BESTSELLER

Jude Deveraux

ADEMENITOR CA PĂCATUL

EDITURA MIRON

Au trecut mai bine de trei ani de la sinuciderea misterioasă a logodnicei sale și Jace Montgomery tot mai caută răspunsuri. Stacy era amabilă, nostimă și îndrăgostită - atunci de ce, în timpul unei călătorii în Anglia și-a pus capăt zilelor, într-o cameră de deasupra unui birt sătesc? Apoi Jace găsește într-o carte a lui Stacy o fotografie a unei case, cu o notiță criptică, datată în ziua precedentă a morții ei: „Din nou a noastră. Împreună pentru totdeauna. Ne vedem acolo..."

Sprijinit de vasta bogăție a familiei sale, Jace se duce în Anglia și cumpără casa respectivă. Descifrînd legătura dintre trecut și prezent, cu ajutorul unei frumoase ziariste, Jace trebuie, în sfîrșit, să împace pierderea care i-a sfărîmat inima, cu viitorul plin de speranța iubirii.

„O poveste fabuloasă. Jude Deveraux creează un încîntător suspans romantic paranormal... Povestirea ce se desfășoară rapid îl acaparează pe cititor și nu încetinește ritmul, pînă la apogeul exploziv..."

Publishers Weekly

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

ISBN: 978-973-1789-51-4
9 789731 789514

JUDE DEVERAUX

ADEMENITOR CA PĂCATUL

Someone to love
by Jude Deveraux

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin
Editurii MIRON

JUDE DEVERAUX

ADEMENITOR CA PĂCATUL

Traducere:
Lucia Ostafi Iliescu

1

Margate, Anglia

Casa era enormă, înspăimîntător de urîtă şi Jace Montgomery tocmai dăduse pe ea patru milioane şi jumătate de dolari.

În timp ce trecea încet cu maşina prin porţile de fier forjat, aflate între coloanele pătrate din cărămidă, cu cîte un leu de piatră în vîrf, visa privind casa. Priory House era acum a lui, dar nu prea-şi amintea multe, din singura vizită pe care o făcuse împreună cu operatorul de la agenţie. Aleea pietruită ce şerpuia prin parc era destul de plăcută. I se spusese că grădinile au fost înfiinţate în 1910, de un faimos arhitect peisagist. Acum copacii erau maturi, arbuştii înfloriţi erau bine consolidaţi şi iarba perfectă. Dacă ar fi fost călăreţ, ceea ce nu era cazul, parcul ar fi fost un vis devenit realitate.

Cînd se apropie de un stejar mare, trase maşina pe margine, o opri şi coborî. În curînd, casa îi va apărea în faţa ochilor şi era nevoie să se pregătească pentru aşa ceva. Pentru a rămîne solvabil, a

împrumutat banii pentru tranzacţie de la unchiul lui, miliardarul. Deoarece casa fusese de vînzare timp de peste trei ani, Jace ştia că, atunci cînd va sosi momentul să o vîndă, îi va fi greu să scape de ea.

Încercase să o închirieze, dar proprietarul n-a fost de acord. Omul voia să se descotorosească de monstru, pentru totdeauna.

– Bine, îi spusese Jace operatorului, sau agentului imobiliar cum i se spunea în Anglia, ce nu e în regulă cu casa? Ce altceva mai are, decît că e urîtă? Îşi imagină ţevile care se fisurau în permanenţă, jgheaburile care se înfundau, vecinii afurisiţi. Până la urmă o descompunere asigurată.

– Se pare că există şi o fantomă, rosti Nigel Smith-Thompson, cu aerul unui om care nu credea în astfel de lucruri.

– Nu toate casele vechi din Anglia au cîte o fantomă? întrebă Jace.

– Ni s-a spus că această fantomă e deosebit de insistentă. Apare destul de des şi îi plictiseşte pe proprietari.

Îi sperie de moarte, vrei să spui, se gîndi Jace.

– De aceea a trecut casa din mînă în mînă, aşa de des? Cînd Jace l-a rugat pe unchiul lui să-i împrumute banii pentru cumpărarea ei, unchiul Frank a făcut nişte investigaţii serioase. De la sfîrşitul secolului al nouăsprezecelea, casa nu a rămas în proprietatea cuiva mai mult de trei ani consecutiv. Concluzia unchiului Frank a fost că era o investiţie proastă şi Jace nu trebuia să cumpere casa. Acesta n-a scos un cuvînt, doar i-a înmînat unchiului său

plicul pe care îl găsise într-o carte ce-i aparţinuse lui Stacy. Frank scoase din plic fotografia casei, o privi dezgustat, apoi o întoarse pe dos. Pe spatele ei cineva scrisese: „Din nou a noastră. Împreună pentru totdeauna. Ne vedem acolo pe 11 mai 2002."

Îi luă lui Frank o vreme, pentru a pune totul laolaltă.

– Stacy a murit în....?

– În ziua următoare. Jace inspiră adînc. Pe doisprezece mai, Stacy Evans, logodnica mea, s-a sinucis într-o cameră aflată deasupra unui birt din Margate, Anglia. Frank luă plicul şi citi ştampila poştei.

– A fost trimis din Margate şi ştampila e datată opt aprilie. Jace dădu din cap.

– Cineva i l-a trimis, înainte de plecarea noastră în Anglia. Se gîndi la călătoria aceea, care i-a schimbat viaţa. Jace activase în afacerea familiei, cumpărarea şi vînzarea unor companii, din ziua în care absolvise colegiul. Cu mai puţin de o săptămînă înainte de a se însura cu Stacy, unchiul său Mike, fratele lui Frank, l-a sunat şi i-a spus că proprietarul unei fabrici de utilaje din Anglia şi-a scos uzina la vînzare. Dacă se întîmpla aşa ceva, trei contracte de export vor falimenta şi aproximativ o sută de persoane vor rămîne fără lucru. Deoarece Jace fusese cel care negociase tranzacţiile, era singurul care putea să rezolve şi situaţia aceasta. El i-a comunicat lui Stacy că îi pare rău, dar trebuia să zboare pînă în Anglia. I-a promis că va munci ziua şi noaptea şi se va întoarce, cît mai repede posibil. Însă Stacy l-a surprins, cînd l-a rugat să meargă cu el.

– I-am spus că nu cred că e o idee prea bună, să vină cu mine, afirmă Jace. Adevărul e că nu voiam să am de a face cu mama ei vitregă. Stacy suferise de suficient stres din cauza ei, fără a se mai arunca într-o călătorie în străinătate.

– Da, îmi amintesc, rosti Frank. Dacă Stacy nu era de acord cu nişte margarete purpurii, doamna Evans începea o campanie în masă, în favoarea margaretelor purpurii. Orice, numai să provoace probleme – şi să atragă atenţia asupra ei.

Jace îşi mută privirea o clipă. Nu existase dragoste între tînăra şi frumoasa doamnă Evans şi fiica ei vitregă, care era doar cu puţin mai tînără decît ea, dar cu mult mai frumoasă – şi cu mult mai elegantă. Stacy era genul de femeie, care putea să fie îmbrăcată într-un pulover, şi totuşi lumea îşi dădea seama imediat că provine dintr-o familie cu bani şi cu educaţie. Tatăl ei a fost un om, care a ajuns departe prin propriile puteri, mama îi provenea dintr-o familie fără un ban, dar cu strămoşi străvechi.

Doar după moartea lui Stacy şi-a declarat mama dragostea pentru fiica ei vitregă şi i-a transformat viaţa lui Jace într-un infern. La funeralii, doamna Evans a strigat în gura mare că Stacy s-a sinucis din cauza lui Jace.

– Ai ucis-o! a ţipat ea în faţa tuturor. Ai găsit pe cineva care ţi-a plăcut mai mult, aşa că ai scos-o pe Stacy din ţară, departe de familia ei, pentru a o putea duce în secret la moarte.

Totul era o absurditate, desigur, dar cu toate acestea făcuse răni adînci. Jace o iubise pe Stacy

din toată inima şi nu avea idee de ce s-a sinucis, cu cîteva zile înainte de căsătoria lor.

– Tu crezi că această casă are ceva de a face cu moartea lui Stacy, nu-i aşa? întrebă Frank.

– Nu am nimic altceva de care să mă agăţ. Jace se ridică şi începu să străbată camera. De trei ani numai la asta mă gîndesc. Momentul acela, cînd sora ei mi-a aruncat biletul de sinucigaşă în faţă şi mi-a spus că i-am ucis sora, mă chinuie în fiecare oră a fiecărei zile.

– Psihiatrul ce a spus? întrebă blînd Frank.

Jace dădu din mînă.

– Am încetat să mai merg la el. Am petrecut şase luni vorbind despre Stacy şi despre mine. Ce rană adînc îngropată şi hidoasă i-am făcut în secret – secret chiar şi pentru mine însumi – de a făcut-o să-şi ia viaţa? A fost frustrat, pentru că nu puteam să-i dezvălui nimic altceva, aşa că a început să întrebe despre familia mea. Şi cînd a ajuns la concluzia că mă simt ca un nemernic, pentru că m-am născut într-o familie bogată, am plecat de la el.

Frank îl privi pe Jace cu duritate.

– Aşa că, după ce cumperi acest elefant de casă, ce se va întîmpla?

Jace se ridică în picioare.

– Nu ştiu. Tot ce ştiu este că trebuie să fac ceva, ca durerea aceasta să înceteze.

Cînd îşi privi unchiul, ochii lui erau plini de o atare suferinţă, încît lui Frank i se tăie respiraţia o clipă. De trei ani nu m-am atins de o femeie. De fiecare dată cînd ies cu cineva, mă gîndesc numai la Stacy.

– Nimeni nu crede că a fost cu adevărat vina ta. Eu cred că Stacy a avut o fire instabilă. Ea....

– Asta spune toată lumea. Jace se ridică din nou, furia începînd să clocotească în el. Dar nu era instabilă. Era dulce şi amabilă şi nostimă. Obişnuiam să rîdem de cele mai prosteşti lucruri. Nu-i păsa de renumele familiei mele. A rîs cînd revista Forbes ne-a declarat una din cele mai bogate.... Se opri brusc şi-şi trecu mâna peste faţă. Am discutat toate astea de mii de ori, în gînd şi cu doctorul.

– Şi cu familia ta.

– Da, rosti Jace. Cu fiecare. Ştiu că am fost plictisitor, chiar o pacoste, dar parcă eram prins de un vîrtej. Nu puteam să urc, nu puteam să cobor, nici să merg, nici înainte, nici înapoi, nicăieri. Dacă aş putea să dau această problemă la spate, aş reuşi. Continuă să-ţi trăieşti viaţa, îmi spune toată lumea. Jace căzu pe un scaun. Dacă aş putea să-mi dau seama ce s-a întîmplat şi de ce, poate aş putea să merg mai departe.

– Şi ce se întîmplă, dacă vei descoperi ceva ce nu-ţi va face plăcere?

– Vrei să spui că aş putea afla că sînt un astfel de monstru, încît ea ştia că dacă ar fi vrut să anuleze căsătoria aş fi refuzat? Sau poate voi afla că singurul mod de a scăpa de mine era să se sinucidă?

– Tu nu crezi asta şi nimeni dintre cei care te cunosc nu crede. Ce te frămîntă cu *adevărat?*

Jace îşi mută privirea o clipă, apoi se întoarse spre unchiul lui, cu faţa sumbră

– Am nevoie să înţeleg ce s-a întîmplat. Oroarea lucrului în sine e destul de îngrozitoare, dar misterul acesta mă înnebuneşte. Stacy şi cu mine ne aflam într-un hotel din Londra şi ne-am certat. Inspiră adînc. Fără nici un motiv, mi-a spus că nu vrea să avem copii. Mintea mea era preocupată de ideea că omul acela trebuia să ne vîndă nouă compania. Ceruse verificarea situaţiei financiare a familiei noastre, pe o perioadă de şapte ani. Adevărul era că, omul era snob şi cred că realmente voia doar să cunoască arborele nostre genealogic, timp de şapte generaţii. Eram cufundat în muncă şi încercam frenetic să termin pînă la nuntă. Stacy a trebuit să facă afirmaţia de două ori, înainte ca eu să o aud, apoi am crezut că glumeşte. Mi-a spus că a tot amînat să-mi spună, dar nu mai putea să întîrzie. Jace inspiră adînc, apoi expiră. A fost o ceartă ce a scăpat de sub control. Tot ce spuneam eu, părea că o face din ce în ce mai furioasă. Cînd am afirmat că s-ar putea să-şi schimbe părerea, mi-a spus că în felul acesta o acuz că e o fiinţă care nu poate să ia o hotărîre. În final am declarat că e în regulă, că o iubesc mult şi că, dacă nu vom avea copii, nu va fi nici o nenorocire. Atunci a fost momentul cînd a început să plîngă şi a ieşit în fugă din cameră. N-am ştiut, dar închiriase deja o maşină.

Jace se opri, epuizat să spună din nou aceeaşi istorie. A fost de acord să fie hipnotizat, în încercarea de a-şi aminti mai multe din acea noapte, dar şi în transă întîmplările au fost aceleaşi.

A doua zi dimineaţă Jace s-a trezit şi şi-a dat seama că Stacy nu se întorsese în camera lor de la hotel. La ora aceea fusese mai mult furios decît îngrijorat şi şi-a petrecut ziua cu proprietarul companiei de fabricarea utilajelor. Seara, după o zi lungă şi grea, s-a înapoiat la hotel, doar pentru a afla că Stacy nu se întorsese. Şi atunci a sunat la poliţie.

Între timp, sora lui Stacy din Statele Unite a fost informată de poliţia engleză despre moartea aparent prin sinucidere a surorii ei. Stacy înghiţise toate pastilele de dormit dintr-o sticluţă, dintre cele ce-i fuseseră prescrise. Paşaporatul se găsea în geantă şi persoana indicată ca fiind cea mai apropiată era sora ei.

Lui Jace nu i s-a permis accesul la cadavru şi poliţia îl privea ca şi cum el ar fi ucis-o. În trei zile, dintr-un om fericit, care aştepta să se însoare, Jace ajunse un om ponegrit de familia logodnicei lui moarte.

De atunci n-a mai existat viaţă pentru el. Dormea, mînca şi uneori chiar muncea, dar nu era realmene viu. Întrebările: de ce s-a întîmplat asta? Şi ce s-a întîmplat cu adevărat? îl hărţuiau fără încetare. Încercase tot ce a putut pentru a scăpa de dubiile care îl copleşeau, dar n-a fost în stare. Şi-a dat şi cîteva întîlniri, dar n-a fost el însuşi. Era politicos pînă la răceală şi prima întîlnire nu s-a transformat niciodată în a doua.

Jace fusese convins că el şi Stacy erau o pereche fericită. Crezuse că nu au secrete. Stacy era secretară la un vechi birou de avocaţi cu sediul la New York, şi conform şefilor ei aproape că ea

conducea biroul. Îşi amintea unde se afla fiecare scrisoare şi fiecare dată stabilită. Şi rafinamentul ei se potrivea cu imaginea lor despre ei înşişi. Întotdeauna o lăsau să-i întîmpine pe noii clienţi. Toţi tinerii avocaţi încercaseră să-i dea întîlnire, dar cu nici unul din ei n-a ieşit. Obişnuia să zîmbească graţios şi să spună că, atunci cînd îl va întîlni pe bărbatul visurilor ei, îl va recunoaşte.

Şi iată cum s-a întîmplat. Jace intrase în camera de şedinţe a biroului de avocaţi, cu o geantă plină de hîrtii, privind o clădire din Greenwich Village cumpărată de compania lui, şi cînd ridică ochii o văzu. Împărţea fiecărui avocat nişte documente, dar era cu ochii la el, şi imediat depuse documentele în mîinile unui avocat şi părăsi încăperea.

Jace nu mai putu să se concentreze. Pentru prima oară în viaţă, îşi pierdu şirul gîndurilor şi semnă contracte, pe care nici nu le citise. Era conştient de zîmbetele pline de subînţeles ale avocaţilor din jurul lui. Toţi încercaseră să se apropie de frumoasa şi eleganta Stacy, dar ea, politicoasă şi fermă, îi respinsese. Acum vedeau că zilele ei de fecioară neprihănită luaseră sfîrşit.

După terminarea treburilor, Jace rămase în faţa camerei de şedinţe uitîndu-se după ea. Zîmbind, o altă secretară i-a arătat drumul, după care s-a îndreptat spre biroul ei. Îl aştepta cu haina pe ea, aşa că au plecat amîndoi la masă.

După asta, au fost nedespărţiţi. Vorbeau şi rîdeau şi timp de trei ani s-au cunoscut unul pe altul. Jace crezuse că şi-au spus totul unul altuia, despre vieţile lor.

Dar n-a fost aşa. El i-a spus totul, dar se pare că Stacy şi-a păstrat secretele.

Jace îşi întoarse privirea spre unchiul Frank.

– Nu pot să merg mai departe, pînă ce nu voi face tot ce pot, pentru a afla ce s-a întîmplat şi de ce.

– Şi crezi că această casă are ceva de a face cu ce vrei tu?

– Poate că nu casa, dar în mod sigur cel cu care s-a întîlnit în noaptea aceea. Stacy a avut nişte legături cu satul acela şi cu cineva din el. Oamenii de acolo ştiu lucruri pe care nu le-au spus încă.

– N-ai fi putut să angajezi....?

– Un detectiv particular? M-am gîndit la asta, dar cred că, dacă cineva intră în satul acela mic şi începe să pună întrebări, oamenii se vor inhiba.

– Dar cum te va ajuta cumpărarea unei case scumpe şi urîte?

Jace ridică din umeri.

– Poate că nu ea. Însă am să spun că scriu o carte despre istoria locală. În această casă a locuit o femeie care jefuia diligenţe şi se spune că acum o bîntuie. Scrierea unei cărţi va fi o scuză pentru a pune întrebări.

– Ai grijă. Doamna-tîlhar la drumul mare s-ar putea să se dovedească că e unul din strămoşii noştri.

– Nici una dintre femeile familiei noastre n-ar fi făcut asta, rosti Jace şi aproape zîmbi.

– Ai auzit de strămoşul nostru supranumit „călăreţul", nu-i aşa?

– Sigur că da. Jace se uită semnificativ la unchiul lui. O să mă ajuţi sau nu?

– N-ai fi putut doar să o închiriezi?

Jace îi aruncă unchiului o privire dură. Avea banii lui proprii, chiar mulţi, dar marea lor majoritate era implicată în investiţii pe termen lung. Ar fi putut să se ducă la o companie de ipotecare, dar familiei lui îi plăcea să-şi rezolve treburile singură. Lui Jace nu-i plăcea că trebuia să împrumute bani, dar totodată nu-i plăcea nici că unchiul lui îl trata ca pe un puşti.

– Am să-ţi dau banii, rosti Frank.

– Ai să-mi împrumuţi banii.

Frank dădu din cap, apoi se uită la ceas.

– Am o întîlnire. Spune-mi cîţi şi unde să-ţi fie viraţi.

Credincios cuvîntului dat, Frank i-a trimis banii. Apoi Jace i-a restituit o parte din ei, după vînzarea casei pe care o cumpărase pentru Stacy şi pentru el. Fusese nelocuită ani de zile, parţial mobilată şi gata să primească mireasa şi ginerele. Cînd au vizitat-o, a trecut-o pragul în braţe rîzînd amîndoi şi prefăcîndu-se că încercările nunţii trecuseră. Au băut şampanie în timp ce stăteau pe noua sofa, pe care o aleseseră împreună, şi au vorbit despre viitor. Stacy l-a surprins spunîndu-i că voia să-şi continuie studiile şi să-şi ia diploma de avocat. Jace fusese de acord bucuros. Îi plăcea ideea de a avea un avocat ca soţie.

Revenit în actualitate, se uită la cer. Soarele strălucea cu putere; era o zi frumoasă. Trebuia să se întoarcă la maşină şi să se ducă la casa cumpărată. Îi lipsea deja familia, îi lipsea grija lor şi eforturile de a-l înveseli. În anii de după moartea lui Stacy, familia lui nu încetase niciodată să-l asculte şi să încerce să-l

înţeleagă. Dar el ştia că le era greu. De cîte ori putea cineva să asculte aceeaşi poveste? Cît de mult va putea să stea pe loc şi să nu meargă mai departe? Luna trecută unchiul lui, Mike, i-a spus că ori trebuie să-şi continuie viaţa, ori să moară.

– Asta e ceea ce vrei să faci? întrebase Mike cu privire furioasă. Ai idolatrizat-o într-atît pe Stacy, încît vrei să mori odată cu ea?

Jace nu putu să-şi privească unchiul în ochi şi atunci şi-a dat seama că trebuia să facă ceva. Bun sau rău, trebuia. Cîteva zile mai tîrziu, căuta o carte, cînd trase afară un volum ce căzuse în spatele rafturilor. Încă mai locuia în micul apartament pe care el şi Stacy îl împărţiseră. După funeralii, sora ei furioasă, a intrat în apartament şi a luat tot ce a crezut că i-a apaţinut lui Stacy. Jace s-a înapoiat într-un apartament curăţat, aproape ca şi cum Stacy n-ar fi locuit niciodată acolo, împreună cu el.

Cînd cartea căzu pe duşumea, văzu că era una pe care Stacy o citea chiar înainte de a pleca în Anglia. Pentru o clipă, Jace uită că nu mai era şi aproape o strigă cu glas tare. Cînd îşi dădu din nou seama că e moartă, închise cartea şi căzu pe un scaun.

Se uită la ea, la coperta vulgară, şi zîmbi. Obişnuia să o tachineze pe Stacy că avea „gusturi proaste" cînd era vorba de romane. „Citesc hîrtii oficiale în cea mai mare parte a timpului, afirmase ea, aşa că acasă am nevoie de o lectură distractivă. Ar trebui să le încerci şi tu. Sînt grozave."

Se ridică intenţionînd să pună cartea pe noptiera lui, dar ceva căzu pe podea. Cînd ridică plicul, inima

aproape i se opri. Purta ştampila poştei din Margate, satul în care murise Stacy.

Şi înăuntru se afla fotogrfia unei case urîte, pe spatele căreia cineva scrisese că el sau ea se va întîlni cu Stacy în noaptea dinaintea morţii ei.

– Iată de ce a vrut să meargă în Anglia, rosti el tare. Nu pentru că a vrut să fie cu mine, ci pentru că avea întîlnire cu altcineva. Cu cine? De ce? Era vorba de un bărbat?

Zile întregi nu se gîndi la nimic altceva, decît la fotografie. Păstrase în memorie cuvintele „Din nou a noastră". Ce însemna asta? Că Stacy fusese mai de mult proprietara casei? Jace petrecu nopţi fără somn recapitulînd tot ce îi spusese Stacy despre viaţa ei. Părinţii ei au divorţat cînd ea avea trei ani. Mama s-a mutat cu ea în California, în timp ce tatăl ei a rămas la New York, cu treburi. Cînd Stacy avea şaisprezece ani, mama ei a murit de cancer. Într-o zi a avut o durere puternică de cap, de care n-a mai scăpat, aşa că s-a dus la medic. După şase săptămîni era moartă. Stacy s-a dus să locuiască cu tatăl ei, un om pe care nu-l văzuse decît de cîteva ori în viaţă. Obişnuia să rîdă cînd povestea că la început „nu s-au înţeles". Acesta era un fel moderat de a vorbi. Era adolescentă şi furioasă că i-a fost răpită mama şi mai furioasă că a fost silită să stea cu tatăl ei, care era în permanenţă ocupat şi nu avea niciodată timp pentru ea. Stacy spunea că reuşise să se simtă aşa de rău, încît după un an tatăl ei a trimis-o înapoi în California, să stea la sora mamei ei.

După ce a absolvit Berkeley, Stacy şi tatăl ei au devenit în sfîrşit prieteni. Dar prietenia aproape a sucombat un an mai tîrziu, cînd tatăl ei s-a însurat cu o femeie profund geloasă pe Stacy.

Jace încercă să-şi amintească toate locurile pe unde Stacy spusese că a fost. Cît a urmat colegiul, vara obişnuia să meargă cu un grup de elevi în Europa, „pentru peisaje". „Perioada mea hippie" spunea ea rîzînd. Oare atunci a văzut casa? se întrebă Jace. Atunci a fost „a lor"?

A vrut să-i pună întrebări tatălui ei, dar domnul Evans a spus că..... De fapt, Jace nu voia să-şi amintească ce i-a spus tatăl lui Stacy în ziua funeraliilor.

Dintr-un impuls, Jace căută pe Internet şi la început a găsit numele unui agent imobiliar din Anglia, apoi a tastat „Margate" ca locaţie. Casa era de vînzare. Recunoscu fotografia, identică cu cea din plic, şi fu sigur că aceasta fusese scoasă dintr-o broşură de oferte.

Jace apelă broşura şi citi cu grijă fiecare cuvînt. Era o casă foarte veche, o parte din ea fiind clădită pe rămăşiţele unei mănăstiri înfiinţată la începutul anilor 1100. Cînd s-a dispus desfiinţarea mănăstirilor, în 1536, broşura spunea că a fost transformată într-un „conac grandios".

Cînd văzu a doua oară casa, Jace ştia ce are de făcut. În inima lui era convins că secretul sinuciderii lui Stacy se afla în casa aceea. Ea fusese acolo şi înainte. Se întîlnise cu cineva, care era aşa de important pentru ea, încît atunci cînd el/ea i-a scris

doar cîteva cuvinte, Stacy a căutat modul de a se duce acolo, pentru a-l întîlni... pe el. Jace era aproape sigur că s-a întîlnit cu un bărbat. Da, era gelos, dar era şi suficient de sănătos la minte să-şi dea seama că ar fi putut să fie şi alte motive, în afară de dragoste, care să-i explice acţiunile.

Cînd Jace s-a hotărît să cumpere casa, n-a spus nimic familiei, deoarece ştia că indiferent cui i-ar fi spus, ar fi venit cu acelaşi motiv sensibil: de ce să n-o facă. Pînă la urmă, singura persoană căreia i-a comunicat a fost unchiul lui, Frank, deoarece el avea banii, pe care avea nevoie să-i împrumute pentru a cumpăra casa aceea mare.

Cînd Jace intră în biroul agentului imobiliar de la Londra, acesta s-a purtat rece şi politicos, dar el a avut impresia că omul şi colegii lui de birou vor bea şampanie, dacă vor reuşi să vîndă în sfîrşit odioasa casă veche. Totuşi s-ar putea ca operatorul să fi avut o criză de conştiinţă, deoarece i-a dat lui Jace un teanc mare de broşuri, despre alte case din Anglia ce erau de vînzare. Jace zîmbi politicos, îi mulţumi, apoi le aruncă pe bancheta din spate a nou-nouţului său Range Rover şi le lăsă acolo.

Văzu casa doar o dată, înainte de a o cumpăra. Era într-o duminică după-amiază, afară ploua cu găleata şi curentul electric era întrerupt. Întunericul făcea casa mai mohorîtă şi mai deprimantă. Dar nu conta, Jace o privea hotărît. Însă nu se uita la ceea ce îi arăta operatorul. Oare Stacy a stat pe scaunul acela de la fereastră şi a privit afară? se întreba el. A urcat scările acelea?

Pentru că era duminică, n-a întîlnit-o nici pe menajeră, nici pe grădinar. Operatorul i-a spus că, era desigur liber să-şi angajeze personalul pe care îl dorea, dar cei doi au lucrat în casa aceea mulţi ani şi...

– Da, am să-i reţin, rostise Jace. Nu intenţiona să rămînă suficient de mult pentru a trece prin neplăcerea de a angaja personal nou.

Aşa că acum era gata să intre în posesia casei şi a conţinutului ei. Pentru o sută de dolari în plus, operatorul l-a convins pe fostul proprietar să lase în casă o mare parte din mobilier şi articole de menaj. Cîteva antichităţi, ornamente fără valoare, unele divane, scaune, pături şi porţelanuri au fost lăsate pe loc. În perioada negocierii preţului, proprietarul folosise mai mult timp tocmindu-se pentru mobilier, decît pentru casă. Frustrat, Jace se adresase negociatorului:

– Spune-i că fantoma s-ar putea să se fi ataşat de mobilă şi să plece odată cu ea. A spus-o în glumă şi operatorul a făcut declaraţia tot cu umor, dar proprietarul n-a rîs. Imediat, a încetat să se mai tocmească şi a cedat cererilor lui Jace.

Acum, Jace urcă în maşina cea nouă, puse în funcţie motorul şi continuă să şofeze. Cînd în faţa ochilor îi apăru casa, oftă. Da, era tot atît de hidoasă cum şi-o amintea. Pe dinafară, arăta ca o fortăreaţă dreptunghiulară enormă, cu trei etaje şi turnuleţe masive de cărămidă la fiecare colţ. Adevărul era că, clădirea avea o gaură în mijloc – sau cel puţin acesta era felul în care gîndea el. Deşi arăta ca un monolit,

cînd intrai prin spaţiul dintre două corpuri, te trezeai într-o curte mare, pietruită.

Înăuntru, părea că sînt două case, una pentru proprietar şi una pentru personalul necesar deservirii unui astfel de loc. Două laturi ale dreptunghiului formau o casă normală, cu camere mari, dintre care mai multe aveau tavane frumoase. Celelalte două laturi aveau camere mai mici, cu încăperi de serviciu, inclusiv spălătoria şi o bucătărie mare. Tot aici se aflau şi două apartamente, pentru personalul care locuia în ea.

Deasupra părţii unde locuia proprietarul, două etaje erau formate din dormitoare şi băi. Dormitorul stăpînului era enorm, şi comunica cu două dormitoare mai mici, pe care foştii proprietari le-au folosit drept dressinguri uriaşe. Cel de al treilea etaj era paradisul copiilor, cu patru dormitoare, două băi şi un dulap în peretele de sub streaşină, ce putea fi folosit ca „ascunzătoare".

Jace conduse maşina prin spaţiul larg dintre cele două corpuri de clădire şi intră în curtea interioară. Până acum nu văzuse pe nimeni, nici pe grădinar, nici pe menajeră, nici chiar vreun puşti cu o maşină de tuns iarba. Nu văzuse nici animale. Erau animale pe terenurile acestea? Cîini? Oi? Poate vaci? Pentru o clipă rămase în maşină şi-şi aminti că acum era proprietarul moşiei şi trebuia să ştie dacă avea sau nu un şeptel pe pămîntul lui.

Cînd auzi un ciocănit în geamul maşinii, sări ca ars, aşa de tare, încît se lovi cu capul de tavan. Întorcîndu-se, văzu afară o bătrînică. Era scundă şi

durdulie, cu obrajii roz şi un şorţ plin de fasole verde. Apăsă butonul şi coborî geamul.

– Ei bine, haide, rosti ea cu un accent puternic, ce părea că omite jumătate din fiecare cuvînt. A trebuit să aştepte o secundă, înainte de a o înţelege. Ai de gînd să stai acolo toată ziua, sau vii înăuntru să iei masa? Azi servesc Jamie.

Cu aceasta, trecu grăbită pe sub un arc de cărămidă, cu acoperiş acuţit. Jace ezită o clipă, apoi sări afară din maşină şi o urmă. Viaţă! cugetă el. Era primul semn de viaţă pe care l-a văzut în locul acela. În afară de asta, se temea că femeia va dispărea şi nu o va mai vedea. Pe de altă parte, nu cumva era o fantomă? Totuşi, nu arăta ca fanfaroana aia de hoaţă la drumul mare.

În interiorul casei, nu era nici urmă de oameni. Era o linişte mormîntală. Pereţii groşi de cărămidă şi de piatră înăbuşeau sunetele. Se afla în principalul hol de primire şi în faţa lui se vedea o minunată scară de stejar lustruit. La jumătatea scării exista o fereastră înaltă cu vitralii, în care era incastrat un cerc mic şi o pereche de lei. Unde a putut să plece? se întrebă el, în timp ce stomacul îi scoase un chiorăit. Nu mîncase de azi dimineaţă devreme şi acum era trecut de trei.

Nu-şi putea aminti planul parterului, prezentat de agent cînd i-a arătat casa. O luă la dreapta şi merse pe un coridor, uitîndu-se la camerele pe lîngă care trecea. Văzu un living mare cu pereţii lambrisaţi cu stejar, pe trei sferturi din înălţimea pereţilor. Lîngă el se afla o bucătărie. Eureka! exultă el, dar acolo nu era nimeni. Dulapurile erau frumoase, pardoseala era

de gresie, ferestrele aveau pervazul de piatră. Deschise frigiderul. Era gol. Poate că femeia gătea afară. Poate pe un grătar.

Vag, Jace îşi aminti că operatorul i-a spus că existau două bucătării, una pentru familie şi una pentru doamna Browne. Omul nu i-a spus niciodată „menajera", întotdeauna s-a referit la ea spunîndu-i pe nume, ca şi cum era cineva foarte important.

Jace se întoarse spre dreapta şi trecu pe lîngă o altă cameră de zi mică, apoi de al doilea salon. Pe un perete se aflau ferestre uriaşe, din podea pînă în tavan, în timp ce pe celălalt perete nu era nimic.

– Acolo am să pun rafturi pentru cărţi, rosti el tare. Dacă am să stau aici. Tavanul era rotund şi acoperit cu picturi murale delicate. Nu exista nici o uşă, cu excepţia celei prin care intrase.

Întorcîndu-se, se retrase pînă dădu iar de holul de la intrare. De data aceasta o luă spre uşa veche de stejar din stînga. Aceasta ducea într-un coridor îngust ce cotea ascuţit la stînga. Trecu pe lîngă o spălătorie, suficient de mare pentru a deservi echipajul unui submarin, un birou, o cămăruţă ce conţinea o altă scară, o debara, o toaletă şi o uşă spre exterior. Pusese tocmai mîna pe buşonul uşii, cînd nasul îl determină să o ia la stînga. Intră astfel într-o bucătărie mare, ce arăta ca scoasă dintr-o revistă istorică. Nu semăna cu alte bucătării pe care le văzuse. În primul rînd, nu avea dulapuri în perete. Pe lîngă pereţi erau înşirate un fel de garderobe înalte şi un bufet de bucătărie galez, pe care era expus un sortiment uluitor de farfurii. Pe un perete, exista o

chiuvetă veche, una din cele îndrăgite de englezi, care funcţionau dintotdeauna, o plită Aga lungă, cu multe uşi pe celălalt perete şi o masă uriaşă de stejar în mijlocul camerei. Picioarele mesei aveau treizeci de centimetri în diametru şi erau formate din sfere uriaşe.

Doamna Browne se afla la chiuvetă, cu spatele la el.

– Ai găsit cu greutate locul, nu-i aşa? întrebă ea.

– M-am pierdut cu desăvîrşire, rosti Jace.

Ea se întoarse şi-l privi.

– Tu eşti marele mahăr, nu-i aşa? În mînă avea o farfurie cu un sandvici lung pe ea. Eşti aproape la fel de frumos ca prinţul nostru, William. Dar nu la fel de frumos ca Jamie al meu. Acum aşează-te acolo şi mănîncă. Arăţi hămesit. Îmi imaginez că în State trăiţi doar cu cîrnaţi şi burgeri. Acum, stai jos şi mănîncă o hrană ca lumea.

Ca un copil, Jace făcu ce i se spusese, trăgînd un scaun vechi de stejar şi aşezîndu-se. Sandviciul pe care i-l pusese înainte era divin: friptură de vacă, ceapă călită şi brînză, toate pe ceea ce era gata să parieze că e pîine făcută în casă.

– Bun, rosti el cu gura plină. Excelent.

– E de la Jamie al meu.

– E fiul tău? întrebă Jace după ce înghiţi.

– O, Doamne, nu! Aş vrea eu să fie, toţi am dori ca Jamie să fie fiul nostru. Ea făcu un semn cu capul spre fotografia înrămată de pe perete. Pentru că era pe jumătate ascunsă sub cratiţe, prosoape de vase şi funii de usturoi, de abia putu să o vadă. Fotografia era a unui tînăr frumos, blond, cu ochi albaştri şi care

i se părea vag cunoscut. E Jamie Oliver, continuă ea şi părea că se aşteaptă ca Jace să ştie cine e. Şi cum el habar n-avea, ea îi aruncă o privire dezgustată, cu ochii încreţiţi la colţuri. Jace se gîndi că, indiferent de vîrsta ei, nu se potrivea cu felul de a arăta al bătrînelelor. Se gîndi că ori era cu mult mai bătrînă decît părea, ori cu mult mai tînără. Jamie Oliver! repetă ea tare, ca şi cum Jace era pe cît de surd, pe atît de ignorant.

Cum privirea lui continua să fie lipsită de expresie, ea luă o carte groasă de pe blat şi o puse pe masă lîngă el. Era o carte de bucate şi pe copertă se afla tînărul din fotografia de pe perete.

– Oho, rosti el, un bucătar.

– Julia Child e bucătar, afirmă doamna Browne mergînd la dulapul de lîngă chiuvetă

– Dacă sandviciul ăsta e un exemplu al felului cum poate găti Jamie Oliver, atunci aş spune că e un artist.

Ea îl privi o clipă, ca şi cum încerca să-şi dea seama dacă minte, apoi zîmbi dezvelindu-şi spaţiul gol din locul caninului stîng de sus, care lipsea. Părea încîntată şi se întoarse la plită să mestece într-o tigaie.

Jace zîmbi, simţind că trecuse Testul Numărul Unu şi luă o gură bună, din ceea ce presupunea că e bere. De obicei nu bea bere după masă, dar nu voia să o ofenseze pe doamna Browne – din nou. Lichidul cafeniu era într-adevăr bere, dar era atît de puternic aromată şi atît de alcoolizată, încît îşi închipui că e gata să se sufoce. Doamna Browne stătea cu spatele

la el mestecînd în tigaie, în timp ce îi povestea totul despre Jamie Oliver, ce magnific bucătar e şi cum îi respecta reţetele cuvânt cu cuvânt. În spatele ei, Jace rămase mut, încercînd să-şi revină după gura de bere. Ochii îi lăcrimau şi capul i se învîrtea. Avea impresia că ar trebuia să se întindă pe pardoseală, pentru a-şi reveni.

Doamna Browne se întoarse şi-l privi, cu ochii îngustaţi, ca nişte fante.

– Berea asta e prea tare pentru stomacul tău american, nu-i aşa? I-am spus lui Hatch că n-o să ţi se potrivească. „Asta e bere englezească" i-am spus eu „yankeii beau chestii despre care pe sticlă scrie „uşoară". Nu beau amestecul ăsta al tău făcut în casă." Uite, am să ţi-o iau.

Cînd întinse mîna după pahar, Jace simţi că e reprezentantul întregului regn masculin american şi reţinu paharul.

– Nu, rosti el, apoi, dregîndu-şi glasul, pînă vocea nu-i mai sună ca un scheunat: Nu, e bine. Îmi place. Vezi? întrebă şi apucînd paharul îl goli.

Cînd termină, îi trecu prin minte că s-ar putea să moară, dar prin puterea voinţei, rămase pe loc şi se uită la ea. Spera că ochii nu i se roteau în cap, aşa cum îi simţea de fapt.

Doamna Browne zîmbi uşor, pentru că ştia exact ce se întîmplă, apoi se întoarse la cratiţa ei clocotindă.

– Ei bine, poate că am greşit în legătură cu voi yankeii. Du-te şi spune-i lui Hatch că îţi place berea lui şi are să-ţi mai dea.

– Ar fi un tratament ideal, rosti Jace în barbă, apoi încercă să ia în mînă sandviciul, dar nu reuşi. Mîinile se duceau într-o direcţie, sandviciul în alta. Cine e Hatch?

Se întoarse spre el cu mîinile în şolduri.

– Nu ţi-a spus nimic agenţia aia băgăreaţă? Hatch e grădinarul. Desigur nu e aici de tot atîta timp ca mine şi nu am idee ce au făcut rudele lui înainte de a veni, totuşi e aici de ceva vreme.. Va avea nevoie de instrucţiuni din partea ta, imediat ce termini.

Jace încercă din nou să pună mîna pe sandvici, dar nu reuşi nici acum.

Încruntîndu-se, doamna Browne mută farfuria sub mîinile lui. Cînd în sfîrşit apucă sandviciul, Jace îi zîmbi recunoscător pentru ajutor.

– Instrucţiuni despre ce? întrebă el încercînd să muşte din sandvici. Dar îşi muşcă degetele de două ori, însă era prea amorţit pentru a simţi ceva.

Doamna Browne îl privea şi clătina din cap.

– Despre grădină. Hatch va dori să ştie ce vrei să se facă cu grădina.

– N-am idee, rosti Jace în timp ce-şi înfigea dinţii în sandvici. Faptul că degetul mic de la mîna stîngă fusese muşcat nu-l deranja. Nu ştiu nimic despre grădini.

– Atunci de ce ai cumpărat acest loc uriaş şi plin de flori?

– Ca să văd fantoma, răspunse Jace mestecînd şi întrebîndu-se cît a mai rămas din degetul cel mic.

Doamna Browne zîmbi cald.

– Va fi încîntată de companie. Ultimile două familii s-au speriat de moarte din pricina ei. Biata fiinţă.

– Deci tu ai văzut-o?

– Nu, răspunse ea întorcîndu-se la tigaie. N-am văzut-o şi nici n-am auzit-o niciodată. Nu sînt „sensibilă", cum se spune. Unii oameni pot să o vadă, alţii nu. A vorbit cu puţini dintre ei, dar toţi au fost îngroziţi şi au plecat. Trebuie să fii calm, cînd soseşte zdrăngănind pe scări, la ore mici.

– Poate că îi voi da nişte bere de a domnului Hatch. În felul acesta şi-ar pierde lanţurile.

Doamna Browne rîse. Era un sunet hîrşîit, ca şi cum nu rîdea prea des.

– Acum du-te şi uită-te peste tot. Dacă nu cumva ai nevoie să te întinzi puţin, din cauza berii englezeşti.

Jace se ridică greoi, mai mult cu ajutorul braţelor, deoarece era mort de la mijloc în jos.

– Spune-mi, doamnă Browne, sîngerez pe undeva?

Se auzi din nou sunetul acela mic şi ruginit.

– Du-te acum. Îmi petrec după-amiaza cu Jamie, pentru ca tu să ai o cină bună. Hatch face şi vin, nu numai bere.

– Dumnezeu să mă păzească, murmură Jace în timp ce doamna Browne îşi puse mîinile puternice pe spatele lui şi îi dădu un brînci. Cînd deschise ochii, era afară şi uşa fusese închisă în urma lui. Lumina soarelui ameninţa să-i crape ţeasta pînă la creier.

– Deci ai venit să mă vezi, nu-i aşa, domnule Montgomery? rosti o voce blîndă în spatele lui, o voce de femeie.

Jace se întoarse cît de repede putu, dar avînd în vedere starea trupului său, n-a fost chiar aşa de repede. Nu era nimeni, însă avu impresia că simte un miros. De flori şi fum de lemn,se gîndi el. Nu dură decît o secundă, apoi dispăru.

Se întoarse înapoi, îşi duse mîna la ochi şi privi peste grădină. Copaci verzi, iarbă verde, flori. Le văzu pe toate, dar nici o fiinţă. Oare tocmai vorbise cu o fantomă? Zîmbi. Poate că ar fi trebuit să fie îngrozit, dar în loc de asta avu un gînd straniu. Putea să-i spună orice unei moarte şi nu trebuia să fie îngrijorat de consecinţe.

– Nu poţi răni pe cineva, care e deja mort, rosti el tare.

– Asta dovedeşte că nu l-ai întîlnit pe băieţaşul acela obraznic, care a locuit aici în 1912, se auzi vocea femeii, aşa de încet încît fu aproape înăbuşită de vîntul ce bătea printre ramuri.

Jace scoase ceva ce semăna cu un hohot de rîs, primul care îi părăsea buzele de ani întregi. Îşi băgă mîinile în buzunare şi încercă să-şi ridice capul, aproape la fel de amorţit ca picioarele, şi plecă în căutarea grădinarului.

2

A doua zi, cînd Jace se trezi, îşi simţea gura parcă ar fi fost folosită ca filtru într-un uscător. Mai rău, pentru un lung moment nu putu să-şi amintească unde se afla. Printre perdelele grele se strecura destulă lumină, pentru a şti că era dimineaţă, dar nu-şi putea aminti cum ajunsese acolo unde era.

Rămase liniştit în pat, clipind în semiîntuneric. Îşi aminti de prînzul doamnei Browne, apoi cum a fost scos afară, unde l-a întîlnit pe domnul Hatch, grădinarul. Era un om cît un pitic, aşa de scund că îl făcu pe Jace, la 1,90 m ai lui, să se simtă ca un gigant. Dar cu toată statura lui mică, domnul Hatch era în mod sigur puternic. Cînd îl văzu Jace, tocmai se folosea de un fierăstrău pentru a tăia o ramură groasă, ce se rupsese dintr-un copac şi căzuse pe cărare.

– N-ai vrea să apuci de capătul ăla? rosti omul cu un accent faţă de care cel al doamnei Browne părea de salon. Ajutorul meu e liber azi, pentru că e bolnav. Dacă mă întrebi pe mine, ceea ce-l îmbolnăveşte e prietena aia a lui. Prea obraznică, tipa. Îl face pe

băiat să creadă că e ceva ce nu e. Fii atent la vorbele mele, va fi distrugerea lui. Încrezută, deşi curăţă closetele de la şcoală. Ce se întîmplă cu tine, băiete? Nu poţi să ridici o creangă? Ce vă învaţă la şcoală?

Jace îşi privea mîinile. Putea să le vadă, dar nu le simţea, aşa că nu putea să ridice capătul ciotului aceluia greu.

– Nu ştiu despre ce şcoală vorbeşti şi nu am putere, pentru că doamna Browne mi-a băgat pe gît o sticlă întreagă de bere, din aceea făcută de tine.

Omuleţul se ridică drept şi sub pielea lui bătută de vînt Jace crezu că vede o urmă de roşeaţă.

– Eşti noul proprietar!

– Yankeul, cum îmi spune doamna Browne. Jace Montgomery. Întinse mîna pentru a i-o strînge, dar omuleţul n-o luă.

– Cer iertare, sir, am crezut că eşti flăcăul pe care mi-a spus vicarul că-l trimite să mă ajute. Cum eşti un tip mare şi voinic, am crezut că.... Se depărtă, părînd că nu ştie cum să iasă din încurcătură.

– Am s-o iau drept un compliment, rosti Jace căutînd să-l liniştească. Să mai încercăm o dată cu butucul ăsta?

– Nu, sir, o să apară în curînd şi flăcăul. E unul din actele de caritate ale vicarului.

El l-a salvat pe băiat, indiferent dacă a vrut sau nu să fie salvat.

– Poate că a fugit cu prietena celuilalt ajutor al tău şi o să scapi de amîndoi odată.

Domnul Hatch schiţă un zîmbet şi Jace încercă din nou să ridice capătul buşteanului. De data aceasta,

concentrîndu-se puternic, putu să ajute să fie mutat într-o parte, mai departe de cărare.

– Unde duce asta? întrebă Jace privind cărarea pietruită.

– Încolo. De fapt, nici o cărare nu duce nicăieri, dar la un moment dat se întîlnesc şi se întorc înapoi spre casă. Au fost făcute pentru o doamnă, care nu călărea. Nici grajduri nu există pe proprietate, aşa că dacă vrei un cal, va trebui să construieşti un loc unde să-l ţii. Dar, n-o să stai destul de mult, pentru a construi ceva, aşa că nu trebuie să te îngrijoreze.

– Şi de ce n-am să stau?

– Din cauza fantomei. Se uită la Jace încreţindu-şi faţa ridată şi bătută de vînt în ceva ce Jace îşi dădu seama că înseamnă groază. O adevărată sperietoare, asta e.

– Cum aşa? întrebă Jace.

Domnul Hatch se uită în jur, să vadă dacă tînărul pe care i-l trimitea vicarul a apărut, însă erau tot singuri.

– Vino cu mine, să bem un pahar din vinul meu şi am să-ţi spun tot. Sînt aici de treizeci de ani şi ştiu tot ce e de ştiut.

Jace nu rezistă tentaţiei de a-l întreba:

– Ştii mai multe decât doamna Browne?

– Hm! Aia? Îşi petrece zilele salivînd după un băiat de la televizor. Bucătarul ăla. Acum, să nu crezi, sînt tot atît de deschis la minte ca oricine, dar oare gătitul e o treabă potrivită pentru un bărbat? Şi care se numeşte pe el însuşi „şef-bucătar independent". Este

asta treaba cea mai bună pe care o poate face un bărbat?

Lui Jace îi trecu prin minte să-l întrebe dacă a planta narcise galbene era o ocupaţie de bărbat, dar gîndindu-se mai bine renunţă.

Cînd ajunseră la o magazie din cărămidă, domnul Hatch intră în interiorul întunecos şi se întoarse cu o sticlă albastră şi două căni murdare de ceramică.

– Aici, sub copacul ei, zise el. Ne odihnim puţin şi eu îţi spun tot ce vrei să auzi.

Am să regret asta, se gîndi Jace în timp ce luă cana de vin. Era făcut din zmeură şi era delicios, dar şi mai letal decît berea. Domnul Hatch dădu pe gît cîte două căni pline, la fiecare jumătate de cană a lui Jace, dar şi aşa, după patruzeci şi cinci de minute Jace şi-ar fi dorit să se ghemuiasă sub copac şi să doarmă.

Cu toate insistenţele lui, domnul Hatch nu i-a spus nimic despre fantomă. A vorbit îndelung despre sădirea unui strat de dalii, dar fantoma n-a menţionat-o – şi se sustrăgea cînd Jace încerca să-l întrebe. Jace avea impresia că domnul Hatch era aşa de convins că el, un american, va sta la Priory House atît de puţin, încît nu avea de gînd să facă prea multe pentru grădină, înainte de a fi pusă din nou în vînzare casa. Şi nu voia să-i grăbească plecarea vorbind despre fantoma care i-a speriat pe mulţi.

Poate că era doar o impresie că jucau acelaşi joc, dar nici Jace nu menţionă că fantoma i-a vorbit şi că nu semăna cu ceea ce credeau toţi, că ar fi fost tîlhar la drumul mare.

– A, iată-l, rosti domnul Hatch golindu-şi cana pentru a patra oară. Îi spun să te ajute să te duci în camera ta.

– Sînt bine, rosti Jace şi puse mîna pe copac încercînd să se ridice. Picioarele care cîndva fuseseră amorţite dar funcţionaseră, acum se transformaseră în cauciuc. Sînt bine, vreau să aflu despre fantomă şi despre.....

Acesta a fost ultimul cuvînt, pe care şi-l aminti Jace cînd se trezi într-o cameră ciudată, cu limba transformată parcă într-o omidă. Surprinzător, capul nu-l durea, dar mintea îi era confuză. Pînă la urmă, îşi aminti cele două comentarii făcute de o voce necunoscută.

– Eşti aici? şopti el, dar nu auzi nimic. Stătea întins, ascultînd şi gîndindu-se la ceea ce auzise. Ieri, între două sesiuni de băutură, a crezut că aude vocea unei femei. Chiar glumise cu el. S-a putut întîmpla aşa ceva, sau a fost doar efectul chefului îngrozitor căruia i se dedase? Te rog, răspunde-mi, continuă el. Dacă eşti aici, te rog vorbeşte cu mine. Vreau să iau legătura cu cineva. Pînă n-a rostit cuvintele cu glas tare, n-a realizat că le gîndise. Îi spusese unchiului Frank, că o fantomă în casă nu-l va deranja, dar acum vedea că, chiar îi plăcea ideea unei fantome. Poate că ar putea să o contacteze pe Stacy, în numele lui. Voia să o întrebe, ce a existat în viaţa ei aşa teribil, încît n-a putut să suporte să mai trăiască.

Cum nu primi nici un răspuns la întrebări, Jace începu să se simtă cam prost. Nu avea idee unde se afla. Îşi amintea că dormitorul stăpînului avea un pat

enorm, cu patru stîlpi. Cel care a restaurat casa în 1850 a cumpărat patul de la un duce decăzut, care îşi scosese mobilierul la licitaţie. Patul era din stejar sculptat, albit de vreme, iar salteaua avea 25 m pătraţi. Pentru a se asigura că patul va rămîne în casă, restauratorul a clădit camera în jurul lui. Singurul mod de a-l scoate afară era să-l taie în bucăţi. De-a lungul anilor, patul a trebuit să fie inclus în vînzare, ca ferestrele şi chiuvetele.

Acum însă, Jace se afla în altă cameră. Pe jumătate cît dormitorul principal şi mult mai frumoasă. Pe două laturi avea ferestre, un grup formînd un alcov drăguţ, unde fusese amenajat un loc de stat la fereastră. Şi-o putea imagina pe Stacy ghemuită acolo cu o carte în mînă, în timp ce ploaia se izbea în geamuri. Întotdeauna i-a plăcut ploaia.

Pentru prima oară de la moartea ei, Jace simţi o senzaţie de pace. Închise ochii vrînd să adoarmă din nou, dar ştia că nu va putea. Cît de mult a dormit? De cînd îşi pierduse cunoştinţa, sub ceea ce domnul Hatch numea copacul „ei"? Omul a spus că intenţionează să-i vorbească despre fantomă, dar n-a făcut-o. A folosit scurtul timp petrecut împreună înşirînd tot ce era nevoie de făcut pe afară. Şanţuri ce trebuiau curăţate, plante ce trebuiau înlocuite, gunoi de grajd ce trebuia cumpărat.

– Ai nevoie de nişte animale pe aici, rostise domnul Hatch, golindu-şi cana cu vinul acela tare. Ne trebuie îngrăşămînt. Un loc de această mărime, care însă trebuie să cumpere bălegar, nu e deloc în

regulă. Jace află că existau o mulţime de lucruri, pe care domnul Hatch le considera că „nu erau în regulă".

Acum, întins în pat,se gîndi că cineva face asta. Cineva mă face să mă simt calm. O parte din el considera că e ceva absurd, dar altă parte ştia că nu se simţise aşa calm de cînd murise Stacy.

– Dacă eşti aici, te rog vorbeşte cu mine, rosti el.

Se auzi un foşnet lîngă fereastră şi se întoarse, aşteptîndu-se să vadă o formă albă transparentă, dar nu văzu nimic. Totuşi, în cameră nu era curent, care să facă perdelele să se mişte.

Oftînd, Jace îşi dădu picioarele jos din pat. Era complet îmbrăcat, doar pantofii şi şosetele îi fuseseră scoase. Mă întreb cine mi le-a scos? reflectă el.

Apoi plecă în căutarea celei mai apropiate băi. Un lucru pe care îl învăţase despre casele englezeşti era că, indiferent cît costau, o baie care nu era „pe hol" era un lucru rar. Pe Internet văzuse case de douăsprezece milioane de dolari, cu trei etaje, care aveau şapte dormitoare şi numai o toaletă. Pentru a face baie, oamenii trebuiau să coboare la parter.

Găsi totuşi o baie de apartament, aşa cum spun englezii, ceea ce însemna că avea o uşă ce se deschidea în dormitor. Cum capul începea să i se limpezească, realiză că locul în care dormise era unul din dormitoarele pe care proprietarul precedent le folosise drept dressing. Cînd Jace văzuse camera, era plină de cutii mari de împachetat şi rafturi pline de haine în genţi cu fermoar. Vizita lui fusese superficială şi mintea nu-i fusese la casa însăşi, aşa că nu realizase că această cameră era aşa de frumoasă.

Cînd văzu că obiectele lui de toaletă erau la chiuvetă, realiză că se afla în baia principală. Era încîntat să vadă că era şi un duş, precum şi o cadă uriaşă. Îşi scoase hainele, făcu un duş îndelungat, se spălă pe dinţi de unsprezece ori, apoi îşi puse un prosop în jurul mijlocului şi plecă în căutarea hainelor. În timp ce dormise, cineva îi scosese valiza din maşină şi o despachetase.

Deodată calmul lui dispăru, înlocuit de panică. Unde era valiza? Cu o crescîndă presimţire rea, îşi căută valiza. I-a trebuit o vreme, dar a găsit-o în fundul unui dulap în perete, din unul din dormitoarele mai mici. O trase afară şi o deschise, apoi cercetă căptuşeala. Cînd simţi cutia de piele cu fotografia, scoase un oftat de uşurare. Adusese doar o singură fotografie a lui Stacy şi o ascunsese în căptuşeala valizei. Hotărîse că ar fi fost mai bine să păstreze secretul despre ceea ce face şi de ce anume. O să le spună tuturor că era interesat de lăudăroasa lor fantomă, nu de o femeie care s-a sinucis acum cîţiva ani. Lui Jace îi era teamă că, dacă arăta fotografia şi punea întrebări, cineva o va avertiza pe persoana cu care se întîlnise Stacy în oraş. Nu era sigur cum va reuşi să facă asta, dar ştia că întrebările lui trebuiau să fie subtile şi să acţioneze spre ceea ce voia de fapt să ştie.

– Deci, m-ai găsit! rosti doamna Browne, cînd Jace ajunse în sfîrşit în bucătăria ei.

– N-a fost nici o problemă, minţi el. Făcuse iar o mişcare greşită. Apoi frustrat, a ieşit afară şi a încercat alt mod de a intra. Pentru o casă aşa mare,

existau extraordinar de puţine uşi exterioare. Pînă la urmă, a trebuit să înconjoare întreaga casă, înainte de a găsi uşa prin care doamna Browne îl împinsese afară, cu o zi înainte. Observînd că îndelunga plimbare i-a accelerat bătăile inimii, ştia că făcuse alegerea potrivită, cînd s-a îmbrăcat în trening. Joggingul în jurul celor şaptezeci şi doi de acri ai proprietăţii va fi perfect pentru el.

– E tîrziu, dar cred că pot totuşi să-ţi pregătesc micul dejun, rosti doamna Browne.

El se uită la ceasul din perete. Era ora 8,05 dimineaţa.

– Ar fi foarte amabil din partea ta. Luă loc la masa cea mare din mijlocul încăperii. Unde locuieşti? Ştia că erau două apartamente în aripa aceea a casei. I se spusese că menajera locuia în unul, celălalt fiind vacant. Voia să fie sigur că n-o să pătrundă din întîmplare pe teritoriul privat al doamnei Browne.

Ea stătea la cuptor cu spatele la el şi cînd o văzu înţepenind, ştiu că-i interpretase greşit întrebarea.

– Vrei să mă dai afară?

– Să o alung eu pe fata lui Jamie? Cum aş putea să fac aşa ceva? Ea îi răsplăti gluma cu o urmă de zîmbet şi o farfurie de mîncare: trei cîrnaţi, trei ouă prăjite, ciuperci fripte şi roşii, precum şi două felii groase de pîine prăjită. Totul era însoţit de o cană de ceai, suficient de tare pentru a face peştii să plutească. Jace se uită la ea surprins. Asta e tot Jamie?

– Nu, ăsta e un mic dejun englezesc. Dar dacă e prea mult pentru cei ca tine.... Întinse mîna să ia farfuria.

Jace o opri. Locuind singur, de obicei mînca la micul dejun doar un plictisitor bol cu cereale, dar pentru că dormise în timpul cinei de aseară, era mort de foame.

– Mă descurc, rosti el luînd în mînă furculiţa.

– Vezi ce faci. Eşti puţin cam slab pentru a trăi în Anglia.

Jace se uită la spatele ei şi se gîndi că indiferent ce ar realiza în viaţă, pentru doamna Browne va fi oricum un învins, datorită locului unde s-a născut. Mîncarea era delicioasă. Avea o groază de calorii, încărcătură de colesterol şi deci rea pentru el, dar gustul era minunat.

– Deci, unde locuieşti?

– Vizavi, afirmă ea fluturîndu-şi mîna, în general, în direcţia „afară".

Jace ar fi vrut să întrebe mai multe, da chiar atunci doamna Browne văzu o fată umblînd prin curte.

– Iar a apărut fata aia afurisită! Fii atent la vorbele mele: fură zmeură. Bătrînul Hatch spune că o ciugulesc păsările, dar eu cred că sînt băgaţi amîndoi în treaba asta. O vinde, iată ce cred. Dacă am s-o prind vreodată, am să o dau afară. Cu asta, ieşi în grabă din bucătărie fugind spre uşa exterioară. Cîtva minute mai tîrziu, Jace o văzu alegînd prin curte după biata fată, care părea că se face vinovată doar de faptul că scutura o carpetă de praf.

Jace se folosi de ocazia oferită de absenţa doamnei Browne, penru a se uita prin bucătărie. Existau trei uşi, una era cea de la intrare, aşa că se uită la celelalte două. Una conducea într-o cameră

plină de dulapuri şi o chiuvetă. O privire rapidă îi demonstră că dulapurile erau încărcate cu farfurii. Nici una nu părea să fie din porţelan „fin". Nu aveau inscripţionate nume ca Herend, sau Spode, sau chiar Wedgwood, dar erau destule pentru a putea da o petrecere cu o duzină de persoane, sau mai mulţi. Dacă aş cunoaşte pe cineva, se gîndi el.

Se întoarse în bucătărie şi o văzu pe doamna Browne, care încă mai striga la biata fată care făcea curăţenie, apoi se îndreptă spre cealaltă uşă. Era o cămară, cu trei ferestre înguste pe un perete, iar pe celălalt cu rafturi. Bidoane, saci şi cutii umpleau poliţele, ca şi borcane de gem şi murături făcute în casă. Exista un borcan mare cu eticheta „piersici în rom" ce arăta interesant.

– Am să devin alcoolic, rosti el, apoi auzind un zgomot se uită afară, pe ferestrele înguste. Vizibilitatea era aproape obturată de sfori, de care atîrnau ierburi şi cîrnaţi, dar el se uita la drumul de acces în curte. Interesant,se gîndi el. Nimeni nu poate intra sau ieşi, fără ca doamna Browne, care tronează în bucătărie, să nu afle. O văzu grăbindu-se prin intervalul dintre clădiri, dar o luă la stînga, spre o uşă îngustă. Apartamentul ei, rosti Jace zîmbind şi simţind că rezolvase un mister.

Cînd ea reveni în bucătărie, Jace se afla iar la masă, terminîndu-şi farfuria cu micul dejun. Se uită la ea pentru a o lăuda, dar ea tocmai îngînase „hmmm", într-un fel care îi devenise familiar.

După ce termină masa, ieşi pe uşa exterioară şi intră în grădină. Din cîte văzuse, terenurile erau

minunate şi domnul Hatch făcuse o treabă splendidă menţinîndu-le aşa. Micul dejun îi căzuse greu la stomac şi încă mai simţea efectele berii şi ale vinului din ziua precedentă, dar una peste alta, se simţea mai bine decît fusese, ei bine, în ultimii trei ani. Din nou se gîndi că a fost ceva, ce i s-a făcut sau i s-a spus, care l-a determinat să se simtă bine.

Hoinărind pe terenul de lîngă casă, fu uimit de ceea ce vedea. Existau multe straturi cu flori, luxuriante şi încărcate, fără urmă de buruieni. Exista şi un bazin frumos plin cu peşti mari aurii şi înconjurat din trei părţi de tufe înalte şi permanent verzi. Preferaţii lui erau un şir de arbuşti ornamentali, tunşi sub formă de animale. Erau patru: o lebădă, un urs, un peşte mare şi ceva ce putea fi un balaur, dacă te uitai la el dintr-un anumit unghi.

Se plimbă pe sub o pergolă lungă cu colonade pătrate din cărămidă şi deasupra cu grinzi din lemn. Corzile viei aproape acopereau în întregime grinzile. Exista o grădină de trandafiri şi peste tot, băncile păreau ascunse în locuri răcoroase şi frumoase.

În fundul grădinii de trandafiri se afla un tînăr care săpa o groapă, dar era ceva în felul în care săpa, care-l făcu pe Jace să se gîndească că băiatul fusese gata să fie prins făcînd altceva. Şi edificator era faptul că, pentru a săpa, tînărul folosea o greblă.

– Bună dimineaţa, rosti Jace.

– Bună dimineaţa, sir. Sînteţi noul stăpân ?

Jace zîmbi auzind termenul demodat, apoi urmări privirea băiatului aruncată spre copaci. Se mişca ceva.

– Eşti cel cu prietena, care va deveni distrugerea ta? Care te va duce pe căi greşite? În spatele lor o fată chicoti.

– Da, sir, eu sînt, rosti băiatul. Sînt Mick, primul ajutor de grădinar.

Tînărul era înalt, puternic şi arăta inteligent.

– Plănuieşti să preiei funcţia, după ce pleacă domnul Hatch?

Mick rîse, ca şi cum aşa ceva nu era posibil, dar fata ieşi dintre copaci, îl luă posesivă de braţ şi spuse:

– Da, aşa va face.

Jace se gîndi că, dacă tînărul Mick are vreo ambiţie, aceasta i se datora ei. Era ceva la ei care îl determină să-i placă.

– Deci, pe cînd nunta?

Mick îşi privi picioarele, dar fata zîmbi.

– În toamnă. După ce termin cursurile de secretară, pentru că tata nu mi le va plăti dacă mă mărit.

Jace îşi aminti că domnul Hatch a spus că fata „curăţa closete", aşa că bănui că ea îşi plătea cea mai mare parte din taxe. Avea ambiţie şi energie: admira asta.

– Înţeleaptă decizie. Aşa că, între timp, unde vă întîlniţi? Cînd Jace îl văzu pe Mick că se întoarce nervos, ştiu că se întîlneau în casa lui. Şi de ce nu? Fusese goală ani de zile.

– Mick, rosti Jace, şi...?

– Gladys.

– Nu se află un apartament gol deasupra bucătăriei doamnei Browne? V-ar plăcea să locuiţi acolo, după căsătorie?

Ochii lui Mick se deschiseră mari şi neîncrezători, dar faţa lui Gladys deveni roşie de plăcere.

– O, da, sir, rosti ea. Şi n-aţi avea nevoie şi de o secretară?

– Gladys, interveni Mick. Ceri prea mult.

– De fapt, afirmă Jace, chiar am nevoie de o secretară. Poate că voi doi aţi putea să vă uitaţi puţin la biroul acela de lîngă....

– Spălătorie, rosti Gladys. Da, sir, îl ştiu bine.

Cînd se priviră unul pe altul, Jace ştiu că acesta fusese planul ei de multă vreme. Da, cu ea în apropiere, Mick se va descurca bine.

– Poate că ai putea să întocmeşti o listă, cu ce am nevoie pentru a amenaja un birou – calculator, imprimantă, toate astea – şi să-mi dai şi o listă de preţuri. Apoi comunică-mi care sînt pretenţiile tale salariale. În felul acesta vom avea totul gata, să începi imediat după absolvire.

– O! rosti Mick, poate să înceapă chiar înainte de absolvire. Poate lucra seara, dacă asta e în regulă pentru tine, sir.

– Perfect. E în regulă. Acum, Mick, ar fi mai bine să încetezi de săpat groapa aia, alfel domnul Hatch vă va descoperi ascunzătoarea şi, apropo, după cîte ştiu eu, trebuie săpat cu o cazma, nu cu o greblă.

Gladys rîse, dar Mick roşi.

Îi părăsi, pentru a-şi continua turul grădinii. Simţea că tocmai îşi făcuse o pereche de prieteni şi că, cîştigase o secretară care să aibă grijă de toate facturile de plată şi de.... Nu era sigur de ce avea nevoie de o secretară, dar ştia că voia mai multă

lume în casă. Deşi apartamentul lor nu ar fi fost undeva aproape de corpul principal, cu toate că era legat de el printr-un coridor, lui îi făcea plăcere să fie prin apropiere. Sunetul vocilor şi rîsul poate că îl vor ajuta să nu-i mai fie dor de familia lui aşa de tare.

Stînd în fundul acestei grădini englezeşti, chiar înainte de a începe crîngul cu pomi, Jace se uită înapoi, la casă. Da, era hidoasă, dar acum că văzuse cu adevărat totul, erau lucruri care o înfrumuseţau. Pentru mintea lui americană, era ciudat să ai două bucătării, dar mama lui spunea adesea că nu exista pe pămînt o bucătărie suficient de mare, pentru a găzdui două femei. Dacă în casă locuia o familie, reflectă Jace, ar fi plăcut să existe un loc, care să fie doar pentru soţ, soţie şi copiii lor.

Lui Stacy i-ar fi plăcut casa, mai gîndi el. Duminica, atunci cînd nu lucra, putea să facă clătite pentru copii şi....

Încetă să se mai gîndească. Se pare că Stacy cunoscuse casa, dar nu i-a spus şi lui. Iar în ce priveşte copiii, disputa aceasta a declanşat totul.

Merse de-a lungul cărării din crîng, cu sute de metri de poteci frumos îngrijite, umbrite de copaci bătrîni fabuloşi. Văzu fag roşu, sicomor, castan sălbatec, ca şi stejar şi ulm. Pe cea mai mare parte dintre copaci nu-i cunoştea şi-şi dădu seama că erau exotici, specimene ce nu creşteau în mod obişnuit în Anglia.

Cineva a iubit acest loc foarte mult, se gîndi el.

La o încrucişare de cărări o luă la stînga şi ajunse la un perete înalt de cărămidă, în care exista o uşă de stejar. Deschizînd-o, descoperi o frumoasă

grădină de legume. Straturi perfecte de legume erau înconjurate de garduri vii din merişor, înalte de 30 cm. La un capăt se afla o seră lungă şi tot acolo părea să fie cam o jumătate de pogon de ţarcuri-cuşti, care ţineau păsările departe de fructele plantate înăuntru.

În timp ce Jace se uita în jur, o văzu pe fata drăguţă pe care o gonise doamna Browne alergînd de la o tufă înaltă de fasole la alta. Era urmată de altă fată. Nu-l văzuseră, aşa că Jace se ascunse după seră şi le privi.

Una dintre tinere era rotofeie şi drăguţă, cealaltă scheletică şi urîtă şi se furişau spre ţarcul cu zmeură. Deschiseră încet portiţa, astfel încît balamalele să nu scîrţîie, şi păşiră înăuntru în vîrful picioarelor. Pentru că grădina era uriaşă şi înconjurată de un perete înalt de cărămidă, se întrebă cine îşi închipuie ele că ar putea să le audă.

Jace stătu ascuns şi le privi umplînd nişte căldăruşe cu zmeură coaptă. Existau acolo rînduri-rînduri de tufe, toate atîrnînd de greutatea fructelor. Îşi aminti cum se plînsese doamna Browne că se fură bobiţele, dar cum el şi angajaţii lui nu puteau să le mănînce pe toate, de ce să nu lase fetele să le culeagă?

Deschise uşiţa ţarcului, observînd unsoarea ce lucea pe balamale, bägă o zmeură în gură şi spuse:

– Sînt bune, nu-i aşa?

La auzul vocii lui, fetele săriră în sus, apoi cea drăguţă păru că e gata să plîngă. Cea slabă afişă un aer sfidător.

– Putem să le plătim, rosti ea privindu-l fix.

– O să chemaţi poliţia? întrebă cealaltă.

– Eşti....?

– Daisy, sir, răspunse cea drăguţă. Am ajutat să fii pus în pat, aseară. Ţi-am scos pantofii şi şosetele, deşi domnul Hatch a spus să te las aşa cum eşti.

– Mulţumesc. Se întoarse spre cealaltă. Şi tu .....?

– Erin.

– Munciţi amîndouă pentru mine?

– Da, sir, afirmă Daisy. Facem curat în casă.

– Şi toate celelalte sarcini dezgustătoare, pe care doamna Browne le născoceşte ca să ni le pună în cîrcă, adăugă Erin uitîndu-se să vadă reacţia lui Jace la această declaraţie.

Instinctul nu-i permitea să aibă încredere în aceste fete, aşa cum avea în Mick şi în Gladys. Îi era frică că îi vor spune doamnei Browne tot ce zicea el.

– Şi ce faceţi cu zmeura?

Fetele schimbară o privire şi păreau că s-au hotărît să spună adevărul.

– Mamele noastre fac tarte cu zmeură, rosti Daisy, apoi le vînd în prăvălia locală.

– Pot să-mi închipui că acelaşi lucru îl faceţi şi cu.... Privi în jur celelale tufişuri, fără să aibă idee ce erau.

– Căpşuni, mure, agrişe, completă Erin.

– Şi cu mere, gutui, moşmoane, caise, piersici, pere şi cireşe, adăugă Daisy.

– Şi dude, continuă Erin. Mama face gem de dude şi-l vinde la Harrods.

– Impresionant.

Erin făcu un pas înainte.

– Dar singurul mod de a scoate un profit este ca fructele să fie gratis. Nimeni n-a locuit aici ani de zile, aşa că fructele se risipeau. Se uită la ţarc. Nici chiar păsările nu pot intra înăuntru.

– Ce ştie domnul Hatch despre toate astea?

– Totul. Nu am fi putut să facem nimic fără el.

– Şi doamna Browne? Fetele schimbară din nou priviri, dar nu răspunseră. Dacă ar şti, v-ar concedia în mod sigur, nu-i aşa?

– Da, afirmă Erin. Dacă ne-ar prinde aici, ne-ar da imediat paşaportul.

– Ce ar fi dacă i-aş spune că nu poate să vă concedieze? Eu sînt proprietarul locului, să ştiţi.

Fetele zîmbiră.

– Vă cerem iertare, sir, dar aţi face asta? Proprietarii vin şi pleacă, dar domnul Hatch şi doamna Browne rămîn. Ei stabilesc regulile.

– Îmi dau seama cum s-a întîmplat. Nu mai spuse, dar ştia că şi el va pleca în curînd. Poate că dacă îi spun doamnei Browne, că voi două aveţi aprobarea mea să culegeţi toate fructele pe care le vreţi.....

– O, nu, sir! interveni Daisy. Ne-ar face viaţa un iad şi nu putem accepta să fim concediate, deoarece mamele noastre au nevoie de fructe şi toţi avem nevoie de bani. Există şase femei, care lucrează în afacerea asta, şi toate cu copii. Fără bărbaţi. Tatăl meu e bolnav şi al lui Erin a fugit cu soţia poştaşului, aşa că....

Erin îi aruncă o privire, care o făcu să se oprească.

– Vrea să spună, sir, că avem familii de hrănit şi, deşi e amabil din partea voastră că vă oferiţi ajutorul....

– Ar fi mai bine dacă nu mi-aş băga nasul.

– Exact, sir, afirmă Daisy făcînd în obraji nişte gropiţe drăgălaşe.

Privind-o, Jace simţi că în mod cert într-un an de zile va fi măritată şi însărcinată..

– În regulă, rosti el zîmbind. N-am vrut....

– Şase! Erin o apucă pe Daisy de braţ şi se ghemuiră amîndouă printre tufe.

Neştiind ce se întîmplă, Jace rămase în picioare, apoi văzu că doamna Browne tocmai intrase în grădină, cu un coş împletit pe braţ.

– O să ne trădezi? şopti Daisy uitîndu-se în sus la Jace, cu ochii ei mari şi albaştri.

El dădu din cap şi făcu un pas mai departe, dar Erin îl apucă de pantalon.

– Va veni aici şi o să ne vadă. N-ai putea să-i distragi atenţia, pentru ca noi să putem pleca?

– Poate dacă îţi scoţi cămaşa, sugeră Daisy, apoi îşi duse mîna la gură să-şi înăbuşe chicotitul.

Jace simţi cum roşeşte. Fetele nu aveau mai mult de optsprezce ani şi la cei treizeci şi doi ai lui, l-au făcut să se simtă un libidinos.

– A roşit, şopti Erin apoi o înghionti pe Daisy ca să-şi înăbuşe rîsul.

Doamna Browne culesese nişte fasole şi acum se îndrepta direct spre ţarcul cu zmeură. Jace trebuia să o distragă, dar cum?

În timp ce se gîndea ce să facă, văzu o imagine extraordinară. Spre stînga, silueta transparentă a unei femei intra prin zidul de cărămidă. Doamna Browne tocmai se oprise să taie ceva dintr-o plantă şi se aplecase, aşa că nu vedea figura.

Femeia se opri la cîţiva centimetri de doamna Browne, apoi întinse mîna şi luă ceva de pe zid. El nu putea să vadă ce este, dar ea îl ţinu în căuşul palmelor. Cînd doamna Browne se ridică, femeia – spiritul – desfăcu mîinile în faţa doamnei Browne şi aruncă în ea ce avea în ele. Pentru o fracţiune de secundă, Jace văzu că părea să fie un păianjen, care zbură din mîinile femeii exact pe faţa doamnei Browne.

În următoarea clipă, doamna Browne îşi dădu o palmă peste faţă. Apoi dădu drumul coşului cu legume şi alergă la uşă, pleznindu-se în continuare, în timp ce fugea. În spatele lui, Daisy şi Erin se ridicaseră şi priveau spectacolul rîzînd.

Dar ochii lui Jace erau îndreptaţi spre femeia, care stătea lîngă zid şi zîmbea. Putea să vadă prin ea. Purta o bluză albă cu guler înalt şi mîneci lungi; mijlocul ei subţire era încins cu o curea lată peste fusta lungă pînă la glezne şi avea ghete moi, cu şireturi. Părul lung şi negru era tras spre ceafă, formînd o coadă groasă care atîrna pe spate aproape pînă la talie. Faţa îi era în profil, dar putu să vadă formele delicate, nasul perfect şi ochii cu gene lungi. Prin ea, putea să vadă cărămizile zidului.

Daisy şi Erin schiţau paşi de dans rîzînd, dar Jace rămăsese înţepenit pe loc, fără măcar să clipească, în timp ce o privea pe femeie.

Zîmbind, femeia-spirit se întoarse şi se uită la Daisy şi la Erin, care păreau că nu o văd. Dar cînd descoperi că Jace se uita la ea, deschise ochii mari de surpriză şi pentru o clipă privirile li se întîlniră. Era frumoasă într-un mod dulce, ca cineva dintr-o veche reclamă de şampon sau de săpun. Ochii ei erau de un albastru întunecat şi gura era mică şi cu formă perfectă.

Cînd realiză că Jace putea să o vadă, fu surprinsă, apoi timp de aproximativ trei secunde trupul ei căpătă mai multă substanţă. Nu era ceva solid, dar acum putea să vadă mai mult din ea şi mai puţin din cărămizi. În următoarea secundă dispăru. Nici un fel de estompare, pur şi simplu era acolo, apoi nu mai era.

Jace rămase liniştit o clipă, fără să se mişte, înainte de a realiza că Daisy şi Erin îl priveau fix.

– Arătaţi ca şi cum aţi fi văzut o fantomă, sir.

Cu părere de rău, îşi luă ochii de la zid.

– Nu, doar mă recuperam după un mic dejun de cinci kilograme. Voi, mai bine v-aţi lua boabele şi aţi ieşi de aici, înainte ca doamna Browne să se întoarcă.

– Da, sir, mulţumim, sir, rostiră ele şi fugiră afară din ţarcul cu zmeură. La uşa din zidul de cărămidă, Disy se opri, zîmbi frumos şi zise:

– Dacă aveţi nevoie de ceva, spuneţi-mi. Orice. Un masaj la picioare, poate. Sau o.... Erin o apucă de braţ şi o trase dincolo de uşă.

– Fă asta vreo şase luni şi ai să fii însărcinată, bombăni Jace.

Pentru o vreme, rămase înăuntrul ţarcului cu fructe şi se uită la locul unde fusese spiritul femeii. Le-a

protejat pe cele două fete chicotitoare, care alergau pe cărare,se gîndi el. A luat un păianjen de pe zid şi l-a aruncat în faţa doamnei Browne, astfel încît ea să plece în fugă şi să nu vadă fetele furînd zmeură.

Ceea ce îl uimi era că nici fetele, nici doamna Browne, n-au văzut nimic din ceea ce fusese atît de clar pentru el.

– Tu erai, auzi el în dreapta şi se întoarse, pentru a o vedea pe doamna Browne deschizînd uşiţa ţarcului. Am crezut că văd pe cineva pe aici.

– Da, mărturisesc. Mîncam zmeură. Se uită din nou la locul unde apăruse femeia. Parcă te-am văzut ţopăind cu puţin înainte?

– Poţi să-i spui şi aşa. Un păianjen a căzut de pe zid pe faţa mea. I-am spus lui Hatch ce cred eu despre grădinăritul lui. Le permite băieţilor ălora să trîndăvească pe aici. Nu fac nimic.

– Nu ca fetele tale.

– Eu le pun la treabă, dacă asta e ceea ce vrei să spui. Încerca să ajungă la zmeura din spatele lui, dar Jace se priponi locului. Ai aşa o expresie pe figură.

– Ce fel de expresie?

– Expresia fantomei. Ai văzut-o? O să pui acum casa la vînzare?

Jace se uită la ea.

– La vînzare? Şi să mă lipsesc de micul dejun pregătit de tine? Cum aş putea face aşa ceva?

Scoase micul ei rîs răguşit.

– Eşti un om calm, nu-i aşa, domnule Montgomery? De ce nu ai soţie şi copii? Umple casa asta cu tineret. De asta are nevoie.

– Îmi faci o propunere? întrebă el zîmbind.

– Du-te acum, găseşte ceva de făcut şi lasă-mă să-mi fac treaba.

Jace se îndreptă spre portiţa ţarcului, apoi se întoarse.

– Doamnă Browne, rosti el serios, în legătură cu fantoma. Oamenii au văzut-o în casă sau afară?

– În casă. N-am auzit pe nimeni să o fi văzut pe afară. O! Hatch s-ar sperla de moarte, dacă i-ar apărea pe aici.

– Dar nu mi-ai spus că unii oameni pot să o vadă şi alţii nu? Poate că apare şi afară, dar n-a văzut-o nimeni – sau n-au putut să o vadă la lumina zilei.

Doamna Browne îl privi chiorîş.

– Încerci să-mi spui că ai văzut-o pe Lady Grace afară din casă? Poate că aici în grădină?

Jace zîmbi.

– Încerc să te folosesc ca un instrument de cercetare. Dacă intenţionez să scriu o carte despre Lady Grace, am nevoie să aflu tot ce pot despre ea, nu-i aşa?

– Să scrii o carte despre o femeie care nu a plecat încă de pe pămînt? E bine, dacă asta e ceea ce vrei să faci, eu am lucruri mai bune de făcut cu timpul meu.

– Deci nimeni n-a văzut-o pe afară?

– Nu, după cît ştiu eu şi eu ştiu.....

– Tot ce e de ştiut, completă Jace cu un oftat. S-ar putea să ştie unele lucruri, dar e dificil să scoţi informaţii de la ea. Se temea să încerce să afle ceva despre Stacy. Dacă

Stacy s-a întîlnit cu cineva aici şi doamna Browne ştia, mai curînd va primi o lecţie de morală decît informaţii.

– Cred că mă duc să alerg, spuse el. Să-mi consum micul dejun şi să mă pregătesc pentru prînz.

– Avem friptură de pui Jamie, afirmă ea. Cu rozmarin.

Zîmbind, Jace îşi începu alergarea. Cînd ajunse la locul din zid pe unde păşise fantoma, se prefăcu că îl doare glezna. Doamna Browne îl privea intens. Un timp îşi fricţionă piciorul, apoi ridicîndu-se pipăi zidul. Era vechi şi solid. Nu exista nici o uşă acolo şi nu credea să fi existat vreodată.

3

Jace alergă prin parc peste o oră. Adesea se oprea pentru a se uita în jur. Cînd o bucată de pămînt a fost ocupată timp de aproape nouă secole, oamenii şi-au lăsat amprenta pe ea. Trecu pe lîngă patru magazii încuiate şi rămăşiţele a încă două. Descoperi un umbrar frumos din piatră, cu o cupolă deasupra şi pardoseala de marmoră ce începuse să se crape. Pentru a pătrunde în el a trebuit să se lupte cu viţa căţărătoare şi să alunge o familie de creaturi mici şi furioase, care se mişcară prea repede pentru a putea să-şi dea seama ce erau. Alături se aflau nişte pietre rotunjite, unde i se spusese că a fost albia unui rîu acum secat. Călugării îşi ţinuseră peştii în bazine de piatră.

Cînd se întoarse acasă, avu timp să facă doar un duş, înainte de prînz. Mîncă în bucătăria doamnei Browne şi fu supus unor lamentări nesfîrşite, în legătură cu tufele de zmeură prădate. Apoi îl chestionă atent despre ce anume văzuse. Minţi fără remuşcare. Desigur, să-i spună adevărul ar fi fost mai

rău decît să mintă. Să-i spună că o fantomă a aruncat cu un păianjen în ea? Nici într-un caz.

După prînzul delicios, urcă la etaj şi-l sună pe Nigel Smith-Thompson, agentul imobiliar, pentru a-i pune întrebări. Ce voia el să ştie era dacă precedentul proprietar a închiriat casa cuiva, sau nu, în cei trei ani de cînd era scoasă la vînzare. Cine a stat acolo? Operatorul l-a asigurat că nimeni. Proprietarul şi familia lui au plecat din casă într-o noapte, întorcîndu-se în ţara natală, fără să o mai viziteze de atunci.

– Eşti *sigur* că nu a închiriat casa *cuiva?* insistă Jace.

– Pot să sun să-l întreb, rosti agentul, dar era clar că n-ar fi vrut să o facă.

– Te rog, fă asta, rosti Jace apoi îi dădu numărul lui de celular. Vreau să ştiu cine a avut voie să stea aici.

– La asta pot să răspund eu. Numai menajerei i s-a permis să stea. Grădinarul locuieşte într-o căsuţă în capătul de sud al proprietăţii.

– Poate că proprietarul a avut un prieten, care *a folosit* casa?

– Precedentul proprietar ne-a lăsat nouă casa în grijă şi pot să te asigur că nu am permis *nimănui* să o folosească. Vocea lui devenise tensionată, ca şi cum Jace l-ar fi acuzat de ceva rău. Eu cred, domnule Montgomery, că ar trebui să vorbeşti cu doamna Browne. Dacă cineva, care nu trebuia să stea acolo a făcut-o, doamna Browne ştie.

– Am să vorbesc cu ea, rosti Jace oftînd, deoarece ştia că nu va obţine nici o informaţie de la femeia

aceea. Dar tu sună-l imediat pe fostul proprietar şi întreabă-l.

– Da, rosti agentul plictisit. Am să sun.

Jace îi mulţumi, apoi închise telefonul şi se îmbrăcă să iasă. În drum, se opri la bucătărie şi o întrebă pe doamna Browne dacă a stat cineva în casă, cît a fost goală. Aşa cum ştia că se va întîmpla, păru ofensată şi îi spuse că n-a stat *nimeni* acolo. O părăsi în mijlocul prelegerii ei şi plecă în căutarea maşinii. Afară, ascuns în spatele unui turn al casei, se afla un garaj pentru trei maşini, pe care într-un fel nu reuşise să-l vadă.

Îi luă o vreme pentru a-şi găsi cheile într-o cutie mică de pe perete. Cînd descuie maşina văzu covoraşul de pe podea curăţat, şi pe locul pasagerului se afla un dosar. Înăuntru era o coală de hîrtie dactilografiată, pe care erau înşirate rechizitele, calculatorul şi alte echipamente necesare pentru utilarea unui birou. Jace zîmbi, cînd văzu că articolele proveneau din patru surse diferite. „Am încercat să obţin cele mai bune preţuri" notase Gladys în final. „Pot să le cumpăr pe toate luni şi să încep să lucrez marţi, de la ora două. Pînă la unu am cursuri."

Jace trebui să înconjoare maşina pe cealaltă parte, pentru a urca pe locul şoferului.

Ieşi cu spatele din garaj, se uită după o telecomandă pentru închiderea uşii, dar nu o găsi. Însă odată afară, de nicăieri apăru Mick şi coborî uşa. Jace lăsă geamul în jos, scoase capul afară şi zise:

– Spune-i lui Gladys că sînt de acord. Marţi e în regulă. Mick zîmbi şi îi făcu un semn de mulţumire.

Pe cînd şofa prin satul Margate, celularul – sau mobilul cum i se spunea în Anglia – sună. Nigel îi făcu cunoscut că proprietarul a subliniat cu tărie că nu a închiriat niciodată casa, nimănui.

– Mulţumesc, rosti Jace şi închise.

Sau cineva minţea, sau Stacy împreună cu cel cu care se întîlnise au pătruns în casă ilicit. Aşa să fi fost? Jace trebuia să dovedească că a venit la întîlnire. Sau poate că a intrat în casă şi a aşteptat persoana, care n-a apărut. Poate că de disperare şi-a luat viaţa.

– Dar dacă l-a iubit aşa de mult, de ce se mărita cu mine? rosti el tare, apoi trase de volan pentru a evita o maşină, ce venea din sens opus. Încă neobişnuit, şofase pe partea dreaptă a drumului.

Jace parcă Range Rover-ul pe o latură a şoselei, opri şi-şi puse capul pe volan. În afară de a arăta fotografia lui Stacy prin sat şi de a pune întrebări, nu-şi prea dădea seama cum să procedeze. Citise rapoartele privind moartea ei. Nimeni nu o vizitase la birt în noaptea aceea. Sosise tîrziu, soţia proprietarului spunea că i-a dat cheia şi că aproape a căzut pe scară cînd a urcat. Femeia a mai spus că Stacy arăta ca şi cum plînsese. A întrebat-o dacă poate să o ajute cu ceva.

– Nu, sînt bine, a răspuns Stacy. Am nevoie doar de un somn bun şi îndelungat.

Cînd a sosit, Jace s-a dus direct la Priory House, fără a trece prin sat, aşa că nu-l văzuse. Acum descoperi că era liniştit şi atrăgător, aşa cum erau toate satele englezeşti. Se vedeau diverse prăvălii,

exista o măcelărie, o brutărie, un magazin cu fructe, o prăvălie cu legume şi una cu vin. La unul din capetele străzii principale, numită High Street ca în multe alte sate, se afla o bodegă, iar la capătul celălalt al străzii, alta.

Care e bodega cu pricina? se întrebă Jace. Copia de pe raportul poliţiei stătea ascunsă în spatele fotografiei lui Stacy şi nu i-a trecut prin minte să o ia cu el. Poate că ar fi putut vizita locul unde Stacy a.... murit – îi era greu chiar şi să se gîndească la acel cuvînt – şi să afle.... Ce să afle, nu ştia.

Cînd trecu pe lîngă o clădire mică din cărămidă, pe care scria Biblioteca Istorică Margate, îi veni o idee.

Parcă maşina pe stradă şi se îndreptă spre bibliotecă. Toată lumea pe lîngă care trecea se uita la el, după care dădeau din cap. Neîndoios ştiau că e ultimul proprietar al lui Priory House. Aproape că putea să simtă cum voiau să-l întrebe dacă a văzut deja fantoma. Se gîndi că le-ar răspunde: da, dar fantoma s-a speriat de mine şi a dispărut.

Cînd ajunse la uşa bibliotecii, realiză că nu avea cu el nici măcar un creion. Nu putea să pretindă că e un scriitor care se documentează, dacă nu avea hîrtie şi creion.

Întorcîndu-se, se uită de-a lungul străzii şi vizavi văzu o papetărie. Traversă strada şi intră înăuntru. Ca multe prăvălii din satele englezeşti, avea cîte două articole din fiecare, nu cîte douăzeci şi cinci, ca în magazinele americane şi, de asemenea, nu se vedea nimic de plastic.

– Iată-te, rosti o femeie înaltă şi subţire cu părul cenuşiu, din spatele tejghelei, în timp ce împingea spre el o cutie.

– Pardon!?!

– Totul se află acolo, rosti ea. Uită-te.

– Cred că e o greşeală. N-am cumpărat nimic.

– Alice Browne m-a sunat şi mi-a spus că ai văzut fantoma afară în grădină. Nimeni n-a văzut-o acolo înainte, aşa că ştiam că următoarea ta oprire va fi la bibliotecă, pentru a afla cîte ceva despre ea şi desigur că ai nevoie şi de ceva pentru scris, aşa că se află aici tot ce-ţi trebuie. Cînd Jace nu se mişcă, ea împinse cutia spre el, pînă aproape căzu de pe tejghea. Haide, continuă ea, le-am trecut în contul tău şi am să-i trimit facturile lui Gladys Arnold la sfîrşitul lunii. Închipuie-ţi, nu mi s-a părut deloc amabil din parte ei să cumpere unele din rechizitele pentru birou la Aylesbury. Poţi să-i spui din partea mea că nu e cazul să-şi facă duşmani printre comercianţii locali. Cum Jace tot nu se mişca, ea deveni nerăbdătoare. Mai vrei şi altceva?

– Nu, răspunse Jace încet, apoi luă cutia şi se îndreptă spre maşină. Punînd-o pe locul pasagerului, se urcă la volan. Avu nevoie de ceva timp pentru a se calma. Cu toate că îi spusese doamnei Browne că nu văzuse fantoma în grădină, ea nu l-a crezut. A sunat la papetăria locală şi i-a spus vînzătoarei că Jace se va opri pe la ea, în drum spre bibliotecă.

Primul lui impuls a fost să o sune pe doamna Browne să-i reproşeze, chiar să o concedieze. Cum

îndrăznea să pălăvrăgească la tot satul despre ceea ce făcea el?

După cîteva minute de furie, şi-a dat seama că de fapt era o treabă bună. Nu mai trebuia să acţioneze pentru a-i face pe oameni să creadă că e interesat de fantomă şi astfel să-şi ascundă interesul real. Nu, asta dovedea că Jace era exact la fel ca toţi ceilalţi.

– Bun, rosti el. E bine. O acoperire neaşteptată.

Relaxîndu-şi muşchii încordaţi, se uită la cutia de pe locul de lîngă el şi începu să o răscolească, dînd din cap cu mirare. Era plină cu tot ce ar fi putut să-şi dorească un cercetător: şase creioane negre, patru colorate, două carneţele de notiţe, unul cu linii, altul neliniat. Şi aşa mai departe. La fund, exista chiar şi o lampă de citit, cu baterii.

Jace scoase o mapă mare de carton, legată cu şnur, şi băgă în ea carneţelul şi două creioane negre, apoi se îndreptă spre bibliotecă.

Bibliotecara, o femeie cam de aceeaşi vîrstă cu vînzătoarea de la papetărie şi cu doamna Browne, îl salută cu:

– Am aici tot ce vrei. Împinse spre el o cutie. Noi o numim cutia Priory House şi nu mai puneam nici o broşură în altă parte. Sper că ai un video-player. Alice a spus că nu ai prea multe în materie de mobilier, doar ce a lăsat ultimul proprietar. Dacă ai nevoie de echipamente video, putem să-ţi împrumutăm cîte ceva.

– Mulţumesc, rosti Jace cît de sincer putu, dar îi fu greu să nu-i dea o replică mai isteaţă: am comandat deja echipamente video.

– Da? Alice mi-a spus.....

– Doamna Browne nu ştie totul despre viaţa mea, rosti Jace înţepat.

Femeia clipi de cîteva ori.

– Aşa! Poate că nu vrei nici cărţile astea, rosti ea şi întinse mîna să le ia de pe tejghea.

În ciuda intenţiilor lui, se pare că Jace mai ofensase o pesoană din Anglia.

– Vreau foarte mult cărţile astea, afirmă el luînd cutia, înainte ca ea să o poată ajunge. Şi a fost amabil din partea ta că le-ai adunat pentru mine.

Ea nu se îmblînzi.

– Nu pentru tine. Le-am strîns împreună pentru doamna Grant.

– O, da? întrebă Jace zîmbind, încercînd să-i intre în graţii. Nu o cunosc.

– Sigur că nu! A fost cu patru proprietari în urmă. Femeia îl privea fix, ca şi cum răpise prea mult din timpul ei. Acum, dacă nu ai nevoie de nimic altceva.....

– De fapt, mi-ar plăcea să mă uit puţin în jur. Şi la alte subiecte. Dacă mi s-ar permite să o fac.

Ea nu răspunse, dar se întoarse. Jace luă cutia şi o puse pe o masă. Ceea ce voia el cu adevărat era să citească un ziar local, apărut în ziua următoare morţii lui Stacy. Voia să ştie ce se scrisese despre ea şi cine a mai fost implicat.

Ştia că bibliotecara putea să răspundă la multe din întrebările lui, privind locul de unde să înceapă căutarea, dar ştia de asemenea că probabil la cinci minute după aceea o va suna pe doamna Browne.

Să-i ceară voie? se întrebă Jace. Ar întreba-o bibliotecara pe doamna Browne dacă era bine ca Jace să se uite la ziarele de acum trei ani?

Găsi ceea ce voia fără să mai întrebe şi introduse ziarul în cititorul de microfilme.

În ziua de după găsirea cadavrului lui Stacy, titlurile se refereau în principal la un concurs local de grădinărit, aşa că moartea ei era relatată în josul celei de a doua pagini. Simţi un fel de resentiment că moartea ei n-a fost considerată o informaţie de prima pagină, dar era totodată încîntat că speculaţiile privind-o pe Stacy nu fuseseră în centrul atenţiei. S-au ocupat de moartea ei cu calm şi demnitate,se gîndi el.

Reportajul era semnat de Ralph Barker. Ziarul era scris, editat şi tipărit tot de el. Îşi trecu numele şi adresa în carneţel.

Ştia că nu trebuia să-şi piardă timpul amînînd citirea relatării. Inspirînd adînc, începu. Era o ştire informativă, se relatau doar faptele, fără melodramă, fără speculaţii.

Pe 12 mai 2002, la ora 15 după-amiază, cadavrul domnişoarei Stacy Evans, o americancă în vîrstă de douăzeci şi şapte de ani, a fost găsit la etajul bodegii Leaping Stag, de către soţia proprietarului, doamna Emma Carew. Doamna Carew i-a spus poliţistului Clive Sefton că seara domnişoara Evans arăta „răvăşită rău", deoarece bluza îi era ruptă la umăr şi sub ochi era mînjită cu rimei, ca şi cum ar fi plîns. Doamna Carew a întrebat-o dacă totul era în regulă. Domnişoara Evans a spus că da, doar că era foarte

obosită şi-şi dorea un somn îndelungat. Rugă să nu fie deranjată a doua zi dimineaţa şi afirmă că, dacă în felul acesta trebuie să plătească pentru două zile, aşa să fie. Doamna Carew a spus că respiraţia îi mirosea a alcool, aşa că şi-a dat seama că femeia băuse şi de aceea n-a avut încredere în ea, să conducă mai departe. Urcînd scările, domnişoara Evans s-a poticnit.

A doua zi, cînd doamna Carew n-a auzit nimic, a început să se îngrijoreze. Soţul ei, proprietarul birtului, George Carew, i-a spus să o lase în pace, dar doamna Carew n-a fost de acord. Şi-a folosit cheia ce stă la proprietar şi a descuiat uşa, dar era pus lanţul. Totuşi, a spus că domnişoara Evans putea fi văzută răsturnată pe pat şi instinctul i-a spus că femeia era moartă. A sunat la poliţie.

Poliţistul Clive Sefton a sosit la faţa locului la 15,06 după-amiază şi împreună cu domnul Carew au intrat cu forţa în cameră. Domnişoara Evans era moartă.

Poliţistul Sefton a găsit geanta domnişoarei Evans, i-a luat paşaportul, apoi a sunat la numărul ce trebuia anunţat în caz de urgenţă.

Articolul mai spunea că, în urma investigaţiilor, moartea domnişoarei Stacy Evans aparent părea o sinucidere.

Jace rulă repede-înainte prin paginile de ziar, pline de articole şi fotografii despre concursul de grădinărit al satului. Observă că la concurs nu fusese înscrisă casa lui şi nici frumoasa grădină a domnului Hatch de la Priory House.

La trei zile după moartea lui Stacy, găsi un al doilea articol, de data aceasta pe pagina a şasea, tot jos. Relata din nou pe scurt povestea iniţială, apoi spunea că sora căsătorită a domnişoarei Evans, doamna Regina Townsend, a venit la Margate să ia cadavrul.acasă, în State. Cînd a fost întrebată, doamna Townsend i-a spus poliţistului Sefton că de cîtva timp sora ei părea disperată, că intenţionase să se mărite, dar apoi şi-a schimbat hotărîrea şi nu ştia cum să scape de promisiunea făcută.

Jace se lăsă pe spate în scaun, simţindu-se ca şi cum ar fi fost izbit în moalele capului. O clipă nu putu nici să mai respire. La funeraliile lui Stacy, familia ei şi-a vărsat mînia pe el, dar familia lui l-a protejat de ce a fost mai rău. În realitate, Jace fusese amorţit din cauza şocului şi incapabil să înţeleagă ce spuneau. Doar mai tîrziu şi-a amintit cîte ceva, şi atunci doar parţial.

Aici însă era totul tipărit negru pe alb. Sora lui Stacy, o femeie despre care crezuse că-i era prietenă, a spus la poliţie că Stacy nu ştia cum să scape de promisiunea căsătoriei.

– Promisiunea de a se mărita cu *mine,* şopti Jace.

– Da, domnule Montgomery? întrebă rece bibliotecara. Ai nevoie de ceva?

– Nu, doar.... Îl privea în aşteptare şi cînd a făcut un pas spre el, a închis aparatul cu microfilmul. Nu voia să vadă ce a citit. Mă întrebam de ce Hatch nu a înscris Priory House în concursul local de grădinărit, rosti el în timp ce scotea microfilmul şi-l punea în coş.

– Asta se întreabă toată lumea, răspunse ea. Indiferent de cine cîştigă competiţia, se spune că ea, sau el, nu ar fi cîşigat-o dacă domnul Hatch ar fi înscris şi florile *lui.* E frustrant pentru cineva, care se străduieşte tot anul pentru a fi declarat cel mai bun. Poate că acum, că stăpîneşti Priory House, poţi să vorbeşti cu domnul Hatch.

– În mod sigur aşa voi face, dar dacă trandafirii din faţa acestei clădiri dovedesc măiestria ta, nu sînt convins că domnul Hatch va cîştiga.

– Fac tot ce pot, rosti doamna Wheeler, în mod evident încîntată de observaţia lui.

Zîmbind, Jace îi mai mulţumi o dată, apoi plecă. Pentru o clipă trebui să se concentreze să-şi tragă sufletul. Puse cutia cu cărţi despre istoria casei în maşină. Şi acum ce urmează?se gîndi el, dar întrebîndu-se îşi îndreptă maşina spre birtul Leaping Stag. Unchiul lui spusese că s-ar putea să afle lucruri, pe care n-ar fi vrut să le ştie. Oare va descoperi că Stacy voise să renunţe la căsătorie? Că îl dispreţuia?

Cînd ajunse la bodegă, ultimul lucru pe care l-ar fi dorit erau alte informaţii. În realitate ceea ce voia cu adevărat era ceva de băut şi să uite totul pentru o vreme.

Birtul era ornat cu grinzi vechi şi harnaşamente strălucitoare, viziunea turiştilor despre felul cum trebuie să arate o bodegă englezească. La o masă din cel mai îndepărtat colţ se afla o pereche de tineri, dar altfel, localul era gol, cu excepţia barmanului. Era înalt, cam de patruzeci de ani şi purta un şorţ întins

peste burta bombată. Avea un aer care spunea că el e proprietrul bodegii.

– Ai nişte whiskey McTarvit? întrebă Jace.

Cu un rînjet, îi turnă o porţie din whiskey-ul auriu întunecat.

– Aşa deci, rosti omul, te-ai întîlnit cu toate trei. Jace îl privi întrebător. Doamna Browne, doamna Parsons de la papetărie şi doamna Wheeler de la bibliotecă, şi acum simţi nevoia unui whiskey. Mai vrei unul?

– Unul dublu.

O femeie frumoasă, cam de vîrsta lui Jace, cu o figură plăcută, ieşi din încăperea din spate.

– O, vai de mine, ce bărbat frumos *eşti*, rosti ea. Mi s-a spus că eşti frumos, dar Doamne....

– Jos mîinile, iubito, rosti birtaşul blînd. Apropo, eu sînt George Carew şi această mîndră puicuţă e nevasta mea, Emma. Făcu un semn spre Jace. Tocmai vine de la cele trei.

Faţa Emmei se schimbă, plină de simpatie.

– Bietul băiat! Ţi-aş oferi ceva de mîncare, dar îmi imaginez că Alice a făcut-o deja.

– Ce greutate mai poate lua o persoană în două ore? întrebă Jace.

– Diseară va avea plăcintă cu fructe, dacă poate găsi vreo boabă de zmeură. Ochii ei frumoşi străluceau conspirativ.

– Cum ar putea fetele alea să păstreze un secret ca acesta, într-un sat ca acesta? întrebă Jace, cu voce joasă. Whiskey-ul îl relaxase, dar ştia că nu mai

putea să ia unul, de frică să nu spună ceva ce nu trebuia spus.

– Totul se face la Luton, rosti Emma. Singurul motiv pentru care ştiu despre fructe este pentru că mama a început totul.

– Şi cum e implicat domnul Hatch? întrebă Jace.

– Sora lui mai tînără este, lămuri Emma.

– „Tînără" e un termen relativ. Trebuie că va împlini optzeci de ani zilele astea, interveni proprietarul.

Pentru o clipă schimbară o privire strălucitoare de dragoste şi intimitate, încît lui Jace îi veni să ia sticla de whiskey şi să o golească. Crezuse că şi el fusese tot aşa cu Stacy, dar se pare că n-a fost adevărat.

– Da, de soţia ta ştiam, rosti Jace fără să gîndească, apoi realiză că nu putea să le spună de unde a aflat de Emma Carew.

Dar barmanul zîmbi cu mîndrie.

– Deci ai citit deja cartea.

– Da, sigur că da, afirmă Jace, însă Emma îl privea. Simţea în mod cert că ea ştia că minte. Ar fi vrut să deschidă carneţelul şi să scrie: „Găseşte cartea. Citeşte despre Emma."

– Domnule Montgomery.... începu Emma.

– Jace, rosti el liniştit.

– Jace. Ea îi zîmbi într-un fel care-l făcu să se simtă bine. Ce spui de o bere şi ceva asemănător cu aripile de pui americane?

– Cine a făcut berea? întrebă Jace speriat.

– Nu-mi spune că ai băut din berea lui Hatch? se minună George.

– O halbă întreagă.

– Şi încă mai trăieşti?

– Şi am mai băut şi două căni de vin, în aceeaşi zi.

– E o minune că n-ai orbit.

– Şi nu e de mirare că ai dormit aseară în timpul cinei, rosti Emma, apoi rîse văzînd expresia lui Jace. Daisy i-a spus mamei ei, ea i-a spus mamei mele, care mi-a spus mie. Eşti subiectul principal de conversaţie de aici. O fiinţă mare şi frumoasă ca tine, singur în casa aceea uriaşă. Părerea generală este că ai nevoie de o soţie. De fapt, există cîteva femei nemăritate, care îşi lustruiesc deja pantofii cu toc înalt.

– Cine are nevoie de o nevastă? Altcineva, decît mine? se auzi o voce de la intrare.

Jace se întoarse şi văzu un tînăr, trecut de douăzeci de ani, blond cu ochi albaştri şi bine clădit. Purta o uniformă de poliţist şi Jace îşi dădu seama că era omul care spărsese uşa şi o găsise pe Stacy.

Acesta luă loc pe un scaun lîngă Jace şi comandă o limonadă.

– Sînt în timpul serviciului, rosti el. Clive Sefton. Deci, de ce ai cumpărat casa?

Jace nu schiţă nici un zîmbet.

– Îmi place frumuseţea ei. Cei trei gemură. Jace luă o gură de bere, bere bună, blondă, tip american, mîncă una din aripile de pui fierbinţi ale Emmei şi împinse farfuria spre Clive, pentru a împărţi tratăţia cu el. Da, am făcut ceva bani dintr-o investiţie bună şi am vrut un loc unde să stau, aşa că am cumpărat casa.

– De ce tocmai casa *aia? i*nsistă Clive.

– Pentru ca să scriu o carte despre fantomă, desigur.

– Tu şi toţi ceilalţi, rosti George.

– Iartă-mă, dragă,i se adresă Emma lui Jace, dar n-ai să reziştı acolo. E prea rău.

– Spune-mi exact, interveni Jace, ce face fantoma?

– Se vorbeşte în tot oraşul că ai văzut-o în grădină, în dimineaţa asta.

– Ceea ce am văzut au fost două fete furînd zmeură. Doamna Browne şi-a închipuit altceva. Nu era chiar o minciună, dar nici adevărul.

Emma se uită la Clive.

– Spune-i ce ţi s-a spus.

Clive termină cea de a patra aripă de pui.

– Ultimul proprietar mi-a spus că a văzut silueta unei femei în jurul fiului său de şapte ani. Băiatul se afla în interiorul fantomei şi jucau Xbox împreună.

– Xbox? întrebă Jace.

– Xbox. Citeşte peste umărul oamenilor şi cînd înaintează prea încet, le întoarce paginile. Fiul cel mare al celor doi proprietari de mai înainte a spus că a auzit-o călărind în sus pe scări, dar eu cred că tipul fumase ceva ce nu trebuia.

– Dar ce spui de copacul „ei"? întrebă Jace.

– Asta e mai de mult, continuă Clive. Se spune că a spînzurat acolo un om. O trădase, aşa că le-a poruncit oamenilor ei să-l spînzure. Ia-l pe domnul Hatch să-ţi arate locul unde obişnuia să fie funia. A fost lăsată acolo pînă aproximativ acum zece ani, cînd proprietarul dinaintea ultimului a dat-o jos.

– Mai e şi legenda că şi-a îngropat prada sub acel copac. Domnul Hatch a petrecut mai mult de o noapte dormind sub el, cu o puşcă în poală. Tipii de pe aici au spus mereu că o să taie copacul, să vadă ce e sub el, aşa că Hatch îl protejează.

– Interesant, rosti Jace privindu-şi berea, apoi îi scăpă:

– A existat vreo moarte dubioasă în acest sat?

Emma zîmbi.

– Aha. Vrei să scrii despre asasinatele dintr-un sat englezesc, nu-i aşa?

– Este singurul gen de roman poliţist care se vinde. Jace luă o gură de bere. A făcut cineva vreun sondaj în Anglia, privind numărul de oameni presupus a fi ucişi în satele izolate?

– Nu pot să spun că am auzit de aşa ceva, rosti George zîmbind. Dar dacă cineva ar propune, sînt sigur că guvernul ar plăti pentru studiul acesta.

– După părerea mea, rosti Emma repede, înainte ca soţul ei să înceapă să facă politică, oare aceste sate izolate englezeşti sînt aşa de plictisitoare, încît oamenii cred că trebuie să ucidă, doar ca să anime locul? Se uită fix la soţul ei.

– Emma vrea ca George să o ducă la Londra pentru o noapte, explică Clive.

– Dacă nu o va face, vei avea cu adevărat de investigat un asasinat, chiar aici în Margate.

– Deci nu s-a întîmplat nimic pe aici, decît fantoma şi Xbox?

– Acesta ar fi un titlu bun pentru cartea ta, rosti George. *Fantoma şi Xbox.*

Clive se uita la Jace meditînd.

– Există o anumită crimă de care eşti interesat?

Jace îi evită privirea. Băuse prea mult şi erau prea multe urechi care acultau. Fu încîntat cînd o duzină de bărbaţi ieşiţi de la muncă, intrară în bodegă. Se dădu drumul la muzică şi toată lumea se împrăştie.

Pînă la urmă, Jace rămase în bodegă pînă la ora 2,00 noaptea. Rîdea, vorbea cu oamenii şi făcea tot ce putea să uite ceea ce văzuse de dimineaţă şi citise după-amiaza. Un bărbat cu părul roşu şi pistrui l-a dus acasă cu maşina.

4

A doua zi dimineaţa Jace hotărî să-şi petreacă ziua acasă. Nu prea era băutor şi două zile de zăcut în pat erau prea mult. La micul dejun, doamna Browne s-a interesat de ficatul lui. Jace n-a răspuns, iar în clipa următoare, doamna Browne l-a întrebat ce anume îl interesa, în afară de fantomă. Jace îşi dădu seama că trebuie să spună ceva, sau zvonurile vor născoci propria lor explicaţie.

Se uită la pîinea prăjită – a la Jamie Oliver – şi se comportă ca şi cum era ceva ce încerca să nu spună. Ea curăţa marea chiuvetă Belfast şi aştepta.

Jace îi acordă puţin timp, apoi spuse:

– De ce nu a participat şi grădina *mea* la concursul local de grădinărit?

Doamna Browne se lansă imediat într-o diatribă împotriva subiectului ei favorit: domnul Hatch. Nu se înscrisese niciodată în competiţia locală, pentru că îşi închipuia că nu e cinstit faţă de ceilalţi concurenţi. La urma urmei, el era profesionist. Doamna Browne îi relată ce credea ea despre talentele de grădinar ale domnului Hatch.

Zîmbind şi simţindu-se ca şi cum ar fi înşelat pe cineva care-l urmărea, Jace urcă în dormitorul lui, unde fusese dusă cutia cu cărţi împrumutate de la bibliotecară. Poate că ar fi mai bine să încep cu ele, se gîndi el.

Noaptea trecută dormise în uriaşul pat de stejar din dormitorul stăpînului, dar chiar şi în somn îl simţise prea mare şi prea gol. Într-un perete fusese tăiată o uşă, asfel încît fostul proprietar a putut să utilizeze camera din capătul de vest drept dressing. Deci Jace se îndreptă spre est, în ceea ce devenise camera lui favorită şi unde dormise prima noapte. Zîmbi imediat ce intră înăuntru.

Pe un perete se afla un frumos şemineu din marmoră sculptată; alt perete avea ferestre înalte de la podea pînă în tavan, care dădeau spre grădină. Peretele din faţa lui găzduia o nişă adîncă, cu ferestre uriaşe de jur împrejur şi dedesupt cu un loc de stat. Patul era lipit de cel de al patrulea perete, ca şi uşa de la baie.

Se aşeză pe locul de la fereastră şi privi afară, în parc, peste terenurile vălurite de iarbă, punctate de.... Era cazul să-l întrebe pe domnul Hatch dacă oile acelea erau ale lui sau nu.

Se întoarse în cameră. Avea puţină mobilă, doar patul, sau mai bine zis o saltea pe nişte arcuri fixate pe o ramă, şi un scaun simplu lîngă cămin. Ştia că jos avea nenumărate camere uriaşe şi sofale şi dacă ar fi avut puţin bun simţ s-ar fi dus acolo să citească, dar el voia să stea în dormitor. În primul rînd, era singura cameră pe care nu o simţea pustie. Chiar şi

în bucătăria doamnei Browne, aşa plină cu de toate cum era, avea sentimentul singurătăţii. Dar aici, în dormitorul acesta.....

– Ţine-o tot aşa, Montgomery, îşi spuse el cu glas tare, şi o să te închidă undeva. Îşi spuse că lumina din încăpere e bună, exista şi un loc la fereastră, şi asta era tot de ce avea nevoie.

Se întinse pe pat, cu cutia pe duşumea, lîngă el. Primul lucru pe care-l citi fu o cărţulie albastră publicată în 1947, despre îngrozitoarea Barbara Caswell, Lady Grace. Născută în 1660 dintr-o familie nevoiaşă, fusese o femeie frumoasă, care se plictisea uşor şi nu avea astîmpăr. Cînd fu de optsprezece ani se căsători cu bogătaşul care stăpînea Priory House, închipuindu-şi că viaţa ei va fi un lung şir de petreceri. Dar soţul ei ura Londra, ura orice viaţă socială. Plictisită pînă la nebunie, tînăra soţie se strecura afară din „camera de creton", urca scara secretă ce ducea la camerele unuia din cele patru turnuri, se îmbrăca în haine bărbăteşti, apoi cobora. Îşi fluiera calul favorit şi se apuca de jefuit oameni, nu pentru bani, ci pentru emoţiile pe care le încerca.

După cîteva luni de viaţă de acest fel, Lady Grace întîlni alt tîlhar la drumul mare, Gentleman Jack, şi deveniră amanţi. Patru ani au jefuit împreună. Dar pînă la urmă, plictiseala puse din nou stăpînire pe ea şi, în căutarea altor emoţii mai tari, începu să omoare oameni. Împuşcă un băiat, pe care-l văzuse crescînd, şi cînd un servitor bătrîn descoperi cu ce se ocupa, îl otrăvi. Cînd îl găsi pe Gentleman Jack în pat cu altă femeie, îl pîrî şerifului. Tîlharul fu arestat, judecat şi

spînzurat. Singura grijă a Barbarei Caswell a fost că el putea să o trădeze, înainte de a fi spînzurat . Dar el a rămas credincios cuvîntului dat şi n-a trădat-o.

După ce citi două treimi din carte, îi fu greu să mai continue. Pentru el povestea era lipsită de sens, deşi se presupunea că e adevărată. Barbara Caswell a ieşit la tîlhărit noapte de noapte, ani întregi. Şi nimeni n-a observat că e plecată? N-a existat nici măcar un eveniment care să se fi întîmplat noaptea şi care să-i fi determinat pe oameni să trebuiască să o scoale din pat şi astfel să descopere că lipsea?

Fără tragere de inimă, continuă totuşi să citească. După ani întregi de asasinate şi jafuri, doamna Caswell s-a îndrăgostit de logodnicul singurei persoane care o suspecta şi s-a schimbat. Alse gîndi Jace. Puterea iubirii. Oare era de presupus că, peste noapte, Barbara Caswell s-a transformat dintr-un ucigaş cu sînge rece într-o casnică mulţumită – cu excepţia faptului că a complotat şi şi-a otrăvit soţul, pentru a scăpa de el şi a se putea mărita cu omul pe care-l iubea.

Cînd Jace ajunse la sfîrşitul cărţii, cu greu putea să-şi ţină ochii deschişi. Ştia că ar fi trebuit să-şi dea seama că povestea e îngrozitor de romantică, dar n-a fost aşa. Cînd citi că Lady Grace, ieşind la un ultim raid, a fost împuşcată de omul pe care-l iubea, s-a simţit uşurat.

– O moarte bine meritată, rosti Jace punînd cartea înapoi în cutie. Voia să tragă un pui de somn, dar îşi aminti de Emma Carew şi se întrebă ce se presupunea că trebuie să citească despre ea.

Luă o carte mare cu coperţile de carton, *Istoria satului Margate.* Pentru că istoria cîntărea cîteva kilograme, nu voi să înceapă cu începutul. Aşa că se uită la index, găsi „Carew" apoi întoarse paginile. Exista o fotografie a Emmei, veche cam de zece ani, purtînd un costum de baie de modă veche, o coroană pe cap şi un sceptru în mînă. „Miss Margate" citi el explicaţia. „Aleasă ca fiind cea mai frumoasă fată din sat."

Zîmbind, Jace închise cartea şi se uită la celelalte din cutie. Erau patru broşuri de pe vremea cînd casa era de vînzare. Îşi aruncă ochii peste ele şi văzu că nu s-au schimbat prea multe, cu excepţia mobilierului. Un proprietar umpluse casa de crom, sticlă şi piele neagră. Pe fundul cutiei era o cărţulie despre casele bîntuite din Anglia şi Priory House deţinea un lung capitol. Citi cum fantoma Barbarei Caswell, doamna tîlhar, fusese văzută adesea. Printre altele, aprindea lumînări la fereastra turnului şi călărea prin casă.

– Oare soţul ei nu avusese idee ce se întîmpla, rosti Jace în timp ce punea cărţulia în cutie. Se întinse pe pernele patului şi se uită prin cameră. Tavanul nu era decorat, doar spoit. Pereţii erau lambrisaţi pînă la jumătate cu stejar vechi, iar duşumeaua era din parchet de stejar. Mă întreb cum arăta camera de obicei? şopti el chiar înainte de a adormi.

Şi imediat începu să viseze. Visă că e în dormitor, stînd unde fusese patul, dar pe acesta îl vedea pe peretele opus. Se uită la picioarele lui şi realiză că stîngul se afla într-o garderobă mare. Uimit, făcu un pas spre drapta ieşind din dulap. Curios îşi băgă mîna prin garderobă, apoi printr-un scaun de lîngă aceasta. Ştia că visează, dar se bucura de senzaţie. Se îndreptă apoi spre şemineu, păşind peste o otomană mare verde şi zîmbi cînd trecu printr-un fotoliu cu rezemători pentru cap.

La şemineu, Jace încercă să ia în mînă un bibelou, dar mîna îi trecu prin el. Ce vis minunat,se gîndi el, bucurîndu-se de senzaţia magică de a vedea fără să fie acolo. Şi ce cameră minunată creiase mintea lui. Nu se gîndise la perioada victoriană, trebuise să aleagă. Aşa cum era de presupus, putea să spună că alesese perioada cînd Priory House fusese mănăstire.

Această cameră a aparţinut unei femei,se gîndi el în timp ce continua să se plimbe, în trecere atingînd cu mîna sticluţele frumoase de pe măsuţa de toaletă, apoi se uită la titlurile cărţilor înghesuite pe un raft înalt şi lustruit. Cele mai multe erau cărţi pentru copii, dar erau şi unele cărţi despre natură. „Păsări" rosti el dar nu-şi putu auzi vocea. „Îi plac păsările". Pentru că nu auzi nici un sunet, se gîndi că visul e ca un film mut.

După ce făcu înconjurul complet al camerei, se opri lîngă garderobă. În stînga, uşa dinspre hol se deschisese. Aşa cum ghicise Jace, celelalte două uşi, una spre dormitorul stăpînului şi una spre baie, nu se aflau acolo. Acestea fuseseră nişte modificări ulterioare.

Deşi ştia că visează şi că ceea ce vedea nu era real, cînd auzi voci, aproape i se opri inima.

În cameră intrară două femei. Una era înaltă şi subţire şi avea părul tras spre spate, la ceafă. Jace o recunoscu pe femeia care aruncase cu păianjenul în doamna Browne. Era gata să-i spună „bună", dar voia aşa de mult să vadă ce se întîmplă, încît intră din nou în garderobă, dispărînd într-o parte a acesteia. Cum vederea îi era întunecată, fu convins că purta ochelari de soare în interior, însă pe cele două putea să le vadă şi se întrebă dacă şi ele pot să-l vadă pe el.

Cea de a două femeie era mai scundă şi mai durdulie. Avea o faţă frumoasă, sprîncenele nu-i erau pensate şi era puţin machiată. Pentru standardele secolului douăzeci şi unu făcea parte dintre graşi. Totuşi, Jace se minuna de ce anume făcuse cu trupul ei. Pentru că, deşi atît partea de sus cît şi cea de jos erau bine dezvoltate, mijlocul era atît de subţire încît putea să-l cuprindă în mîini. Într-un fel arăta grozav, dar în altul, îi trecu prin minte că dacă i-ai tăia şiretul corsetului, s-ar putea să se dilate cît un dirijabil.

Reflectă că femeia înaltă ar fi arătat grozav în bikini.

– Ann, ce frumoasă e, rosti femeia durdulie. Hainele cu care era îmbrăcată trebuie că aveau 25 de kilograme de mătase verde şi probabil o sută de metri de franjuri şi panglici.

Femeia mai subţire, Ann, purta o roche frumoasă de mătase galben pal. Avea pe jumătate amploarea şi garniturile rochiei celeilalte femei şi lui Jace îi plăcea mai mult.

– Ţi se pare? întrebă Ann. Crezi că lui Danny îi va plăcea cînd am să o îmbrac în ziua nunţii?

– Cred că lui Danny Longstreet i-ar plăcea mai mult, dacă ar fi din tafta cu dungi roşii şi negre şi ar avea franjuri purpurii la poale.

Ann zîmbi.

– Probabil. Domnul Longstret a spus că imediat ce voi deveni fiica lui pot să mă duc la Londra la cumpărături. Îţi imaginezi, Catherine? Londra!

– Ceva ce tatăl tău n-ar permite niciodată, afirmă Catherine, apoi faţa i se lumină. La Londra o să stai la mine, nu-i aşa? Copiii ţipă după ultimul capitol din povestea ta.

– Sigur că am să stau la tine, dragă Catherine. Şi voi fi alibiul tău pentru perioada pe care ai să o petreci cu ultimul tău..... Cum îl cheamă?

– E iubitul meu şi tu îi cunoşti foarte bine numele: Serghei. O, Ann, trebuie să-l vezi. Splendid nu e suficient penru a-l descrie. Şi temperamentul acela de rus!

– Soţul tău îl place?

– N-am idee. Peregrine are o amantă actriţă.

Ann clătină din cap.

– Am crezut că-ţi iubeşti bărbatul.

– Sigur că-l iubesc. Chiar foarte mult. De fapt, cred că ultimul nostru copil s-ar putea să fie al lui.

Ann rîse.

– Eşti incorigibilă.

– Eu? Te măriţi cu un bărbat pe care îl desparte doar o singură generaţie de fiul menajerei, şi *eu* sînt incorigibilă?

– După cum bine ştii, draga mea vară, familia noastră este la trei generaţii depărtare de industrie.

Faţa şi mijlocelul tău te-au făcut să agăţi un conte drept soţ, nu strămoşii tăi.

– Da, dar acum că l-am agăţat, mă gîndesc la tine. Ai putea să ai pe cineva mai bun decît fiul lui Hugh Longstreet. Omul doreşte casa asta veche şi îşi însoară fiul cu tine, doar pentru a pune mîna pe ea. Şi tatăl tău te foloseşte pentru a obţine ceea ce vrea. Eşti *sigură* că nu-ţi schimbi hotărîrea de a te mărita cu el?

– Absolut sigură. Ann puse rochia de mireasă pe otomană şi se îndreptă spre garderobă. Nu ţi-am arătat costumul meu pentru exterior. Jacheta e de caşmir.

– Mi-ar plăcea să-l văd. Eu – Ann! Ce s-a întîmplat?

Ann deschisese uşa garderobei, iar înăuntru se afla Jace. Cînd el îşi dădu seama că ea era gata să deschidă uşa, încercă să se ascundă, dar nu putu să se retragă – ceea ce l-ar fi făcut să treacă prin perete – şi dintr-un anume motiv trupul lui nu se mişca în nici o parte, pentru a se ascunde în spatele celuilalt canat al uşii.

Se simţi rău văzînd privirea îngrozită de pe figura Annei, dar nu putu să facă nimic. Spre deosebire de cum făcuse ea în grădină, părea că el nu poate să dispară după bunul lui plac. Îi zîmbi şi îi făcu un semn cu mîna, dar asta o sperie şi mai tare. Pielea îi era aşa palidă, încît lui îi fu frică să nu leşine.

Ridicînd braţul, Ann arătă spre garderobă şi Catherine se îndreptă într-acolo. Nu văzu nimic deosebit. Scoase hainele şi cutiile.

În timp ce Catherine se apleca, pentru a se uita înăuntrul garderobei adînci, Jace trecu prin experienţa ciudată că îi pătrunsese prin piept. Cînd ea aruncă afară o cutie de pălării, aceasta trecu prin picioarele lui. Nu-şi putea lua ochii de la ceea ce făcea Catherine, dar după o vreme începu să vadă hazul din toate acestea. Ridică ochii la Ann pentru a-i împărtăşi şi ei senzaţia, dar aceasta era gata să se prăbuşească de frică.

Jace o strigă pe Catherine să se uite la Ann, dar vocea lui nu scoase nici un sunet. Bătu în peretele garderobei, dar nici acesta nu făcu zgomot.

Cînd trupul Annei atinse duşumeaua, Catherine se uită înapoi. Ann îl privi iar pe Jace, clipi din ochi apoi se înmuie. În secunda în care îşi pierdu cunoştinţa, Jace se trezi în patul lui.

Cîteva minute zăcu acolo, clipind spre tavan, dezorientat, fără să ştie unde se află. Încet-încet, camera goală i se contură în minte. Era aceeaşi cameră ca în visul lui, dar nimic altceva nu semăna. Tapetul ei – al Annei – de deasupra lambriurilor era crem cu dungi înguste formate din flori sălbatice, legate cu panglici albastre. Patul era de mahon, îngust şi înalt. Covorul....

Jace îşi trecu mîna peste ochi, se ridică şi se uită la ceas. Dormise doar zece minute.

Cînd se trezi de-a binelea, începu să-şi amintească ce auzise. Nume. Danny Longstreet, Ann, Catherine, Peregrine.

Luă cartea cea groasă, *Istoria satului Margate,* şi se uită la index. Hubert şi Daniel Longstreet erau la capitolul despre Priory House.

Hubert „Hugh" Longstreet era tatăl lui Daniel, care fusese logodnicul Annei Stuart, fiica proprietarului de la Priory House. Dar pentru că nunta n-a avut loc, Hugh şi fiul său au părăsit Margate şi nu s-a mai auzit niciodată de ei.

– Dar ce se spune despre Ann? întrebă Jace cu voce tare. De ce nu s-a măritat cu Danny Longstreet?

În timp ce Jace întorcea paginile, se gîndea la toate bolile avute de cei de pe vremea reginei Victoria. Ce lucru îngrozitor i s-a întîmplat Annei, că nu s-a putut mărita cu Danny Longstreet?

După încă două pagini, găsi un eseu scris de N.A.Smythe întitulat „Tragedia Stuarţilor de la Priory House".

Repede citi istorisirea, apoi o reciti mai încet. Smythe scria că Arthur Stuart, fiul iubit al proprietarului lui Priory House, a evitat-o pe tînăra bogată cu care trebuia să se însoare şi s-a căsătorit din dragoste. S-a însurat cu dulcea şi adorabila fiică a unui vicar dintr-o parohie rurală şi a adus-o la Priory House. Dar vai! ea şi iubitul ei tată au murit în anul următor. Însă Arthur n-a rămas singur, pentru că o avea pe iubita lui fiică, Ann, ca să-l consoleze.

– Iubită, rosti Jace. Toată lumea e iubită de toţi ceilalţi.

În 1877, s-a aflat că imobilul avea nevoie de reparaţii serioase, dar Arthur Stuart, un renumit erudit, nu avea bani să le plătească. Hubert Longstreet, un

american bogat, voia să cumpere casa şi să-şi însoare fiul cu cineva considerat de el că face parte din aristocraţie, familia Stuart. Deşi nu mai aveau nici un titlu, se credea că această familie a fost cîndva legată de casa regală Stuart şi chiar de tronul britanic. Longstreet voia să-şi înalţe statusul deasupra simpaticelor lui rădăcini americane, iar Arthur Stuart era disperat să păstreze casa străbunilor săi.

Prin urmare, cei doi bărbaţi au făcut un tîrg. Au fost de acord să se căsătorească copiii lor şi să locuiască cu toţii în casa cea mare. Dar fusese un tîrg diavolesc. Danny Longstreet era un bădăran lipsit de educaţie, care bea, juca jocuri de noroc şi frecventa case de proastă reputaţie. Ann Stuart era o doamnă de cea mai înaltă reputaţie, liniştită şi şcolită, iubită de toată lumea.

Ann a încercat să se supună tatălui ei, scria N.A.Smythe, dar cînd a fost gata să o facă, n-a putut să suporte să se mărite. Cu două ore înainte de nuntă, a băut o sticluţă de otravă. Mai curînd s-a sinucis, decît să se mărite cu un bun-de-nimic ca Danny Longstreet.

Ann a fost înmormîntată în rochia de mireasă, dar din păcate a trebuit să fie îngropată în afara pămîntului sfinţit de biserică, din cauză că s-a sinucis.

La cîteva săptămîni după căsătoria care trebuise să aibă loc, o fată din Margate a dezvăluit că tatăl copilului ei nelegitim e Danny Longstreet.

Biata Ann, odihnească-se în pace!".

Jace închise cartea. Nu, Ann Stuart nu se odihnea în pace. De fapt, nu se odihnea deloc. Era condamnată să bîntuie Priory House pentru....

– Cît timp? se întrebă el. Pînă cînd cineva va descoperi că de fapt a fost ucisă, nu că s-a sinucis?

Se ridică drept din pat. Ucisă. Cînd Jace auzise pentru prima oară că femeia pe care o iubea s-a sinucis, a afirmat imediat că a fost ucisă, dar nimeni n-a vrut să-l asculte. Stacy suferea de insomnii, aşa că totdeauna luase pilule de somn. Dar în anii în care s-au cunoscut unul pe altul, ajunsese gradat să nu le mai folosească. El nici măcar nu ştia că avea o reţetă. După moartea ei, un doctor de care nu auzise niciodată a sunat să se scuze, pentru că îi dăduse lui Stacy o nouă reţetă.

– Am auzit de moartea ei, spusese medicul. Era o pacientă nouă şi nu am avut idee că era dependentă sau maniac-depresivă.

– N-a fost deloc aşa! strigase Jace, înainte ca unchiul Mike să-i ia telefonul. Mike vorbi cu omul acela liniştit, timp de cîteva minute, apoi închise. Faţa lui Mike era roşie de furie.

– Cred că îi e teamă că îl vom da în judecată, aşa că încearcă să dovedească că Stacy era deranjată mintal.

Tot ce auzise Jace din propoziţiunea aceea fu verbul „era". Stacy plecase.

În săptămînile de infern ce au urmat morţii lui Stacy, tot ce auzea Jace era că aceasta fusese „instabilă" şi a fost consiliată ani întregi. Familia ei se pare că era de acord că logodna cu cineva ca Jace,

aşa de ocupat cu munca, adesea călătorind, o suprasolicitase. Voia să renunţe la căsătorie, dar nu ştia cum să-i spună. Mama vitregă a lui Stacy afirma că Stacy n-a vrut să rănească sentimentele lui Jace. „Aşa că s-a *sinucis?*" întrebase Jace. La aceasta, mama ei vitregă a început să plîngă, tatăl lui Stacy a scos-o afară şi unchiul Mike l-a tras pe Jace deoparte.

Nu a fost nevoie de prea multă gîndire, pentru a vedea cît de mult avea de cîştigat mama vitregă a lui Stacy, dacă moartea acesteia era considerată sinucidere. Cu Stacy dispărută, ea capta întreaga atenţie a soţului ei. Acesta nu s-a preocupat niciodată prea mult de cealaltă fiică a sa, Regina, care s-a măritat de tînără şi a dat naştere la patru copii. Stacy fusese cea care rîdea, cea care aprindea o scînteie în ochii tatălui.

Jace închise ochii şi îşi aminti ceva ce încercase să uite: funeraliile. Faţa domnului Evans era pustiită, ochii erau sumbri şi roşii de durere, Stacy fusese preferata lui. Obişnuia să spună că uneori i-a făcut probleme, dar a meritat. La funeralii, domnul Evans stătea prăbuşit pe un scaun, amorţit de şoc. Îl dominau tînăra lui soţie şi cea de a doua fiică neîndrăgită, consolîndu-l pentru că fiica lui iubită s-a sinucis.

Ce s-ar fi întîmplat dacă moartea lui Stacy ar fi fost declarată asasinat? se gîndi Jace. Roger Evans n-ar fi avut nevoie să fie reconfortat de cele două femei. Ar fi fost ca un leu în cuşcă, plin de furie. Şi-ar fi dat viaţa, pentru a-l găsi pe cel care i-a ucis preţioasa fiică.

Mama lui Jace a spus întotdeauna că, dacă vrei să ştii de ce a făcut cineva ceva, trebuie să priveşti rezultatul. Cînd mama vitregă a lui Stacy şi sora ei l-au blamat pe Jace şi au spus poliţiei engleze că Stacy era profund nefericită, au cîştigat două lucruri. Au revendicat atenţia totală a lui Roger Evans şi s-au descotorosit de familia Montgomery. Jace era perfect conştient, cît de mult i-a plăcut lui Roger că fiica lui se căsătorea cu un Montgomery, o familie bogată şi puternică. Asta trebuie că a rănit-o pe Regina, deoarece soţul ei părea că nu e în stare să-şi păstreze nici o slujbă.

Jace îşi trecu mîna peste ochi. Acum totul părea clar. Cel puţin motivele celor care încă mai trăiau păreau clare.

Dar ce se putea spune despre Stacy?

Jace privi în jurul camerei. Ştia că fără îndoială fusese condus spre această casă. Se pare că scrisoarea pe care o găsise îl aşteptase pe el timp de trei ani. Avusese nevoie să scape de durerea şi şocul provocat de moartea ei şi avusese nevoie de timp să realizeze că *trebuia* să afle adevărul. Nu putea să-şi continue viaţa, îngrozit că fiecare femeie pe care o întîlnea va ajunge să.... Nici nu putea să se gîndească la consecinţele posibile.

Asasinat, nu sinucidere. O idee care fusese în permanenţă în capul lui, dar cine, de ce? *Cum?*

Singurul lucru de care era absolut sigur era că nu a fost o coincidenţă faptul că a văzut o fantomă, despre care se credea că s-a sinucis.

Jace luă din nou *Istoria satului Margate* şi se uită iar la povestirea despre Ann. Din puţinul pe care-l auzise în vis, se pare că tot ce scria aici era greşit. Din tonul vocii lui Catherine, nu-i venea să creadă că Ann a fost „iubita" fiică a lui Arthur Stuart. Şi, departe de intenţia de a anula căsătoria cu un derbedeu ca Danny Longstreet, ea o aştepta cu nerăbdare.

– Ce s-a întîmplat? se întrebă el cu glas tare. Şi ce pot să fac eu în legătură cu asta? Ştia că Ann se arătase şi altor oameni – sau fusese văzută de ei – dar numai el o văzuse afară din casă. Asta trebuie să aibă o semnificaţie.

Jace se ridică. Era convins că avea nevoie de Ann Stuart. Avea nevoie de ceea ce văzuse ea că s-a întîmplat în această casă şi simţea că şi ea avea nevoie de el. Bănuiala lui era că ea era în căutarea..... Făcu socoteala. Oare era posibil ca o sută douăzeci şi şapte de ani să fi căutat pe cineva, care să o ajute să i se ducă rămăşiţele în pămîntul sfinţit de biserică?

– Tu mă ajuţi pe mine, eu te ajut pe tine, rosti el, dar nu primi nici un răspuns. Atît camera cît şi casa se simţeau pustii. Jace zîmbi reflectînd că pînă acum a speriat-o pe Ann de două ori: o dată în grădină şi o dată în perioada existenţei ei. După cîte ştia el, ea se ascundea acum în camera din turn a Barbarei Caswell şi plănuia să nu mai iasă niciodată.

El însă avea nevoie să vorbească cu ea despre problemele lui cu Stacy. Trebuia să o determine să vină la el.

Un zîmbet uşor i se răspîndi pe figură. Intenţiona să-i facă curte. Să o atragă.

Intenţiona să ţească o pînză de păianjen, în care să o prindă.

Continuînd să zîmbească, Jace se duse în dormitorul cel mare să-şi împacheteze valiza cu obiectele pentru noapte. Nu va fi uşor, dar ştia că va trebui să aibă încredere în unii oameni.

5

Gladys puse pensula jos.

– Trebuie să mă odihnesc.

– Sigur, imediat ce... Jace se uită la ea şi la Mick şi văzu felul în care îl priveau. Erau tineri, îndrăgostiţi şi voiau ca măcar în weekend să fie singuri. Era ora trei, duminică după-amiază şi îi determinase să muncească de vineri de la două. Plecaţi, rosti el. Am să termin eu. Voi doi.... Erau afară, înainte ca el să termine propoziţia.

– Arată bine, îi strigă Glays, în timp ce ea şi Mick coborau în fugă scările.

Jace trebui să-şi reprime sentimentul de gelozie, cînd hohotul lor străbătu casa.

– Casa asta chiar are nevoie de hohote de rîs, rosti el, apoi făcu un pas înapoi să se uite la camera lui Ann. Arăta într-adevăr bine.

Vineri îi spusese doamnei Browne că intenţionează să-şi petreacă weekendul la Londra. O ascultă politicos, cînd ea îi explică că în Anglia, la Londra stai în cursul săptămânii, în weekend-uri stai la ţară.

– Dar eu nu sînt englez, nu-i aşa? afirmă Jace ştiind că pentru ea „a nu fi englez" era mai rău decît orice altă crimă.

Cînd urcă în maşină, Mick se afla alături, aşa cum sperase, şi Jace îi oferi de lucru pe perioada weekend-ului.

– La Londra? Cu fata mea?

– Dacă nu vă deranjează să staţi la Claridge's, rosti Jace şi îşi dădu seama că Mick era gata să leşine de fericire. Chiar şi oamenii de la ţară ştiau că Claridge's era un hotel faimos în lumea întreagă.

Pentru că Jace nu voia ca satul să ştie ce face, se întîlni cu ei la St.Albans. Ei îşi lăsară maşina într-o parcare şi toţi trei luară loc în Range Rover-ul lui Jace îndreptîndu-se spre Londra. Conducea Mick, Gladys stătea lîngă el şi Jace pe bancheta din spate făcînd schiţe şi notînd idei pe un bloc mare cu foi de hîrtie de matematică, pe care doamna Parsons de la papetărie îl inclusese în cutia cu rechizite.

Jace nu-şi dezvălui intenţiile şi tînăra pereche nu puse întrebări. Le spusese doar că plănuia să refacă dormitorul din colţul de sud-vest al casei, aşa cum fusese în 1878.

– Camera de creton, rosti Mick privindu-l pe Jace în oglinda retrovizoare.

– *Aceea* e camera de creton? întrebase Jace amintindu-şi că fusese camera

Barbarei Caswell. De unde ştii asta?

– Cînd eram copil, mama făcea curat la Priory House. Eu obişnuiam să mă ascund cînd o auzeam pe doamna Browne venind, pentru că ştiam că ar

concedia-o pe mami, dacă ar afla că sînt şi eu acolo. Pînă la urmă aşa s-a întîmplat. Jace deschise gura, dar Mick continuă: nu, domnule, n-am găsit scara secretă. Nimeni n-a găsit-o.

Nimeni dintre cei vii, reflectă Jace înapoindu-se la schiţele lui. Nu era artist, dar schiţă ornamente, porţelanuri, mobilier, pînzeturi, tapete şi rochiile Catherinei şi ale lui Ann.

– Mick, întrebă el. Doamna Browne a concediat mulţi oameni?

Spontan, Mick şi Gladys izbucniră într-un rîs puternic şi aspru. Primise răspunsul.

La Londra, au rezervat două camere ce comunicau între ele, în fabulos de scumpul hotel Claridge's. Jace ignoră privirea de pe faţa lui Mick şi a lui Gladys. Îşi dădea seama că le-ar plăcea să facă orice altceva, decît să plece în căutare de antichităţi, şi cum încă nu era cinci, Jace le trasă sarcinile. Mick trebuia să închirieze o rulotă, în care să adune tot ce cumpărau şi duceau cu ei, apoi trebuia să meargă la piaţa de vechituri, să cumpere bibelouri din perioada 1878.

– Dar nu ştiu nimic despre decoraţiuni, protestă Mick privind-o pe Gladys.

– Eu ştiu cîte ceva, rosti ea apropiindu-se mai mult de el.

– Nu puteţi merge împreună, afirmă Jace. Gladys, tu vreau să faci nişte investigaţii. Îi dădu o bucată de hîrtie. Asta e tot ce ştiu despre o femeie şi soţul ei, care au locuit la Londra în 1878. Vreau să afli tot ce

poţi despre ea şi să aduci toate fotografiile cu ea, pe care le poţi obţine.

Arăta intrigată de sarcina primită şi se depărtă cu un pas de Mick.

– 1878?

– Şi după. Ce s-a întîmplat cu femeia aceea şi cu copiii ei? Mick, vezi să-mi cumperi o mulţime de rame de fotografii. Mici.

În ciuda protestelor lui Mick, privind sarcina pe care o primise, toţi trei s-au achitat cu entuziasm. Reveniră la hotel, pentru cina de la ora opt din camera lui Jace şi au povestit pe rînd cum şi-au petrecut ziua.

Mick a închiriat rulota, apoi a luat un taxi pînă la piaţa de vechituri, unde a întîlnit o doamnă micuţă, care a fost încîntată să-l ajute.

– I-am spus că lucrez pentru BBC şi că trebuie să decorez dormitorul unei tinere din 1878. Mi-a pus întrebări despre cameră şi i-am povestit de Priory House. Apoi tot ce am avut de făcut, a fost să o ascult spunîndu-mi istoria fiecărui obiect. A despachetat flacoane de parfum, o perie de argint, un pieptene şi o garnitură de oglinzi de mînă, ornamente de porţelan, agrafe frumoase, trei broşe şi o pereche de ciorapi lungi. Dacă vrei şi altceva, va veni aici mîine. Se pare că tot ce face este să cutreiere pieţele. Fiica ei mai mare.... Zîmbind Mick se opri şi se uită la Gladys. Tu ce ai luat?

Jace zîmbi aducîndu-şi aminte de rivalitatea dintre cei doi iubiţi. Era ceva ce lui îi lipsea.

– Dar dumneavoastră, domnule? Ce aţi luat? întrebă Gladys la rîndul ei.

Jace realiză că nu avuseseră la dispoziţie prea mult timp, aşa că poate Gladys nu găsise nimic. Nu voia să o facă să se simtă prost. El vizitase patru magazine de antichităţi şi găsise un pat foarte asemănător cu al Annei şi o otomană mare şi verde. Proprietarul unuia dintre magazine i-a spus că ceea ce a ales sînt cele mai comune piese din epoca victoriană şi dacă ar fi fost un cunoscător.....

Jace l-a întrerupt, nevrînd să-şi piardă timpul ascultînd părerile vînzătorului. Şi faptul că mobila din camera Annei era „foarte comună" îi întări convingerea că, de fapt, n-a fost „iubita fiică" a lui Arthur Stuart.

O clipă, lui Jace i-a trecut prin minte să înnobileze mobilierul. Poate că ar trebui să cumpăr un pat din lemn de trandafir, cu patru stîlpi, aidoma patului lui Lincoln de la Casa Albă. Dar nu, ideea era să recreeze mediul familiar Annei, aşa că rămase la ceea ce alesese.

După ce Jace le-a comunicat achiziţiile, s-a întors spre Gladys.

– Ai avut timp să afli care era numele de familie al Catherinei?

Gladys se scuză, se ridică de la masă şi se întoarse cîteva minute mai tîrziu cu un teanc de fotocopii înalt de un centimetru şi jumătate.

– Aristocraţia din Anglia şi-a conservat urmele. Jace luă hîrtiile şi începu să le răsfoiască. Catherine Nightingale Stuart, căsătorită în 1872 cu Peregrine

Willmot, conte de Kingsclere. Au avut nouă copii. M-am oprit la o agenţie de informaţii turistice, continuă Gladys, şi iată ce am obţinut. Cu un mic zîmbet pisicesc, îi înmînă lui Jace o broşură pliată în trei, în care se făcea reclamă unui castel ce trebuia văzut. Avea pogoane întregi de parcuri, un labirint, un teren de joacă pentru copii şi.....

Jace îşi reţinu respiraţia cînd despături ultima pagină. Acolo era fotografia unui portret al Catherinei. „Cea mai frumoasă locuitoare a castelului Veraine, Catherine Nightingal Willmot" suna explicaţia de sub fotografie. „Mamă a nouă copii, nu şi-a pierdut niciodată circumferinţa taliei, de 45 cm."

Jace se uită la Gladys.

– Mîine.....

– Am consultat deja mersul trenurilor care ajung acolo. Am să fiu înapoi la cină. Mă duc să cumpăr toate cărţile ce conţin numele ei şi toate fotografiile care există.

– Ce fată bună! rosti Jace apoi îi văzu pe Mick şi pe ea uitîndu-se unul la altul; stătuseră de vorbă. Gladys voia mai mult decît aprecierea lui; voia o informaţie.

– Deci, de ce faci toate astea? întrebă ea.

Jace nu voia să mintă.

– Pentru a atrage o fantomă.

Mick arăta ca şi cum ar fi vrut să o ia la fugă, dar Gladys era interesată. Domnul Hatch a avut dreptate, se gîndi Jace. Sau Mick se va ridica la nivelul ambiţiilor ei, sau îl va abandona.

– Redecorezi camera de creton! Camera Lady-ei Grace, rosti Gladys. Dar, nu-ţi pasă deloc de reputaţia ei de asasină?

– Ce ar fi dacă ţi-aş spune că, de fapt, casa e bîntuită de o tînără doamnă victoriană, despre care oamenii cred că s-a sinucis?

– Ann Stuart, rosti Gladys şi Jace zîmbi.

– Gladys ştie totul despre istoria satului Margate, afirmă Mick. Vrea să ajungă cîndva în consiliul de conducere al satului.

– Eu cred că, într-o bună zi, Gladys s-ar putea să ajungă prim-ministru, afirmă Jace. Mick rîse, dar ea se îmbujoră.

Jace le-a spus tot ce intenţiona, apoi schimbă subiectul.

Sîmbătă dimineaţa s-au despărţit din nou. Mick n-a cerut să meargă cu trenul, împreună cu Gladys. După triumful ei de cu o seară înainte, Mick părea hotărît să o depăşească. Avea o copie a schiţelor lui Jace şi plecă înainte de ora 9.

– Am o întîlnire, rosti el şicanînd-o pe Gladys în timp ce părăsea hotelul.

Cel mai mare necaz l-a avut Jace cu tapetul. A găsit o imitaţie acceptabilă a tapetului lui Ann, dar în magazin nu era un stoc suficient, pentru toată camera. Cînd i s-a spus că cineva tocmai a comandat mai mult suluri, cu acelaşi model, Jace o rugă pe proprietara magazinului să sune persoana respectivă şi să-i ofere dublul preţului. Aproape că putu să-i audă gîndurile: „Americanii ăştia!"

Jace luă tapetul, apoi cumpără un serviciu de ceai ce semăna cu vesela pe care o văzuse pe poliţa căminului Annei. Vînzătorul, care arăta suficient de bătrîn, încît să o fi cunoscut pe Ann, îl asigură că modelul a făcut parte din producţia 1878.

Jace făcu patru drumuri prin Londra, pentru a ridica cumpărăturile, pe care le încărcă în rulota închiriată de Mick. În aceeaşi seară, la opt, s-au întîlnit cu toţii în camera lui de hotel. Jace era gata să se întoarcă la Priory House chiar atunci şi să înceapă să lipească tapetul, dar după o privire aruncată lui Mick şi lui Gladys, renunţă. Mai voiau o noapte la hotel.

Dar a doua zi dimineaţa, Jace îi trezi la ora cinci şi porniră. Doamna Browne era plecată, ca în toate duminicile. Le comunicase că-şi petrece ziua cu prietenele ei, doamna Parsons şi doamna Wheeler. Jace voia să redecoreze camera cînd nu era ea prezentă. Dacă era posibil, voia să ţină secret ceea ce făcea, faţă de satul acesta băgăreţ.

Îi lăsă pe Mick şi pe Gladys la maşina lor din St.Albans, apoi făcu un ocol îndreptîndu-se direct spre Priory House. Era încîntat că nu trebuia să treacă prin sat trăgînd rulota după maşină.

Le-a luat trei ore să care totul în casă, apoi începură lipirea tapetului. Jace nu avea idee cum se face, dar Mick şi Gladys erau deja în formă. Se prefăcură că ei sînt şefii şi rîseră de lipsa lui de îndemînare.

La prînz dădură o raită prin micul frigider şi marea cămară a doamnei Browne şi umplură masa cu un festin Jamie. Jace ratase mai multe cine şi cea mai

mare parte din hrană mai era încă acolo. Aveau miel la cuptor, morcovi, păstîrnac şi spanac, care arătau ca şi cum tocmai fuseseră culese din grădina domnului Hatch. Gladys cotrobăi prin cămara cu rafturi de piatră şi găsi o tartă cu zmeură.

Jace nu ştia dacă ei cunosc povestea furturilor lui Daisy şi ale lui Erin, aşa că nu le spuse nimic.

– Sînt încîntat că doamna Browne a putut găsi suficientă zmeură, rosti el şi Mick şi Gladys izbucniră în răs.

Se simţeau foarte bine împreună. În ultimile zile „domnule" fusese abandonat. Se transformaseră dintr-un şef cu doi angajaţi, în trei concurenţi. De fapt, Gladys cîştigase competiţia în domeniul investigaţiei şi aceasta îi dăduse încredere.

– Să ne întoarcem la treabă, rosti Jace după ce mîncară.

Pe la trei, tapetul era pus – mulţumită cerului avea auto-adeziv – şi nenumăratele obiecte pe care le cumpăraseră se aflau în cameră, dar cele mai mici erau încă împachetate. Jace voia să fie singur cînd urma să aranjeze totul, aşa că fu încîntat că ei voiau să plece.

Imediat ce plecară, deveni conştient că nu mai era singur în cameră. Putea să simtă prezenţa Annei. Era tăcută, dorind să stea fără să se mişte şi să privească, dar el îi putea simţi puterea.

Mobila, chiar garderobul se aflau la locul lor. Vînzătorul îi arătase lui Jace cum trebuie să fie demontate, pentru a fi duse sus pe scări în bucăţi, apoi reasamblate pe loc.

Jace cumpărase un mic stereo şi cîteva CD-uri, aşa că puse Mozart şi începu să despacheteze. Încet desfăcu minunatele obiecte pe care Mick şi bătrînica lui le găsiseră.

– Sper că e în regulă că i-am dat o bancnotă de o sută de lire pentru a-i mulţumi, spusese Mick dorind să-i facă plăcere noului şef şi încîntat că era în stare să dea cuiva un bacşiş de o sută de lire.

La început, Jace a făcut patul. Cearşafuri grose, aspre, care fără prea mult înălbitor puteau să fie albe din nou. Urmă o pătură de lînă, apoi o cuvertură frumoasă croşetată de mînă şi care avea ciucuri mici pe marginile în formă de diamant. Urmară perne mari cu feţe de pînză, plus o perniţă rotundă şi frumoasă albastru cu alb, brodată cu flori sălbatice, ce se potriveau cu tapetul. Jace fu sigur că femeii care alesese aceste obiecte pentru Mick, i-a făcut o adevărată plăcere.

Despachetă apoi o duzină de flacoane fragile şi le puse pe masa de toaletă, pe care o cumpărase. Cîinii de ceramică fură aşezaţi lîngă cămin şi două balerine pe poliţa de deasupra.

Apoi deschise altă cutie. Gladys rămăsese trează noaptea trecută decupînd fotografiile pe care le adunase de la casa soţului Catherinei. Cumpărase cărţi poştale, cărţi şi broşuri, adunînd toate fotografiile Catherinei şi ale copiilor ei, pe care le-a putut găsi. Una cîte una, Gladys decupase fotografiile, pentru a se potrivi în cele treizeci şi trei de rame victoriene cumpărate de Mick, lipind cîte o etichetă de identificare pe spatele fiecăreia.

Cu grijă, cu mare răbdare şi cu un sentiment de dramatism, Jace descoperi fiecare portret. De treizeci şi trei de ori făcu un spectacol din găsirea locului unde să pună rama. Şi de fiecare dată cînd despacheta una, îi rostea tare numele.

– Penultima fiică a lui Catherine, Isabella. A fost născută după ce ai plecat tu, deci n-ai văzut-o niciodată. Cînd a crescut, a ajuns aproape la fel de drăguţă ca mama ei. Apoi deschise alt pachet. A, da, cea mai mică fiică a Catherinei, Ann. Ea *a fost* la fel de drăguţă ca mama ei.

Cînd parfumul de flori şi de fum de lemn se răspîndi în jurul lui, zîmbi dar nu se întoarse.

Termină de golit cutia. A existat o fotografie a ultimilor descendenţi ai Catherinei. Lordul şi Lady Kingsclere.

Parfumul deveni mai puternic şi chiar şi cînd auzi foşnetul fustei lui Ann, nu se întoarse.

Cînd cutia fu goală, avu grijă să nu ridice ochii brusc. Adună ambalajele, le puse în marele dormitor al stăpînului şi închise uşa.

Mai exista doar un singur pachet de desfăcut. Era împachetat în hîrtie de ziar, legat cu sfoară şi stătea rezemat de cămin. Noaptea trecută Gladys îi spusese povestea şi îi dezvăluise ceea ce a găsit. Era o reproducere de 60/90 cm a unui portret al Catherinei. Una dintre femeile care lucrau în prăvălia de cadouri a povestit că, cu mulţi ani înainte, vînduseră portretul, dar fiind prea mare pentru a fi luat în avion, le-a rămas.

Rîzînd, Gladys povesti cum i-a spus femeii că şeful ei, americanul, s-a îndrăgostit de fantoma unei

femei, care a fost vară primară cu Lady Catherine. I-a mai spus că portretul e un cadou al şefului ei pentru fantoma Annei Stuart. Femeia, care lucra acolo de treizeci de ani i-a spus că povestea lui Gladys e desigur o tîmpenie, totuşi puţină lume ştia că Lady Catherine a avut o vară primară cu numele Ann Stuart. S-a uitat la Gladys cu ochi mijiţi.

– Cum a murit Ann? a întrebat ea.

– S-a sinucis, biata de ea, a răspuns Gladys.

– Unde a locuit Ann? a mai întrebat femeia.

– La Priory House, din Margate.

Gladys i-a mai spus că şeful ei, americanul nebun de dragoste, a cumpărat casa. Femeia a ridicat o sprînceană şi i-a spus:

– Aşteaptă aici.

Cincisprezece minute mai tîrziu s-a întors cu portretul cel mare pictat pe carton şi i-a încărcat lui Gladys nota cu încă două lire. Pentru a-i mulţumi, Gladys a cumpărat o ramă de lemn uriaşă, aurită şi scumpă, cu care a avut necazuri transportînd-o pe tren, pînă la Londra. Cu pasiunea povestitorului, Gladys le spuse că pe tren s-a uitat prin cărţi şi a văzut că femeia care i-a găsit tabloul era mama Lordului Kingsclere, Lady Ann.

Au rîs cu toţii tare de această poveste, chiar şi Jace, deşi era jenat de afirmaţia făcută de Gladys că e îndrăgostit de o fantomă. Îşi notă în minte să fie mai cu grijă ce-i va spune în viitor.Văzuse prea multe.

După povestire, Gladys prezentă portretul, plină de o importanţă vrednică de un spectacol de circ.

După ce Jace îl văzu, chemă serviciul în cameră şi comandă şampanie.

Acum, cît de încet putu, tăie sfoara şi desfăcu pachetul. Catherine îl privea zîmbind uşor, o femeie de o mare frumuseţe. Stătea pe un scaun şi mijlocul ei subţirel era pus în evidenţă. Portretul era datat 1879, un an după moartea Annei şi Jace se gîndi că poate distinge o umbră de tristeţe în ochii Catherinei. Pe perete deasupra şemineului era un cui, aşa că ridică portretul şi îl agăţă acolo.

Jace se dădu încet înapoi şi nu se opri, pînă cînd nu se află în partea cea mai îndepărtată a camerei, cu patul în dreapta şi garderoba în stînga. Aşa cum fusese sigur, Ann stătea în stînga căminului şi se uita la portret.

Jace rămase liniştit, îi era frică şi să respire, în timp ce o privea. Nu era la fel de transparentă, cum fusese cînd a văzut-o în grădină. Putea să vadă totuşi prin ea, însă acum avea mai multă substanţă. Ea privea portretul cu spatele la el, iar el îi admiră silueta, înaltă şi bine proporţionată, cu un păr bogat, pe care i-ar fi plăcut să-l atingă.

Cînd ea se întoarse, el zîmbea, încîntat de el însuşi şi de ceea ce făcuse. A meritat toată munca şi cheltuiala, pentru a face camera să arate aşa cum fusese odată. Pentru că acum ea era aici şi el va afla totul în legătură cu Stacy.

Era încîntat de sine pînă la îngîmfare, aşa că – atunci cînd ea s-a întors – i-a trebuit o vreme pentru a-şi da seama că era furioasă. Arăta ca şi cum ar fi plîns şi pe faţa ei frumoasă văzu cît era de mînioasă.

Cînd făcu un pas spre el, Jace ar fi trebuit să se dea înapoi, dar era deja cu spatele la perete şi nu mai avea cum să se retragă.

– Crezi că am avut nevoie să mi se reamintească ce mi-a fost luat? rosti ea tare şi clar apropiindu-se şi mai mult de el. Crezi că existenţa mea de acum nu e suficient de rea, încît a trebuit să o faci şi *mai rea?* Era lipit de perete, o fantomă striga la el şi toate poveştile de groază pe care le auzise vreodată i se perindau prin minte. Într-o secundă trupul fantomei îl va ajunge. În două secunde va mai fi viu? Lasă-mă în pace, mai zise ea cînd fu nas în nas cu el. Pentru că era mai înalt ca ea, însemna că picioarele ei nu atingeau pămîntul.

Cînd Jace deschise gura să se apere, ea pătrunse prin el, apoi prin peretele din spatele lui. Şi îi luă cu ea respiraţia.

Rămase acolo gîfîind după aer, dar nu-i mai ajungea în plămîni. Trecu un minut fără aer. Apucîndu-se de gît, îşi dădea seama că devine din ce în ce mai slab. Îl ucisese? Căzu pe pat şi în următoarea secundă respiraţia îi reveni. Zăcu acolo gîfîind, cu ochii împăienjeniţi, cu simţurile amorţite. Cînd camera încetă să se mai rotească, se uită la portretul Catherinei.

– A ieşit bine, nu-i aşa?

După cîteva momente, căzu înapoi pe pat. Acum ce a mai făcut? S-a lovit din nou ca de un zid. Literalmente. Se uită la ceas.

– Mă întreb dacă birtul mai e deschis. Am nevoie să beau ceva.

6

Jace şedea pe un scaun în bodega Leaping Stag bînd bere. Lîngă el se afla tînărul poliţist Clive Sefton. George şi Emma erau în spatele barului, onorînd comenzile celor cîtorva clienţi din birt. Jace terminase de spus ce mult ura povestea Barbarei Caswell, lady Grace.

– Cum a putut cineva să creadă că femeia aia a fost o eroină romantică?

– Însă tu ştii adevărul, nu-i aşa? comentă Emma. Întreaga poveste e o invenţie.

– Am crezut că e adevărată, răspunse Jace.

Ea coborî glasul.

– Nu le spune turiştilor. Lady Grace ne-a ajutat să fim trecuţi în toate cărţile scrise despre Anglia bîntuită.

– Totul a început cu o carte despre fantome, rosti George în timp ce-şi umplea un pahar mare cu bere neagră.

Emma se aplecă spre Jace.

– Prin anii treizeci, cineva a scris o carte despre fantomele Angliei şi a spus că Priory House era

bîntuită de spiritul unei aristocrate, care obişnuia să se furişeze noaptea afară şi să jefuiască oameni. Asta a fost tot. În 1946, un scriitor a ticluit restul poveştii şi a afirmat că e adevărată. Ai văzut filmul?

– N-am avut timp, răspunse Jace.

– Am auzit că ai fost la Londra, rosti Emma privindu-l pe soţul ei peste umăr. Deci, cum era Londra? întrebă apoi tare şi George clătină din cap.

– Ca întotdeauna, răspunse Jace. Se aşteptă apoi ca Emma să-l întrebe cum a făcut ca încăperea aceea din casa lui să arate ca decorul unei piese victoriene. Dar, cînd ea nu mai zise nimic, Jace speră că cel puţin acest secret îl va putea păstra.

– Nu vreau să scriu despre ceea ce a mai scris şi altcineva. Sînteţi siguri că în sat n-au mai apărut şi alte enigme?

Clive se uită la berea lui.

– A mai existat ceva.

Emma şi George oftară.

– Nu, iarăşi! interveni Emma. Nu-l face să-şi dea drumul. E tema lui favorită şi şi-a susţinut punctul de vedere pînă ne-a îmbolnăvit. A fost sinucidere, pur şi simplu.

Jace inspiră adînc şi încercă să rămînă calm.

– Sinucidere?

– Da! rosti Emma privindu-l fix pe Clive. Sinucidere.

– Dar tu nu crezi că asta a fost? întrebă Jace apucîndu-şi paharul, astfel încît să nu i se vadă tremurul mîinii.

– Eu cred.... începu Clive rar.

Emma se apucă de spălat paharele.

– Acum trei ani, o tînără....

– O adevărată frumuseţe, interveni George.

– Da, admise Emma, o tînără frumoasă s-a sinucis într-o cameră de la etaj. Băuse şi plînsese şi s-a oprit aici, să întrebe dacă avem o cameră de închiriat.

– Dacă *încă* mai avem o cameră de închiriat, rosti Clive.

– Nu ştiu dacă asta e ceea ce a zis. Ştiu doar că eu aşa am spus, după ce am găsit cadavrul, ca mai tîrziu să nu mai fiu nici eu sigură. Era zgomot aici şi s-ar putea să n-o fi înţeles prea bine.

– Dar ai găsit-o doar a doua zi, rosti Jace, cu voce blîndă, pe care încerca să şi-o menţină fermă.

– Da. Biata fiinţă. A luat aproape toate somniferele dintr-o sticluţă. L-am chemat pe George şi ne-am uitat la ea prin deschizătura permisă de lanţul de la uşă, apoi el l-a sunat pe Clive – care, trebuie să adaug, era nou în funcţie şi nu ştia mai nimic.

– Nu cum ştie acum, rosti George, dar Clive nu zîmbi.

– Dar tu crezi că a fost o crimă, i se adresă Jace lui Clive, însă tînărul poliţist nu zise nimic.

– Haide, spune-i, rosti Emma, dar el rămase tăcut.

George luă paharul gol al lui Jace şi îi mai turnă o bere.

– Sora şi mama ei au venit din State şi....

– Mama ei? întrebă Jace, apoi a trebuit să se prefacă. Probabil a fost greu pentru ea, să vadă ce a văzut. Luă o înghiţitură bună de bere.

– A fost, acceptă Emma. Cele două femei erau scose din minţi. Continuau să spună că ştiau că aşa se va întîmpla, mai devreme sau mai tîrziu.

– Se pare că a fost un caz cu adevărat dificil, rosti George. Mama ei ne-a arătat un teanc de hîrtii de la psihiatri privind-o pe fată. Încercase să se sinucidă şi mai înainte.

– Mama ei a apărut aici cu acele hîrtii? întrebă Jace. Nu credeţi că era suficient de zăpăcită de noutatea morţii fiicei ei, ca să se mai gîndească să aducă documente, pentru a dovedi că fata ei era nebună.

Clive îl privi pe Jace cu ochii larg deschişi.

– Asta e şi ceea ce am gîndit eu. A fost ca şi cum cele două femei ţineau cu tot dinadinsul să ne dovedească că era nebună. Mama ei ne-a rugat să nu fie trecut în hîrtii că a fost aici. Dacă aceste femei n-ar fi fost în State, cînd s-a întîmplat....

– Ce? întrebă Jace.

– Aş fi crezut că ele au făcut-o.

Emma îşi aruncă braţele în sus şi George fornăi cu zgomot.

– Spune-i *de ce* crezi tu că nu s-a sinucis, rosti ea. Haide, spune-i.

– S-a poticnit pe scări, bolborosi Clive.

– Cum?!? Jace era nedumerit.

– S-a poticnit pe scări, rosti Emma tare, apoi coborî glasul. Clive, ţi-am repetat de mii de ori. Era beată. I-am simţit mirosul respiraţiei. Era beată şi, cînd a urcat scările, s-a împiedicat. Simplu.

Jace se uită la Clive.

– Ce legătură are poticnitul pe scări cu crima?

Clive îşi întoarse capul şi îşi răsuci scaunul de la bar spre Jace. Cînd vorbi, exista energie în glasul lui.

– Vezi tu....

– A pornit în goană, rosti George.

Jace încercă să-şi alunge plictiseala de pe faţă şi din glas.

– Hai să ne aşezăm la o masă, rosti el şi îşi duseră berea într-un separeu din colţul cel mai îndepărtat. Cred că ăsta ar trebui să fie cazul de care să mă ocup. Aşa că vreau să ştiu tot. N-ai vrea să începi cu începutul?

– Am să te plictisesc.

– Fac pariu că n-ai să reuşeşti.

– OK, rosti Clive, dar te avertizez că toate astea sînt bazate doar pe impresia mea, nimic altceva. Realitatea a fost că o tînără americancă cu numele Stacy Evans, s-a certat cu prietenul ei, apoi s-a oprit la bodegă, a întrebat dacă au o cameră liberă, după care a urcat scara şi a golit o sticluţă cu somnifere. A fost chemată familia; mama şi sora ei au venit imediat cu avionul şi au prezentat documente, ce atestau că fata a fost o problemă de cînd era copil. Mama ei a murit cînd era mică şi fără îndoială că asta a dezechilibrat-o.

– Mama ei a murit? Atunci cine a venit aici?

– Mama vitregă, dar a spus că i-a ţinut loc lui Stacy de mamă, de cînd era copil şi că a iubit-o. Clive se uită în fundul paharului.

– Tu însă n-ai crezut-o.

– Nu, n-am crezut-o. I-am spus şefului meu că nu o cred, dar el a afirmat că am citit prea multe istorii despre mame vitrege pline de răutate. Nu era nici un semn de mîrşăvie, şi apoi nu exista decît o singură uşă spre camera unde a murit şi aceasta era încuiată pe dinăuntru. Avea o geantă plină cu bani şi purta cercei cu diamante. Nimic n-a fost furat şi nu s-a descoperit nici dovada unui recent act sexual.

Jace ridică stacana cu bere în dreptul feţei, pentru a-şi ascunde expresia. Desigur, nu mai conta, dar era încîntat că Stacy nu i-a fost necredincioasă.

– A fost un caz clasat, rosti Clive. Un caz dur de autodistrugere. Sfîrşit.

Jace se înfioră de cruzimea tînărului.

– Dar s-a poticnit pe scări.

– Da, afirmă Clive. Vezi tu, bodega asta a fost un loc cu adevărat rău-famat. Cînd eram copil.... Zîmbi. E mai bine să nu-ţi spun cum eram, cînd eram copil. Ai auzit de vicar şi de felul cum îi ajută pe copiii ca mine?

– De fapt, am auzit, rosti Jace. Tu ai fost unul din succesele lui?

– Am fost unul din cazurile lui cele mai grele. Am crescut cu.... Clive dădu din mînă. Povestea vieţii mele nu contează, cu excepţia faptului că mi-am risipit o groază de timp pe aici dînd de necazuri. Greu de crezut că un sătuc liniştit ca Margate poate poseda un loc atît de oribil, dar aşa a fost. Jocuri de noroc în încăperea din spate, fete la etaj, droguri de vînzare la toaletă. Dacă voiai, găseai orice aici.

Jace începuse să înţeleagă.

– Şi scările au fost înlocuite.

– Da. Cînd bătrînul proprietar al localului a murit, familia care l-a cumpărat l-a transformat. Au băgat un JCB şi au dărîmat peretele din spate.

– Un excavator? întrebă Jace.

– Probabil că e acelaşi lucru. Şi au aruncat toate vechiturile. Clive zîmbi uşor. Pe multe dintre ele le-au ars şi tot atunci încercam şi eu să mă transform, dar stăteam doar pe aici, alături de alţi puşti, şi înghiţeam fum.

Jace se trezi zîmbind la această poveste, dar voia ca Clive să continue să vorbească despre Stacy.

– Totul a fost shimbat?

– Totul. Din cauza tinereţii mele risipite – nostimă dar risipită – cunoşteam locul bine, dar după ce Emma şi George l-au refăcut, nu l-am mai recunoscut. După ce am devenit poliţist, a trebuit să urc scările astea de nenumărate ori şi întotdeauna m-am poticnit în acelaşi loc. Scările sînt acolo unde fuseseră şi înainte, dar acum sînt uşor curbate. Emma le-a refăcut în acest fel, pentru a pune acolo ghiveciul acela nostim. Îţi dai seama?

Jace aruncă o privire superficială vasului mare de alamă de pe palierul scării, apoi se uită din nou la Clive.

– Ceea ce spui, este că tu crezi că această tînără.... Cum o chema?

– Stacy Evans.

– Crezi că miss Evans a fost în bodega asta de nenumărate ori şi că era aşa obişnuită cu ea, încît s-a împiedicat şi pe noua scară?

– Exact asta cred.

– Dar chiar dacă e adevărat, de ce face asta să pară mai curînd un asasinat decît sinucidere? Poate că s-a întîlnit cu un vechi prieten, aici în Margate, s-a certat cu el, după care şi-a luat viaţa din această cauză.

– Asta e ceea ce spune fiecare că s-a întîmplat.

– Atunci *tu* de ce nu crezi?

– Rîzi de mine.

– Nu. Nu rîd.

– Pentru că nu părea nefericită. Are vreun sens? Am fost la o şcoală – cel puţin aşa o numeau ei, de fapt o adevărată închisoare pentru băieţi – aşa că am văzut tentative de sinucidere. A fost un moment cînd m-am jucat şi eu cu ideea. Există un aspect al persoanelor care se omoară, care nu seamănă cu al celorlalţi. E vorba de ochi şi....

– Şi miss Evans nu arăta aşa?

– Nu, deloc. Aş spune că arăta fericită. Era întinsă acolo pe pat, cu un uşor zîmbet pe figură. Omule! Era frumoasă! Pur şi simplu nu am putut să cred că această femeie a avut un motiv să fie nefericită. Tatăl ei era bogat, ea era..... Cum spuneţi voi yankeii, mortal...?

– Stacy Evans era mortal de frumoasă, rosti liniştit Jace, făcîndu-l pe Clive să-l privească.

– Da, aşa era.

– Şi a murit cu un zîmbet pe faţă. Poate că zîmbise pentru că în sfîrşit era gata să scape de probleme. Nu ai spus că era logodită şi că urma să se mărite?

– Nu, rosti Clive liniştit privindu-l pe Jace. N-am spus asta. Şi nimeni n-a spus-o.

– Bănuiesc că aşa mi-am închipuit. Se presupune că era măritată?

Clive se uită îndelung la Jace.

– Tu eşti ăla, nu-i aşa? Stacy avea fotografia ta în geantă. M-am uitat la ea şi m-am întrebat, de ce oare nu vii să vezi ce s-a întîmplat cu ea.

Jace se opri o clipă pentru a se hotărî. Trebuia oare să încerce să mintă, pentru a ieşi din încurcătură? Nu.

– Nu mi s-a spus de moartea ei, pînă cînd cadvrul nu i-a fost dus înapoi în State, rosti pînă la urmă. Ai să....

– Să te desconspir? Nu. Cunosc atît de multe secrete despre oamenii din acest oraş, cum nu ţi-ar veni să crezi. Vezi bătrînelul acela de colo? Cînd avea nouăsprezece ani, a ucis trei oameni într-o ceartă dintr-un bar. A petrecut cea mai mare parte a vieţii în închisoare. Acuma creşte păuni. Vezi femeia aia? O, ei bine, ţi-ai dat seama! Deci, ai cumpărat hardughia aceea, Priory House, doar pentru a afla ce s-a întîmplat cu Stacy? Bănuiesc că ar trebui să-i spun „Miss Evans", dar am petrecut aşa de mult timp cu cazul ei, încît simt că aproape o cunosc. Cum era?

Jace sorbi o bună înghiţitură de bere.

– Era nostimă, deşteptă şi îi plăceau clătitele. Îi plăceau simple, goale, cu ciocolată, găsea ea un mod de a le mînca. Avea o memorie fotografică. Era foarte amabilă şi eu eram nebun după ea. Cînd a

murit, am vrut să mor odată cu ea. N-a fost nebună şi cred că a fost ucisă.

Clive se uită la el o vreme, se gîndi la ceea ce tocmai spusese, apoi coborî glasul.

– Cine altcineva mai ştie, cine eşti şi de ce te afli aici?

– Numai tu ştii şi de fapt nici tu n-am vrut să descoperi.

– N-am să te trădez. Dacă cineva a ucis-o pe Stacy, ar putea ca acum să vină după tine.

– Ai vreo bănuială cine a făcut-o?

– Nu, de nici un fel. Nici un indiciu. Clive vorbea aşa de încet, încît cu greu putea Jace să-l urmărească. Timp de un an, am arătat fotografia ei pe aici, punînd întrebări peste tot unde m-am dus, dar nimeni n-a admis că a văzut-o. Activitatea asta a trebuit să o ţin secretă, pentru că dacă şeful meu afla, m-ar fi zburat. Nu voia să aibă nimic de a face cu mine, în primul rînd din cauza trecutului meu, de aici din Margate, dar....

– De ce n-ai plecat în altă parte? Familia ta e aici?

– N-am familie. Prin orfelinate de mic, aşa m-am ştiut. Am provocat nişte pagube pe aici, cînd eram copil, aşa că am vrut să mă reabilitez şi m-am întors aici să muncesc, rosti Clive.

– Ai vrut să le arăţi oamenilor, care spuneau că n-o să valorezi niciodată nimic, că poţi realiza ceva.

– Exact, aprobă Clive zîmbind. Exact.

– Dar n-ai putut să interoghezi pe nimeni despre Stacy, pentru că ai fi fost prins nesupunîndu-te ordinelor, nu-i aşa?

– Aşa e. Dar *tu,* ce ai aflat?

– Nimic, afirmă Jace, apoi hotărî să-şi mai acorde o şansă. Avea nevoie realmente de cineva, cu care să vorbească despre ce s-a întîmplat în viaţa lui în timpul din urmă. Am încercat să o fac pe Ann Stuart să-mi spună ceva, dar zice că mă urăşte, aşa că nu ştiu unde să mă mai duc.

– Ann Stuart? Nu cred că o cunosc. E americancă?

– Ann Stuart e fantoma de la Priory House.

Expresia lui Clive se schimbă puţin, dar după aceea, avînd suficientă practică în a pretinde că are încredere în poveştile absurde, întrebă:

– Umblă călare pe hol, nu-i aşa?

– Iartă-mă! N-am spus nimic, retractă Jace, dar ştia că era prea tîrziu. Ca să răspund la întrebarea ta, să ştii că n-am găsit nimic care să nu fi apărut şi în ziare. A trebuit să am de a face cu doamna Browne şi cele două prietene băgăcioase ale ei şi.....

– Deci, cum arată fantoma ta? întrebă Clive zîmbind îngăduitor. Cu haine zdrenţuite? Fără ochi? Felul acesta de treburi?

Jace îi făcu semn lui George să facă plata, pentru a putea pleca.

– Cred, poliţist Sefton, că vei păstra pentru tine ceea ce am discutat.

– Sigur, rosti Clive, continuînd să zîmbească. Ţin totul – dacă ştii ce vreau să spun – doar pentru mine.

– Da, ştiu ce vrei să spui, rosti Jace şi părăsi birtul.

7

A doua zi dimineaţa, Jace se trezi înainte de a se face ziuă şi rămase în pat gîndindu-se la ceea ce aflase. Era încurajat de faptul că şi Clive credea că Stacy a fost ucisă, totuşi nu era mai aproape de a afla cine şi de ce a făcut-o. Ar fi vrut să nu-i fi spus lui Clive despre Ann. Era secretul lui şi n-ar fi trebuit să-i spună nimic.

Se sculă, se îmbrăcă şi încercă să-şi imagineze care va fi următoarea mişcare.

Doamna Browne era în bucătărie şi arăta bosumflată.

– Niciodată n-am văzut o asemenea dezordine, spuse ea. Cînd m-am întors, vase murdare peste tot şi cămara goală. Trebuie că ai avut o petrecere cu douăzeci de persoane.

Era evident că încerca să obţină de la el nişte informaţii.

– Am avut o orgie, afirmă el serios. Americani goi alergînd peste tot.

– Hmm! mormăi ea, apoi puse în faţa lui o farfurie cu şuncă, ouă, roşii, pîine prăjită şi ciuperci. Dacă ai fi

fost gol, te-ai fi umplut de clei de tapet. Ce ai făcut cu camera aceea drăguţă de la etaj?

O altă întrebare pentru a obţine informaţii.

– Vrei să spui camera pe care ultimii proprietari o foloseau ca depozit pentru lăzi? *Acea* cameră drăguţă?

– Lipsiţi de gust. Oribili oameni! Am fost încîntată cînd i-a speriat şi au fugit.

– Cine i-a speriat?

– Fantoma, desigur, se repezi ea. Cea pe care ai văzut-o în grădină.

– A, aia. Femeia aia mare? Cu părul roşu înflăcărat? N-am vrut să-ţi spun asta, dar călărea pe un cal mare şi negru şi se îndrepta direct spre tine. Nu avea nici un motiv să fie furioasă pe tine, nu-i aşa?

– Nu, sigur că nu, rosti ea, dar faţa îi pălise, apoi se înroşi, cînd realiză că o şicanează. Pleacă, du-te de aici. Am treabă.

Zîmbind, Jace urcă la etaj, îşi luă laptopul şi ieşi afară, să se aşeze sub un umbrar acoperit de trandafiri. Deschise procesorul de text, scană cadrul şi începu să scrie tot ce ştia despre Stacy.

Cînd ajunse la două pagini, văzu de fapt că existau unele lucruri ce îl nedumereau. Sora lui Stacy şi mama ei vitregă arătaseră poliţiei engleze un teanc de documente de la psihiatri, din care reieşea că Stacy avusese şi înainte „probleme" serioase. Dar singura problemă pe care o cunoştea el, era că nu putea să doarmă mai mult de trei ore succesiv. Însă imediat ce s-a mutat la el şi şi-a împiedicat familia să o mai sîcîie, problemele cu somnul au încetat. Înainte

de apariţia lui Jace, sora ei o suna la ora 3 noaptea. Ea era trează din cauza copiilor, aşa că o suna pe Stacy pentru „suport moral". „Surorile adevărate se sprijină una pe alta", spunea Regina. Desigur lui Stacy nu i-a trecut niciodată prin minte să sune pe cineva la ora 3 noaptea. Jace începu prin a scoate telefonul din priză pe timpul nopţii. Familia lui avea numărul de celular, dar din familia lui Stacy, nimeni.

Pînă în ziua morţii ei, ar fi jurat că între ei nu existau secrete, dar descoperi că petrecuse ani întregi de tratamente. Avînd în vedere că mama ei a murit cînd Stacy era mică şi că tatăl ei nu s-a obosit să-şi facă timp pentu ea, tratamentele erau de înţeles. Dar de ce a fost etichetată drept „o problemă"?

Închise ochii pentru o clipă. Minciunile familiei Reginei îi spălaseră creierul. El şi Stacy se iubeau. Îşi spuneau totul unul altuia.

Totuşi n-a fost aşa. Nu i-a spus că, cunoaştea satul Margate şi nici că a mai fost pe acolo.

Apoi, i-a trecut prin minte că fantoma Annei Stuart ar putea să ştie dacă Stacy a vizitat casa. Ea văzuse totul, dar nu voia să vorbească cu el şi nu-i mai simţi prezenţa.

După prînz (piept de pui umplut, a la Jamie Oliver), Jace se învîrti prin camera de creton şi apăsă fără ţintă fiecare lambriu. Povestea doamnei-tîlhar era o minciună, dar poate că totuşi se baza pe unele adevăruri. Poate că scara ascunsă era reală şi poate că dacă o găsea, afla şi ceva despre Ann, ceea ce-l va conduce spre.....

O bătaie în uşă îi întrerupse reflecţiile. Încruntîndu-se deschise uşa şi o văzu pe frumuşica Daisy pe prag, cu faţa roşie, ca şi cum ar fi urcat scările în fugă. Îşi arunca privirea peste umăr, parcă se aştepta ca doamna Browne să apară din dulapuri. Nu acum şi nu aşa,se gîndi Jace şi deschise gura pentru a-i ţine o prelegere despre vîrsta ei şi a lui.

Daisy ţinea în mînă un ziar făcut sul.

– Cred că trebuie să vedeţi asta, domnule.

– Ce e?

Ea se uită din nou peste umăr, apoi făcu un pas mai aproape de el. Jace se postă în faţa uşii. Nu intenţiona să o lase să intre în cameră.

– E ziarul local, şopti ea întinzîndu-i-l. Era rulat într-un sul strîns şi părea că are înăuntru ceva deschis la culoare şi gelatinos. Iertare pentru ou, continuă Daisy, dar l-am luat din lada de gunoi a doamnei B. Nu-i permiteţi să afle că-l aveţi şi nu-i spuneţi că eu vi l-am dat.

Jace se încruntă şi mai tare. Frica asta de menajeră trebuia să înceteze!

– Nu, n-am să-i spun, rosti el cu voce normală, nu în şoaptă. Dar nu pentru că mi-e teamă, ci pentru că aşa m-ai rugat tu. De fapt, eu cred..... se opri brusc, pentru că Daisy auzise un zgomot la parter şi o luă la goană pe hol.

Oftînd din cauza acestei absurdităţi, Jace luă ziarul în cameră şi închise uşa. Încruntarea i se transformă în neîncredere, cînd văzu titlul. Chiar în centrul primei pagini se afla fotografia lui, făcută cu mulţi ani înainte, cînd era la colegiu. Băuse cu colegii

de frăţie şi cîntaseră toate cîntecele grosolane pe care şi le amintiseră. Unul dintre băieţi făcuse fotografii. Jace nu văzuse fotografia aceasta de ani de zile, dar iat-o ocupînd jumătate din partea de sus a ziarului. Părul îi stătea ţepos, cămaşa era descheiată şi îşi ţinea braţele pe umerii a doi dintre companionii lui, cu două sticle de bere în mîini. Arăta neîngrijit, ca un amărît de alcoolic.

ASTA E CEEA CE VREM NOI ÎN MARGATE? spunea titlul.

Jace se dădu înapoi, pînă cînd lovi cu călcîiul un scaun. Se aşeză şi începu să citească:

„După cum ştiu toţi din Margate, Priory House a fost din nou achiziţionată. Dar de data aceasta venerabila casă veche n-a fost cumpărată de o familie, care şi-a dorit un cămin. A fost cumpărată de un american bogat care, în doar cîteva zile, a dobîndit o anumită faimă în oraş. În fiecare noapte e văzut la bodegă şi ni s-a făcut cunoscut că bea chiar şi berea domnului Hatch. Şi a făcut deja o călătorie misterioasă la Londra. Cînd e întrebat despre această călătorie, refuză să spună de ce a fost acolo, dar noi, locuitorii din Margate, n-a trebuit să aşteptăm prea mult înainte de a afla. Se pare că a fost la Londra pentru a cumpăra mobilă şi accesorii, care să transforme cunoscuta cameră de creton de la Priory House într-un décor de film, reproducere proastă a epocii victoriene. Este acesta oare preludiul deschiderii casei către public, ca un fel de Casă a Groazei cu Fantome?

Ceea ce vrem să ştim cu toţii cei din Margate este, unde vrea să ajungă domnul Montgomery?

Reporterul, prin cercetări sîrguincioase a descoperit că averea familiei Montgomery datează de secole. Au reşedinţe în toată lumea. Dar domnul Jace Montgomery a cumpărat o casă, cu reputaţia de a fi una din cele mai bîntuite din Anglia. Şi s-a lăudat oricui voia să asculte că a văzut fantoma Lady-ei Grace ziua în amiaza mare, în grădină.

Intenţionează să exploateze fantoma ucigaşă de la Priory House? Va fi înlocuită sărbătoarea satului nostru cu recrearea Lady-ei Grace şi a oamenilor inocenţi ucişi de ea? Va fi transformat liniştitul şi frumosul Margate într-un oraş al groazei? Vor fi agăţaţi vîrcolaci de plastic la adorabilele ferestre de piatră ale acelei magnifice case? Va arunca domnul Montgomery sînge fals pe pietre, ca în filme? Asta e ceea ce vrem noi pentru oraşul nostru?

Oare acest foarte bogat american vrea să transforme magnifica Priory House, încărcată de istorie, într-o atracţie turistică? Acest american plictisit va determina sfîrşitul satului nostru fericit şi confortabil? Sîntem pregătiţi ca turiştii să parcheze pe peluzele noastre? Sîntem pregătiţi pentru şarlatanii, prezicătorii şi adoratorii diavolului, care vor apărea aici, în adorabilul nostru sat?

Ce părere aveţi?"

Timp de zece minute întregi, tot ce a putut Jace să facă a fost să privească fix ziarul. Absurditatea celor relatate în legătură cu el făcu să se învîrtească totul în jur.. Cineva a luat cîteva adevăruri şi le-a răstălmăcit, transformîndu-le într-o bîrfă ridicolă. Nu, era ceva mai mult decît o bîrfă. Era maliţiozitate.

Cu ziarul în mînă, coborî scările şi ieşi îndreptîndu-se spre garaj. Nu fu surprins să-l vadă pe Mick stînd lîngă maşină, cu cheile pregătite.

– În stînga bibliotecii, rosti Mick în timp ce Jace lua cheile. Trei case mai jos, pe dreapta.

Jace era aşa de furios încît ieşise de pe proprietatea Priory House înainte de a-şi da seama că Mick îi spusese de fapt unde se află sediul ziarului. Cînd ajunse în centrul satului, se opri la un colţ şi cînd un om îi bătu în geam, Jace îl coborî.

– Sînt un ghid excelent pentru turişti, rosti omul. Am lucrat la Priory House pînă cînd bătrînul Hatch m-a concediat. Pot să povestesc oamenilor totul despre Lady Grace şi calul ei urcînd scările noaptea. Pot să fiu cît de înspăimîntător doreşti.

– Mulţumesc, dar nu, mulţumesc, rosti Jace. Nu am intenţia să fac din *căminul* meu o atracţie turistică.

– Ei bine, nici n-ai avea nevoie, nu-i aşa? rosti omul cu faţa roşie de furie. Eşti deja bogat, aşa că ce-ţi pasă de restul dintre noi, care încercăm doar să trăim?

Jace ridică geamul şi, cînd altcineva bătu în fereastra din partea cealaltă a maşinii, nu mai răspunse. La bibliotecă, întoarse la stînga şi parcă în faţa unei case vechi pe care era o plăcuţă de alamă inscripţionată MARGATE POST.

Jace îi ignoră pe cei doi Inşi care se grăbeau spre el şi coborî cărarea cu dale de piatră din patru paşi mari. Nu se mai obosi să bată la uşă, ci o trînti de perete. Înăuntru era o cameră mobilată ca un living,

cu un televizor lîngă un perete. Pe peretele mai lung se afla o fereastră şi un birou cu un calculator pe el.

– Trebuie că eşti domnul Montgomery, rosti un bătrîn scund şi rotofei, care tocmai intra în cameră. Nigh spunea că trebuie să te aştept. Spunea să te trimit mai jos, la ea.

Jace nu înţelegea despre ce vorbea omul. Ridică ziarul cu o figură furioasă.

– Tu ai scris asta despre mine?

– Dumnezeule mare, nu, rosti omul îndreptîndu-se spre computer. Eu mă ocup de politică, îi spun guvernului ce ar trebui să facă. Nu mă interesează cancanurile locale. Luă în mînă o grămadă de corespondenţă şi începu să o răsfoiască. Nu, de Nigh ai tu nevoie.

– Nigh? întrebă Jace.

– N.A.Smythe, reportera, răspunse omul. Cu un nume ca Nightingale, a procedat înţelept că şi l-a abreviat.

– Stuart, rosti Jace în barbă.

Omul se purta ca şi cum nu era prea interesat de Jace, dar la afirmaţia lui ridică peivirea.

– Ann Nightingale Stuart? întrebă el, în felul acela în care engleza făcea din fiecare propoziţie o întrebare. Ai făcut ceva cercetări, nu-i aşa? Intenţionezi cu adevărat să transformi Priory House într-o atracţie turistică? Am putea folosi cîştigurile pentru sat.

– Nu, nu intenţionez.... începu Jace, apoi închise gura. Omul acesta era ziarist. Ce fac cu casa mea, e treaba mea. Unde e femeia care a scris această calomnie la adresa mea?

Omul ridică o sprînceană.

– Calomnie? O, dragule, sper că n-o să ne dai în judecată. Dacă faci asta, după cum poţi să vezi, n-o să obţii prea multe. Îşi flutură mîna în jurul camerei. Este doar un ziar local şi nu valorează prea mult. Mă cheamă Ralph Barker, redactorul şef. Aş fi fericit să aud varianta ta în această poveste.

– Fac pariu că ai fi, rosti Jace. Dar singura variantă pe care ai putea să o auzi ar fi din partea avocatului meu.

– O, Doamne, voi yankeii şi procesele voastre!

Jace îşi îngustă ochii spre el.

– Vreau să ştiu unde e această femeie. Aş dori să discut cu ea.

– Nu ai revolver, nu-i aşa? Dar, cînd văzu privirea de pe figura lui Jace, îi adresă o jumătate de zîmbet. Doar ca să mă asigur. Du-te înapoi pe unde ai venit, treci de poarta grădinii tale şi prima casă pe stînga. Nigh trebuie că s-a trezit deja. Sper să nu o găseşti în halat. Ai provoca şi mai mult scandal şi nu ai nevoie de aşa ceva acum.

– *Mai mult* scandal? scrîşni Jace. Nu mi-am dat seama că aş fi provocat *vreun* scandal.

– Asta trebuie să i-o spui lui Nigh. Ţin deschisă ediţia de săptămîna viitoare pentru tine. Dacă ai nişte fotografii recente....

Jace nu mai auzi şi restul, fiindcă trînti uşa şi se urcă în maşină. In timp ce conducea spre casa din fundul proprietăţii lui, ştia că încalcă limita de viteză, dar după cîte putea să spună, englezii nu dau atenţie limitelor de viteză.

Cînd ajunse la o casă mică cu două nivele, aflată la încrucişarea celor două drumuri ce limitau proprietatea sa, se opri atît de brusc încît aproape zbură prin parbriz. Era înconjurată de un zid scund, cu o poartă pe care o deschise. În mica verandă cu acoperiş ascuţit se găsea o uşă albastră la care bătu.

– E deschis, se auzi o voce feminină.

Uşa izbi peretele cînd o zmuci deschizînd-o şi intră într-o cameră de zi. În faţa lui era şemineul şi în stînga o firidă adîncă cu fereastră ce conţinea un birou şi un laptop. O tînără frumoasă, cu părul şi ochii negri şedea pe scaunul de la birou. În ochi i se citea inteligenţa şi încă ceva, de care nu prea era sigur. Dacă ar fi fost să ghicească, ar fi spus că fata văzuse multe lucruri, pe care nu ar fi vrut să le vadă.

Jace ridică ziarul în sus.

– Fiecare cuvînt de aici e o minciună, rosti el. Era aşa de furios, că abia putea să vorbească.

– Aşa? Din cîte am auzit eu, tot ce am scris e verificabil.

O clipă Jace nu putu decît să o privească chiorîş.

– Totul e răstălmăcit şi distorsionat.

Ea întinse mîna după un carnet de stenografie şi un creion.

– Atunci stai jos şi spune-mi adevărul. Promit că de această dată public versiunea ta.

– Nu există decît o singură versiune. Ce ai scris nu e nimic altceva decît o minciună.

Se uită la el o clipă, apoi se ridică de pe scaun.

– Ce spui de o cană cu ceai? Se întoarse cu spatele la el, cu acea încredere a femeii obişnuită ca bărbaţii să facă ceea ce le cerea.

În ciuda lui însuşi, Jace o urmă pe uşă, apoi coborî trei trepte, pînă în bucătărie. Pe un perete erau dulapuri vechi şi rafturi deschise, pline de veselă desperechiată şi o mulţime de notiţe printre ele. O masă îngustă se afla lîngă celălalt perete şi o pereche de uşi în colţ. Cînd ea făcu semn spre masă, el se aşeză, cu ziarul în faţă şi vechea lui fotografie ce-l privea fix.

– De unde ai luat asta? întrebă încet.

– Internet. Big Brother-ul lumii moderne. Mi-a luat ceva timp, dar am găsit-o. Familia ta e foarte secretoasă în privinţa posesiunilor şi a membrilor ei.

În această problemă, Jace nu comentă.

– Au fost nişte oameni, care mi-au cerut de lucru.

– Am să dau o retractare, aşa că drăguţii aceia de oameni vor uita ce le-am spus.

Stătea la chiuvetă, cu spatele la el şi umplea ibricul. Purta pantaloni trei-sferturi negri strîmţi şi un pulover tricotat negru cu mîneci lungi. Nu era foarte înaltă, dar era subţire ca un manechin. Cînd ridică pivirea, decoperi că şi ea se uita la imaginea lui reflectată în geam.

– Ce doreşti? întrebă el. Nu pot să cred că eşti aşa bătută în cap, încît să crezi ceea ce ai scris, deci, ce doreşti?

Ea puse ibricul pe plită, apoi se întoarse spre el.

– Nici n-am făcut cunoştinţă, nu-i aşa? Eu sînt Nightingale Augusta Smythe – cu Y şi E la sfîrşit.

Mama a încercat să compenseze faptul că s-a măritat cu un om cu numele Smith, aşa că i-a schimbat ortografia. Pronunţia veche e totuşi Smith. Mama s-a născut Jane Bellingham, apoi a devenit Jane Smith. Ura numele ăsta stupid, aşa că mie mi-a dat unul exotic.

– Nightingale era şi numele Annei, rosti Jace privind-o.

Pentru o clipă se uită la el clipind surprinsă.

– Ai citit mult, murmură ea în timp ce se întorcea. Cu spatele la el, îşi îndreptă umerii. Marca Earl Grey îţi convine? De fapt, voi yankeii nu ştiţi nimic despre ceai, nu-i aşa? Spune-mi, e adevărat că umpleţi cănile cu zahăr şi apoi adăugaţi gheaţă? Sau e una din acele legende americane, născocite pentru a ne face să fim bucuroşi că n-am luptat să ne menţinem coloniile?

Era evident că încerca să-i distragă atenţia. Voia să obţină informaţii, dar ea să nu ofere nimic.

– Ann Nightingale Stuart. Are vreo legătură cu tine?

– Depărtată, răspunse ea. Am punguţe de ceai, dacă vrei. Sau doreşti ceai vărsat? Sau nu ştii care e diferenţa.

El refuză să o lase să-l îndepărteze de subiect.

– Ai trecut prin multe necazuri şi ai riscat să mă primeşti aici, aşa că ce doreşti?

– Am să folosesc ceai vărsat, rosti ea. Aşa bea şi regina. Ştii că Regina Mamă nu a folosit punguţe de ceai în viaţa ei? Iată ce înseamnă o doamnă. Cînd îi zîmbi lui Jace, acesta nu-i întoarse zîmbetul. Ai

văzut-o cu adevărat pe Lady Grace, ziua? întrebă cu ochii ei frumoşi larg deschişi. Tot oraşul vorbeşte că ai văzut-o. Se spune că ai văzut-o pe cal venindu-i de hac doamnei Browne.

Jace era gata să înceapă să explice cum a fost, dar se opri.

– Ce ar conta pentru tine, dacă am văzut-o sau nu? Atîta timp cît nu-mi deschid casa publicului şi elicopterele nu-mi aterizează pe peluză, de ce e treaba ta ce fac eu?

Nigh se aşeză vizavi de el.

– N-ai auzit de o scriitoare cu numele Norah Lofts, nu-i aşa? Sigur că nu. Mama o citea şi eu obişnuiam să-mi ascund cărţile ei sub cuvertură. Cartea mea favorită era despre o casă. Povestea despre oamenii care au construit-o, apoi a descris-o în secolul douăzeci, cînd a fost împărţită în apartamente, după care au transformat-o din nou într-o reşedinţă pentru o singură familie. Asta e ce vreau eu să fac, să scriu, şi vreau să folosesc Priory House drept exemplu.

Se aplecă peste masă şi îşi flutură genele dese spre el. Îşi dădea seama că ea ştia că e frumoasă şi-şi folosea frumuseţea pentru a obţine de la bărbaţi ce dorea. Dar, pentru a-l distrage pe el, va trebui să fie ceva mai mult decît o faţă frumoasă.

– Asta nu se numeşte plagiat? Dar, cine poate scrie minciunile pe care le-ai scris tu, nu– i pasă de puţin furt, nu-i aşa?

Ea fu gata să răspundă, dar ibricul fluieră. Se ridică de la masă.

El o privi în tăcere cum toarnă apa clocotită în ceainicul de porţelan, apoi aruncă restul apei şi îl umplu din nou. Puse după aceea înăuntru mai multe linguriţe de frunze de ceai, după care îl acoperi cu o învelitoare nostimă tricotată şi aşeză ceainicul pe masă. Era pierdută în gînduri, în timp ce se mişca prin bucătărie aducînd două căni cu farfurioare.

Apoi scoase dintr-un mic frigider din dulap, un recipient cu lapte.

– Laptele întîi, sau după? întrebă ea aplecîndu-se spre el.

– După, ca Regina, rosti el făcînd-o să înţeleagă că ştia cîte ceva despre ceai.

Ea scoase un sunet asemănător cu un rîs, apoi turnă ceaiul şi adăugă laptele.

Jace sorbi şi o privi, fără să spună un cuvînt. Dacă voia să iasă din murdăria în care singură se băgase, atunci trebuia să-i dea unele informaţii.

– Ştiu multe despre Priory House, afirmă ea. Am un dosar uriaş despre ea.

– Ştiu. Am citit eseul tău în carte.

Ea mai sorbi puţin ceai şi părea că încearca să se hotărască ce să-i spună.

– Cunosc o cale secretă de intrare în casă.

– Ascult.

– Doamna Browne are tabieturile ei, pleacă duminicile.

Deodată el înţelese ce voia să-i spună.

– Încerci să-mi spui că te strecori în casă, cînd nu e nimeni? Făcu o pauză, apoi deschise ochii mari. Tu

eşti în turn noaptea, îşi dădu el seama. Luminile *tale* le vede lumea, nu pe ale fantomei unei criminale.

– Poate, fu ea de acord. Dar n-am auzit niciodată ca Lady Grace să fie numită criminală. Cei mai mulţi oameni o consideră o eroină romantică.

– Atunci au alte păreri despre romantism decît mine, rosti Jace repede. I-ai cunoscut pe ultimii proprietari?

– Nu. Am revenit în Margate doar de şase săptămîni. Am fost plecată cu serviciul.

– Şi cît timp ai fost plecată? întrebă el, de parcă i-ar fi luat un interogatoriu.

Pentru prima oară o sclipire reală de interes se observă în ochii ei.

– De la sfărşitul lui 2001, pînă recent.

– Eşti sigură de datele pe care mi le spui?

– Da, rosti ea încet. Mama a murit în noiembrie 2001 şi nu am putut să suport să mai stau aici fără ea, aşa că am plecat. Călătorii, felul acesta de treburi.

– Singură?

– Uneori cu un prieten, alteori singură. De ce?

– Tu ştii totul despre mine, aşa că de ce să nu ştiu şi eu despre tine, afirmă el fără să-i dea propriu-zis un răspuns.

– Hmm, scoase ea acel sunet, pe care englezii îl scoteau un răspuns la orice nu voiau să răspundă. Se uita la el dîrză, ca şi cum ar fi încercat să-i citească gîndurile. Cauţi ceva, nu-i aşa?

– Pace, rosti el repede.

La asta, ea scoase un mic fornăit şi Jace aproape zîmbi.

– Aş putea să-ţi fiu de mare ajutor. Aş putea să-ţi fiu secretară.

– Am o secretară.

– Gladys Arnold, afirmă Nigh cu dispreţ. Gladys merge dimineaţa la şcoală, lucrează pentru tine după-amiaza şi apoi face curat în altă şcoală noaptea. Şi îl stoarce pe Mick în fiecare clipă în care nu e la treabă, aşa că ce poate face ea?

– Gladys şi Mick îmi sînt prieteni buni. Nu am nimic rău de spus despre ei.

– În regulă, dar ce spui de asta? Gladys e tînără şi fără experienţă; eu nu. Pot face investigaţii. Cunosc intrările şi ieşirile din sistemul englezesc al bibliotecilor. Tu îl ştii? Aş putea să fiu cercetătoare-asistent pentru tine.

– În ce scop? Şi să nu mă minţi vorbind despre o carte, pe care ar fi trebuit să o scrii de mult, rosti el uitîndu-se în cana cu ceai. Cînd ea nu răspunse, o privi.

Şi ea se uită la el o vreme, ochii întîlnindu-li-se pe deasupra mesei. Inspiră adînc.

– Cînd eram de nouă ani, m-am certat cu mama – ceva obişnuit – şi am hotărît să plec de acasă. Îmi închipuiam cum le voi lipsi, cum vor plînge şi cît de mult mă iubesc. Toate treburile cunoscute. M-am furişat pe fereastra bucătăriei casei noastre şi am fugit peste pajişte, spre Priory House. Asta a fost cînd era goală, pentru că proprietarul fusese speriat de fantomă. Era întuneric şi – mai mult ceai? Jace luă cana, dar nu spuse nimic. Te plictisesc? întrebă umplîndu-i-o. Ochii lui Jace îi străpunseră pe ai ei,

dar continuă să nu vorbească. În noaptea aceea..... am simţit ceva. N-am putut găsi o cale să intru în casă, aşa că m-am ghemuit sub una din ferestre şi am plîns de mi s-a rupt inima. Sînt sigură că eram o imagine patetică.

– Şi ea a venit la tine, şopti Jace.

– Nu criminala cu părul înflăcarat, cum îi spui tu, ci.... N-aş vrea să sune nebuneşte.

Pentru prima oară, Jace schiţă un mic zîmbet.

– Nu ştii ce înseamnă nebuneşte.

– Ştiu destule despre cum e să fii acuzat că eşti nebun, aşa că n-am spus nimănui nimic despre asta. N-am văzut şi n-am auzit o fantomă, dar am simţit ca şi cum cineva era cu mine, ca şi cum cineva mă consola. Are vreun sens?

– Mai mult decît îţi închipui. Ce ţi s-a întîmplat? Ai petrecut noaptea în umezeală şi frig?

Nigh zîmbi.

– Nu. După o vreme, am hotărît că poate mama are dreptate să fie supărată. Prietena mea Kelly şi cu mine am împrăştiat făină pe toată podeaua bucătăriei, exact înainte de sosirea doamnelor din clubul cărţii. Şi am mîncat toate sandviciurile pentru ceai şi cea mai mare parte din pateurile, pe care mama le pregătise toată dimineaţa. Oricum, cînd m-am simţit mai calmă, m-am întors acasă.

– Părinţii tăi erau supăraţi că ai fugit?

– Aici e nostimada. Mama *întotdeauna* mă controla înainte de a se duce la culcare, dar în noaptea aceea n-a făcut-o. Iar tata controla *întotdeauna* uşile şi ferestrele, să vadă dacă erau încuiate. Dar în noaptea aceea n-a făcut-o. M-am furişat prin fereastra de la bucătărie şi m-am culcat. Nimeni n-a ştiut niciodată că am fost plecată.

– Şi de atunci ai fost fascinată de Priory House.

– Exact. De-a lungul anilor, am făcut toate cercetările pe care le-am putut face şi cînd aveam doisprezece ani am descoperit intrarea secretă – nu, nu-mi cere să-ţi spun unde e. Trebuie să-mi spui în ce te-ai băgat, înainte de a-ţi dezvălui secretul.

Jace bău din ceai. Îşi dădea seama că ajunsese să bea aproape opt căni pe zi, dar dacă ai fi întrebat-o pe doamna Browne, ar fi spus că lui nu-i place ceaiul cu adevărat.

– Cum aş putea să mă folosesc de ajutorul tău? întrebă el. Eşti o mincinoasă şi o indiscretă. Niciodată n-aş putea să am încredere în tine. Asta.... Arătă ziarul care mai era pe masă. Asta se poate să fi adus stricăciuni ireparabile reputaţiei mele. Chiar şi lui, cuvintele i se păreau lipsite de sinceritate.

Nigh se ridică şi se duse la chiuvetă. Ştia că el e pe cale să cedeze.

– De cînd vă pasă vouă yankeilor de altceva, decît de libertate? Roseşte cuvîntul „libertate" în faţa unui american şi începe să plîngă.

– Exact cum reacţionaţi şi voi britanicii la cuvintele „friptură şi bere" replică Jace.

Întorcîndu-se ea îi zîmbi. El nu-i răspunse la zîmbet, dar în ochi îi apăruse o scînteie.

– Judecă în felul acesta, începu ea. Dacă tu şi cu mine petrecem o mulţime de vreme împreună, satul va crede că ne epuizăm unul pe altul prin toată casa,

aşa că n-o să-şi piardă timpul încercînd să-şi dea seama ce intenţii ai. De ce ai făcut ca, acea cameră de creton să arate ca decorul victorian dintr-un film? Şi cine e femeia din portretul de deasupra poliţei căminului?

– Am crezut că ştii totul despre Priory House, afirmă el.

– Am auzit de portret la un pahar de vin. N-am văzut-o. Descrie-o.

– Frumoasă. Cu talia de 45 cm.

– Vara Annei Stuart. Taţii lor au fost fraţi. Ann s-a sinucis...

– Nu, nu s-a sinucis, rosti Jace repede.

– Şi de unde ştii tu că n-a făcut-o? întrebă ea şi mai repede.

– Le-am auzit pe Ann şi pe Catherine discutînd. Ann *a vrut* să se mărite cu Danny Longstreet. La asta, Nigh n-a mai putut scoate o vorbă. Îl privea doar fix. Pînă la urmă, am reuşit să fac limba aia a ta să tacă.

– Le-ai auzit? Asta înseamnă un fel de călătorie în timp. Nu-mi spune....

– Nu am intenţia să-ţi spun nimic şi dacă scrii ceva despre asta, ai să ajungi de batjocura orăşelului. Se ridică.

Ea i se aşeză în faţă.

– Ştiu tot ce s-a întîmplat în casa aceea şi oamenii îmi spun toate bîrfele din sat. Ştiu că tu şi cu Clive Sefton aveţi un secret.

– Ce secret? întrebă Jace cu faţă serioasă. Era o treabă să-i împărtăşească informaţii despre fantomă, dar despre Stacy nu voia să ştie.

– Nu ştiu şi sînt sigură că nu e treaba mea. Mă interesează doar casa. Lasă-mă să te ajut să faci cercetări, indiferent ce e ceea ce încerci să faci.

– Ce vrei de fapt?

Ea îl privi în ochi.

– Dacă îţi spun adevărul, n-ai să mă crezi.

– Încearcă-mă.

– Este ceva acolo, în casa aceea, şi eu vreau să aflu. Spune-i curiozitate, sau poate doar plictiseala de a scrie aceleaşi vechi şi noi poveşti. Indiferent ce este, am fost fascinată de casa aceea, de cînd aveam nouă ani, şi cred că şi tu eşti. Oamenii care cumpără casa aceea sînt de hazul satului. Unii dintre ei nu au rezistat mai mult de şase luni. Agenţia de voiaj face pariuri, cît de mult vor sta noii proprietari. Dar tu.... Se depărtă de el.

– Eu sînt altfel.

– În mod cert nu pare să-ţi fie frică de indiferent ce ai văzut şi ai auzit în casa aceea.

– Nu, fantomele nu mă sperie. Ce mă sperie pe mine sînt bîrfele din acest sat.

Nigh îi aruncă o privire nedumerită.

– De ce ai... începu ea, dar se opri, apoi îi zîmbi. Vrei să facem un tîrg? Tu îmi arăţi ce ai, eu îţi arăt ce am? Cînd Jace nu-i zîmbi, ea continuă. Iartă-mă. Mă gîndeam la afaceri. Nu vreau glume de prost gust.

– Vino diseară şi arată-mi retractarea pe care ai scris-o. Am ceva de mîncare.

– Vrei să spui că vom mînca a la Jamie? Hopa, iar a făcut-o.

– O, da. Doamna Browne. Trebuie să o rog.... nu că mă dirijează, dar ea stabileşte regulile casei. Vreau să spun....

– Ştiu exact ce vrei să spui. Nu fi preocupat de ea. Pot să o manipulez.

Jace străbătu camera de zi spre uşa din faţă, apoi se răsuci cu faţa la ea.

– Dar ce spui de prietenul tău?

– S-a însurat acum şase luni. Mi s-a oferit mie, dar n-am putut să mă hotărăsc să-mi abandonez viaţa şi cariera şi să devin casnică.

– A vrut să încetezi să-ţi mai bagi nasul în vieţile altora şi cînd ai refuzat te-a abandonat, nu-i aşa?

– Mai turtită decît.... Cum spuneţi voi yankeii?

– Mai turtită decît o clătită. Mai turtită decît dintr-un accident stradal, mai turtită decît minciunile pe care le-ai inventat tu despre mine.

– Am să ţin minte, rosti ea ridicînd privirea spre el printre genele negre.

– Asta e povestea după care umbli, sau după ce altceva?

Tonul vocii lui era inconfundabil.

– După poveste, rosti ea repede apoi zîmbi. Nu-ţi fie teamă, te găsesc destul de atractiv în felul tău american solid şi musculos, dar nu eşti genul meu.

– Bine, nici tu al meu. Trecu pe lîngă ea pentru a ieşi afară. Lasă-mă să mă gîndesc. În funcţie de cît de bună e dezminţirea ta, am să mă gîndesc dacă o să fac vînătoare de fantome cu tine.

– Ştii, rosti ea încet, ideea de a transforma Priory House într-o atracţie turistică ar fi mascat ceea ce faci în realitate.

– Mi-a fost destul cum mi-au cerut oamenii de lucru. Spune-le că sînt scriitor. În ce priveşte decoraţiunile interioare, nu e treaba nimănui, nu-i aşa?

– Stăpîneşti această casă mare, deci tot ce faci are valoare de informaţie. Îi zîmbi în aşa fel, încît era sigur că îi făcuse pe mulţi bărbaţi să o dorească, dar nu-i înapoie zîmbetul.

Întorcîndu-se, Jace ajunse la maşină şi demară.

8

Cinci minute după plecarea lui Jace, Nigh o suna pe cea mai bună prietenă a ei, Kelly Graham.

– Ei bine? întrebă Kelly imediat ce ridică receptorul, fără să se mai deranjeze să întrebe cine e. Aştepta telefonul lui Nigh de peste o oră. Cum a mers?

– Perfect, răspunse Nigh.

– Da? Continuă. Spune-mi absolut totul.

– A fost grozav de supărat, din cauza celor scrise de mine.

– Nu-l condamn. Ai fost răutăcioasă. Foarte, foarte răutăcioasă. Ce naiba a fost cu tine? L-ai acuzat de nişte lucruri oribile şi acum fiecare din sat crede că e gata să se îmbogăţească datorită lui. Nigh coborî ochii spre biroul ei şi nu putu să-şi dea seama ce să spună. Oho! De unde această tăcere?

– De nicăieri! rosti Nigh. Mă uitam la nişte notiţe.

– Nu, nu te uitai, Nigh! Ce se întîmplă?

– Nimic, realmente. Doar că e altfel decît am crezut că trebuie să fie, asta e tot. M-a întors puţin pe dos.

– Altfel? Te-a întors pe dos? Despre ce vorbeşti?

– Să spunem că unii dintre băieţii de la birt o să audă de mine. Mi s-au spus lucruri nu chiar adevărate.

– Cum ar fi?

– Că noul proprietar de la Priory House e un beţiv, un mocofan, un băiat bogat care n-a muncit o zi în viaţa lui şi în general un prost.

– A, îmi dau seama.

– Ce vrei să spui? întrebă Nigh.

– Ţi-a plăcut, nu-i aşa?

– Nu pot să spun că mi-a *plăcut* cu adevărat, dar e mai interesant decît oricine întîlnit, de cînd am revenit aici.

– Băieţii locali nu-ţi trezesc interesul? Ce spui de David?

– David e avocat, locuieşte la Londra şi am ieşit cu el în total de trei ori.

– De asta a spus el că de patru, ieri cînd am fost acolo? Cînd Nigh nu răspunse, Kelly continuă: deci, ajută-mă, Nigh, dacă nu-mi spui, îmi trezesc copiii din aţipeală şi îi trag după mine, pînă la tine. Nu ştii ce înseamnă iadul, pînă nu eşti înconjurată de trei gîgîlici, care n-au fost lăsate să-şi facă somnul.

– Da, în regulă. Îmi place de el. Asta e ce ai vrut să auzi? Dar el nu e interesat de mine. De fapt cred că s-ar putea să mă urască.

– După tot ce ai scris despre el? Cum s-a întîmplat asta? Şi ce intenţionezi să faci acum?

– Să mă mut la el, sper.

– Poftim?!?

– Ceva important se petrece la Priory House şi eu intenţionez să aflu ce anume. Ascultă, trebuie să plec. Am nevoie să vorbesc cu cîteva persoane, apoi sînt.... Nu ştiu ce am să fac în continuare, trebuie să hotărăsc. Te sun mai tîrziu. Închise înainte ca ea să poată pune alte întrebări.

Nigh urcă în Mini Cooper-ul ei galben şi conduse pînă în sat. Avea un plan vag, să aibă o confruntare cu Lewis şi cu Ray şi să le spună ce gîndea despre micul renghi pe care i l-au jucat. Însă adevărul era că totul era din propria ei greşeală. Oare fusese plecată din Margate aşa de multă vreme, încît a uitat cum acţionează satul? Lewis şi Ray fuseseră cretinii şcolii, băieţi oribili care credeau că e nostim să lipească de pupitru caietul de teme al unui copil, sau să-l mîzgălească cu creion chimic pe faţă. N-au făcut niciodată ceva prea rău, adică n-au dat foc vreunei clădiri, dar glumele făcute de ei provocaseră o mulţime de lacrimi.

Ce o făcuse pe ea să creadă că acum, cînd au crescut şi aveau ei înşişi copii, deveniseră nişte cetăţeni corecţi? Cu două seri în urmă, stătea la cafenea şi îi asculta vorbindu-i despre yankeul care a cumpărat Priory House. Nigh aterizase din Orientul Mijlociu doar cu o seară înainte. Era epuizată de călătoria cu avionul şi îi asculta pe băieţi – nu putea să se gîndească la ei ca la nişte bărbaţi – în timp ce-i povesteau despre „îngrijorarea" lor faţă de dulcele sătuleţ Margate. La acea vreme, mintea ei trudită

amestecase problemele Estului Mijlociu, cu „problemele" dintr-un sat englezesc.

Acum vedea că ceea ce i se spusese nu era decît răzbunare servită la rece. În clasa a şasea îl văzuse pe Lewis batjocorindu-l pe unul din clasa întîia şi Nigh îi trăsese un pumn în nas, atît de puternic, încît a trebuit să fie dus acasă. Ca nişte tipi de nimic ce erau, nici unul dintre cei doi nu s-a mai legat de Nigh, sau de oricine altcineva, cînd era ea de faţă.

Aşa că în sfîrşit acum i-au plătit-o. Trecuseră ani de zile, dar pînă la urmă tot au făcut-o.

Cînd ajunse acasă la Lewis, încetini intenţionînd să intre pe aleea de acces, dar renunţă. Să zbiere la el, i-ar fi dat lui o şi mai mare satisfacţie.

În loc de asta, se trezi pe drumul spre Aylesbury. Toate piesele de îmbrăcăminte pe care le avea erau învechite şi pătate. Şi nici cu pantofii nu stătea mai bine. Şi avea nevoie de un nou tub de rimei şi poate un ruj sau două. Poate că şi-ar putea rezerva nişte timp, pentru a face cumpărături.

Nigh sosi la Priory House la şapte şi zece minute. Jace nu-i comunicase ora cinei, dar ea ştia că americanii mănîncă devreme. Trase maşina în curte şi încercă să-şi potolească fluturaşii din stomac. Era, desigur, ridicol. De două ori în viaţa ei fusese în locuri unde explodaseră bombe, aşa că de ce o făcea nervoasă cina cu acest american?

Îşi privi rochia. Era de mătase bleumarin, croită în bie şi i se potrivea ca o mănuşă. Fusese făcută de un designer de care Nigh nu auzise niciodată, dar

despre care vînzătoarea o asigurase că e „faimos". Tocurile trebuie că aveau 10 cm înălţime. Glezna i se răsuci pe prundiş, în timp ce se îndrepta spre uşa din faţă, dar îşi reveni repede.

Trecînd pe sub arcadă, Nigh ezită. Care uşă trebuia folosită? Fusese invitată ca oaspete, aşa că trebuia să folosească uşa din faţă. Pe de altă parte, era o locuitoare a satului şi fusese acolo de copil, cînd intrarea prin bucătărie era mult mai plăcută.

Pentru o clipă strînse din dinţi. Oare nu era în toate minţile? Luase de două ori cina la Buckingham Palace, dar aici era.... okay, îşi spuse ea, admite Nigh, ţi-e frică de doamna Browne.

– N-o să-mi fie, rosti ea cu glas tare, apoi se îndreptă spre uşa din faţă. Înainte de a ajunge, doamna Browne apăru de nicăieri.

– Acum folosim uşa din faţă, nu-i aşa? întrebă ea. Ce înfiptă eşti! Americanul ţi-a stîrnit imaginaţia? Acum umbli după el, nu-i aşa?

– Am fost invitată la cină, afirmă Nigh înfigîndu-şi unghiile în palme. Domnul Montgomery m-a invitat şi.....

– Nu mi-a spus să fi invitat pe cineva şi nu e treaba mea să întreb. Dacă mi-ar fi spus că te-a invitat pe *tine,* i-aş fi spus vreo două vorbe. Ce răutăţi ai scris despre el în ziar! E de mirare că n-a folosit o armă americană pe tine. Asta e ce fac ei în America, să ştii. Te împuşcă. Dar pentru mine nu contează ce face el în timpul liber. Sau cu cine o face.

– Unde e? întrebă Nigh printre dinţi, măcinată de dorinţa de a-şi folosi pumnii pe oribila femeiuşcă,

după care să alerge să se ascundă sub fustele mamei.

– Afară, în rotonda de piatră. Îţi aminteşti unde e, nu-i aşa? Obişnuiai să-ţi bagi nasul pe aici destul de des cînd erai copil, aşa că trebuie că-ţi aminteşti. Acest loc a fost o şcoală de antrenament pentru tine, nu-i aşa? Am auzit că acum îţi bagi nasul prin toată lumea.

Ridicol!se gîndi Nigh, apoi îşi luă inima în dinţi:

– Chiar asta fac, îmi bag nasul peste tot, aşa că poate am să-i spun domnului Montgomery ce s-a întîmplat cu coniacul, care se presupune că se cumpără odată cu casa. Tu şi bătrînele tale prietene tot mai umpleţi sticlele goale cu ceai rece? Doamna Browne îşi ridică nasul în vînt, se răsuci pe călcîie şi plecă. Grozav, Nightingale, bombăni Nigh. Ţi-ai făcut doi duşmani într-o singură zi. Ar fi trebuit să te opreşti la casa lui Lewis, să zbieri la el, şi-l aveai şi pe al treilea.

Tocurile înalte nu erau făcute pentru a merge pe peluza englezească moale. După cea de a treia dezechilibrare, îşi scoase pantofii şi îi luă în mînă. „Rotonda de piatră" la care se referise doamna Browne era numele local dat unui pavilion frumos de piatră din secolul optsprezece. Avea o pardoseală rotundă, coloane şi un acoperiş frumos sub formă de cupolă. Cel puţin, cîndva fusese frumos. Ultima oară cînd l-a văzut, Hatch îl folosea ca depozit pentru sacii din plastic plini cu îngrăşămînt.

În timp ce mergea printre copaci, pe cărarea puţin folosită ce ducea la pavilion, îi veni o idee simpatică. Ce ar fi dacă Montgomery a pregătit cina în pavilion?

Lumina lumînărilor, masa acoperită cu damasc. O să i se servească stridii? Ce mîncare delicioasă de Jamie Oliver a pregătit doamna Browne pentru astă-seară? Cu toate că era plină de ură, femeia era totuşi o bucătăreasă renumită.

Zîmbind, Nigh se gîndea la seara ce o aştepta. În ciuda celor intervenite între ea şi Jace Montgomery, se simţea atrasă fizic de el. Era un bărbat foarte bine şi ea era, ei bine.... nici ea nu era de lepădat. Aşa că, poate a iertat-o în problema cu ziarul şi poate că va interveni şi altceva, puţin mai personal....

Cînd păşind printre copaci zări pavilionul, acesta nu era deloc aşa cum sperase ea. Jace Montgomery se afla într-adevăr acolo, în mînă cu ceva ce semăna cu o macetă, cu care încerca să scape de corzile de viţă şi de rădăcinile crescute în jur de-a lungul anilor. Era ud de sudoare şi pielea care se vedea sub cămaşa murdară era neagră.

Cînd o văzu pe Nigh, păru surprins, ca şi cum ar fi uitat de invitaţia la cină, dar apoi un zîmbet uşor i se răspîndi pe faţă. El înţelesese nişte sandviciuri şi o sticlă de bere, în timp ce ea presupusese că e vorba de smoching la lumina lunii. Nigh se simţi deplasat îmbrăcată, nebună şi extrem de stînjenită. Se gîndi să spună că după aceea se ducea la o petrecere, de asta se îmbrăcase aşa, dar n-o făcu. Îşi ascunse la spate pantofii cu tocuri înalte.

– Mi-ai adus dezminţirea, rosti Jace. Poţi să o pui acolo. Iartă-mă dacă nu mă opresc, dar... Se depărtă, în timp ce indica în direcţia hăţişului care năpădise pavilionul.

– Nu, sigur, murmură ea dorind să poată intra în pămînt şi să dispară. Ar fi putut, desigur, să plece, dar trebuia să treacă pe lîngă ferestrele doamnei Browne. Să fie văzută că ea, Nigh, a crezut că a fost invitată la o cină adevărată, era îngrozitor de umilitor. Pentru a fi cinstită cu ea însăşi, ca de obicei, bărbaţii depuneau eforturi cînd o invitau să iasă cu ei.

Îl privi cum taie nişte corzi de viţă şi le pune alături pe piatră.

– Bunicul lui Ann l-a construit.

– Da? Ce om drăguţ! comentă el.

– Nu. Nici unul dintre strămoşii masculini ai Annei n-au fost drăguţi. Jace trăgea de o coardă, dar ea vedea că era înfăşurată pe un stîlp. Se gîndi că ar fi posibil ca viţa să fie mai puternică decît marmora. Dacă trage prea tare, întreaga structură putea să se năruie – peste ei. Îşi lăsă pantofii în iarbă şi luă o pereche de foarfeci de grădină dintr-o roabă de alături. Aşteaptă, rosti ea, apoi păşi pe pardoseală în picioarele goale şi începu să taie viţa înfăşurată pe coloană. Din păcate, unele dintre corzi începuseră să dea rădăcini, aşa că trebui să-şi folosească unghiile pentru a le degaja. Cam mult pentru manichiura ei făcută în după-amiaza aceea.

Cînd le eliberă, Jace apucă corzile şi trase.

– Atunci cum a fost bunicul?

Nigh se gîndi o clipă.

– Cred că moartea lui spune totul. S-a înecat cînd avea doar douăzeci şi opt de ani. Făcuse un pariu cu un tînăr, că poate să străbată lacul înot, pe sub apă. Toţi au aşteptat să iasă, dar n-a mai apărut. Se pare

că s-a agăţat într-o grămadă de cărămizi vechi, ce fuseseră aruncate pe fundul lacului. Tatăl lui le aruncase acolo, pentru ca lacul să aibă nevoie de mai puţină apă penru a fi umplut. I-a lăsat totul singurului copil, tatăl Annei, care avea doar patru ani. Tinerei lui soţii nu i-a lăsat nici un ban, dar i-a permis să locuiască la Priory House. N-a vrut să lase în urmă o văduvă bogată. Mama şi copilul sfîrşiră prin a locui în cîteva camere, doar cu două persoane, care să-i ajute să aibă grijă de toată casa.

– A, dragostea englezească pentru primul născut, rosti Jace trăgînd de corzile de viţă, în timp ce Nigh le tăia de pe coloană.

– Să nu o împartă! Asta ţine intactă toată proprietatea. Au! Îşi supse degetul unde viţa o lovise peste mînă şi o tăiase.

– O să-ţi strici rochia dacă faci aşa ceva, rosti Jace. De ce nu laşi ce ai scris, eu am să citesc mai tîrziu şi am să te sun.

Nigh îi adresă un mic zîmbet. În primul rînd, nu scrisese nimic. Încercarea pantofilor şi a rochiilor, nevoia de a-şi usca oja de pe unghii nu-i lăsaseră timp să scrie ceva, pe care de fapt nici nu voia să-l scrie. În al doilea rînd, ar fi murit mai curînd decît să treacă pe sub ferestrele de la bucătăria doamnei Browne şi să-i permită astfel să vadă că, la urma urmei, nici nu fusese invitată la cină.

– Nu, e în regulă, rosti ea. A fost o zi cam lungă şi pot să o folosesc ca pe un antrenament.

– Da, ştiu ce vrei să spui. O zi realmente mizerabilă. Ar fi trebuit să vezi ce am citit despre mine în ziar în dimineaţa asta.

Pentru o clipă Nigh se uită la el surprinsă, apoi schiţă un mic zîmbet. Nu era capabilă să rîdă tare. Tonul lui fusese mortal aşa că şi al ei trebuia să fie la fel.

– Da, ei bine, îmi imaginez că poţi să te descurci cu orice te murdăreşte.

– Ai dreptate. La început am fost atît de furios încît la tot ce puteam să mă gîndesc erau avocaţii, dar apoi m-am calmat şi am hotărît că erau şi alte căi pentru a rezolva problema. Am afişat şase notificări prin oraş, în care spuneam că cel ce a scris articolul primeşte cereri şi interviuri pentru douăzeci şi opt de joburi disponibile la noul Centru al

Fantomei Priory House.

– Doar n-ai făcut asta, şopti Nigh.

– Mi-e teamă că da. Îi zîmbi.

– Cred că-mi vine să vărs, rosti ea.

Jace descheie cămaşa lui transpirată, o scoase şi i-o întinse.

– În acest caz, ar fi mai bine să-ţi acoperi rochia.

Nigh stătea acolo uitîndu-se la bustul lui gol, la ceea ce părea să fie pogoane de muşchi bronzaţi de soare. Ce făcea toată ziua? Se lupta cu taurii? Este singurul lucru care ar conta pentru un trup ca acesta. El nu spuse nimic, dar îi zîmbi într-un mod atoateştiutor. Nigh luă cămaşa şi privi în altă parte. Să fie blestemată, dacă îl va lăsa să vadă ce gîndea ea despre muşchii lui.

Îşi băgă braţele în cămaşa udă şi urî modul în care îi plăcea cum o simte, mirosul ei. Ce poate fi mai ispititor, decît un mascul fierbinte şi transpirat?

Apucă o coardă de viţă şi trase, şi cînd aceasta nu cedă o tăie, apoi trase şi mai tare.

– Hei, strigă Jace, lasă-mi şi mie ceva de făcut. Şi de unde vine toată această energie? A fost ceva ce am spus eu?

Nigh avu viziunea că e urmărită prin sat de oameni care-i spuneau despre proiectele lor de a face bani la „Centrul Fantomei".

– Aşa că, ce aţi pus la cale tu şi decedata Ann în această după-amiază? întrebă ea, cu cît mai mult sarcasm putea să-şi pună în vece.

– N-am văzut-o, rosti el în timp ce trăgea de ultima coardă de viţă şi o scotea de pe coloană E supărată pe mine. De fapt, aproape că m-a ucis. Mi-a tăiat răsuflarea, pînă cînd m-am învineţit. Încă cîteva secunde şi aş fi putut să mă alătur ei.

Nigh încetă să mai taie şi să tragă, penru a-l privi.

– Să te ucidă? Ţi-a tăiat răsuflarea? Am crezut că ai văzut-o trecînd printr-un zid, sau ceva de genul acesta. Sau ai auzit-o. Sau ai avut.... vreo legătură cu ea?

– Bănuiesc că ai putea să-i spui şi aşa. Hai, să o facem şi pe asta, rosti arătîndu-i o coloană care era atît de acoperită de viţă, că abia puteai să vezi marmora albă de dedesubt.

Nigh tăie încă cîteva minute, aşteptînd să continue, dar el nu mai zise nimic.

– Atît? Intenţionezi sau nu să-mi spui mai multe?

– Şi apoi să văd totul în ziarul de mîine? Apropo, poţi să trăieşti din colaborarea cu un ziar aşa de mic?

Nigh deschise gura să-i vorbească despre cariera ei, dar o închise la loc. El avea secrete; ea avea secrete. Doar că ale ei erau cît se poate de publice, dacă s-ar fi obosit să întrebe pe oricine despre ea.

– Nu, n-ai să vezi nimic în ziar. Dacă ar fi aşa, ce mi-ai face?

– Aş face ceva creator, ceva care să semene cu o crimă. Ea aşteptă, dar cînd el nu mai spuse nimic, se rezemă de coloană şi începu să-şi cureţe unghiile cu vîrful foarfecelor. Jace rîse. Bine, am văzut-o în circumstanţe neobişnuite şi am vrut să o văd din nou, aşa că am hotărît să.... ei bine, să-i fac curte. Să o ispitesc, să o fac să dorească să mă viziteze din nou.

Nigh începu să taie viţa.

– Mai departe. Nu mă face să te rog. Vorbeşte!

– Cînd am văzut-o în camera ei, eu....

– Ai văzut-o? Cum ai văzut-o? Nu e transparentă?

– Vrei povestea asta, sau alta?

– Pe amîndouă. Vreau să aud fiecare vorbă. De la început.

– Asta va lua ore întregi.

– Nu am nimic altceva de făcut, tu ai? întrebă ea.

– Nimic, rosti Jace în timp ce trăgea de viţa pe care o tăiase Nigh. Nu ţi-e foame, nu-i aşa?

– Sînt leşinată. La urma urmei m-ai invitat la cină.

– Ohoooo! rosti el şi zîmbi în timp ce o privea de sus pînă jos. Ştia că îşi dă seama la ce se aşteptase ea şi de ce se îmbrăcase aşa. Aşa am făcut? Regret, dar am uitat. Astăzi am avut alte cîteva lucruri în

minte. Dar, oricum, doamna Browne are o bucătărie plină de alimente. Imdiat ce vom termina cu asta şi după ce am spus toată povestea, vom mînca.

Nigh apucă o mînă întreagă de corzi şi trase cu putere.

– Munceşte! Vorbeşte! Trage! Există vreo speranţă să fie şi vin la această masă?

– Tot ce există în pivniţă.

– Dacă nu e vorba de coniac, e în regulă. Aşa că începe să-mi spui, de prima oară cînd ai văzut-o pe Ann.

– De fapt, începu Jace, am avut dreptate în legătură cu povestea doamnei-tîlhar. Am vrut să te întreb...

Ea îndreptă foarfecele spre el ameninţându-l.

– Mă întrebi mai tîrziu. Acum, vreau să aud tot ce ştii tu, şi tot ce ai făcut tu.

Îl privi cu coada ochiului şi putu să spună că era încîntat de vorbele ei. Şi totuşi se întrebă din nou, de ce cumpărase în Anglia o casă uriaşă? Internetul spunea că are o familie mare. Se despărţise de ei? Făcuse ceva oribil, care i-a determinat să-l alunge? Sau unul dintre ei a făcut ceva, pe care el n-a putut să-l suporte, aşa că a plecat din ţară? În acest caz, de ce nu a cumpărat un apartament frumos la Londra? Sau dacă voia să stea la ţară, de ce nu a cumpărat o frumoasă micuţă fostă casă parohială, de pe vremea Reginei Anne? Ceva ce putea fi uşor de întreţinut?

Se gîndi la asta aproximativ zece minute, apoi povestea lui Jace începu să-i acapareze gîndurile. A trebuit să-i amintească de trei ori să continuie să taie,

pentru că era aşa de atentă la vorbele lui, încît uitase sarcina ce şi-o luase. Ascuns într-o garderobă, ascultîndu-le pe cele două femei, care erau moarte de un secol? Desigur nu credea o vorbă din ce spunea, dar în mod cert spunea o poveste frumoasă şi gogonată.

9

– Nu pot să-mi văd mîna în faţa ochilor, rosti Jace. Cred că ar fi mai bine să intrăm înăuntru.

– Sigur, rosti calmă Nigh. Mintea ei era plină de povestea pe care i-o spusese. A vorbit cu tine? Cu adevărat *a vorbit* cu tine?

– Da, rosti el şi puse uneltele în roabă. Crezi că putem să ne găsim drumul pe întuneric?

– Am umblat pe cărările astea, în întuneric, de cînd....

– Ştiu, de cînd erai de nouă ani.

– Exact, afirmă ea zîmbindu-i. Uite, ai nevoie de cămaşă. A început să se răcorească.

– Să se răcorească? Aşa îi spui tu? Anglia are trei temperaturi: frig, mai frig şi cel mai frig.

Ea locuise în prea multe locuri, pentru a fi ofensată de vorbele lui.

– Cînd este destul de frig, ne ducem în Scoţia să ne răcorim. Asta pentru tine înseamnă frig? Lînă în august?

Jace chicoti, în timp ce-şi îmbrăca cămaşa.

– Te provoc la fugă spre casă.

– Dă-i drumul, rosti ea şi zîmbi cînd el o luă la goană.

Nigh nu se grăbi, căută în iarba din jur după pantofii cei noi, apoi încet urmă cărarea întunecată spre casă. Ascultă o clipă, dar nu auzi nimic. Cînd era copil nu-i plăcea nimic mai mult decît să se furişeze pe proprietatea Priory House. Totdeauna avusese impresia că domnul Hatch ştia de vizitele ei, dar pînă în seara aceasta nu şi-a închipuit că şi doamna Browne ştia. De fapt doamna Browne considera că treba ei era să cunoască treburile tuturor.

Cînd Nigh ajunse cam la jumătatea cărării, la numai cîţiva metri de casă, se ghemui şi intră printr-un deşiş de azalee, apoi coti la stînga în unghi ascuţit, pînă la un bătrîn gard viu, din tisă. După alţi cîţiva metri de fugă pe teren deschis şi în picioarele goale, ajunse la vechea casă a fîntînii. Acum domnul Hatch înmagazina aici uneltele de grădinărit, aşa că spera că va putea totuşi să găsească uşiţa. Nu era uşor în întuneric şi zăvorul probabil se ruginise. Cîndva obişnuia să ia ulei din garajul tatălui ei, pentru a menţine zăvorul şi balamalele unse, ca să nu scîrţîie.

A avut nevoie de mai mult timp decît cînd era copil, deoarece acum în faţa uşiţei se afla o movilă de resturi, însă reuşi să tragă de ea destul pentru a o face să scîrţîie. A trebuit să se lupte cu pînzele groase de păianjen, care i se lipiră de faţă, în timp ce-şi încălţa pantofii şi se ridica în picioare în vechiul tunel. Cînd era copil nu s-a temut niciodată de siguranţa oferită de bătrînele bîrne ce sprijineau pămîntul de deasupra capului, dar acum îi era frică.

Bîjbîi în dreapta şi găsi cutiuţa cu lumînări şi chibriturile, pe care le pusese acolo cu mulţi ani în urmă. Oare se vor mai aprinde? La urma urmei Anglia avea o climă aşa jilavă. Probabil că Montgomery a vrut să spună că era umedă, mai umedă şi cea mai umedă,se gîndi ea încruntîndu-se.

– Dacă clima noastră e aşa rea, hai să comparăm grădinile noastre cu curţile americane din spatele caselor, mormăi ea în timp ce aprindea lumînarea. Nu e chiar umed, după cîte văd.

Cu prudenţă, îşi croi drum de-a lungul tunelului spre casă, privind suspicioasă grinzile de deasupra capului. Ce idioată sînt că am ales această rută, se gîndi ea. Şi a făcut-o doar pentru că un anumit individ a provocat-o la întrecere. Va ajunge în casă mai repede decît ea, dar plănuise să-l surprindă, cînd va coborî scara principală.

– Unde ai fost? ar spune ea, ca şi cum l-ar fi aşteptat. Dar un joc atît de copilăresc merita să-i pună viaţa în primejdie?

Păşea peste nişte creaturi tîrîtoare şi bîrnele de deasupra capului păreau că trosnesc ameninţător. Copil fiind îi plăcuseră toate sunetele din tunel şi niciodată nu-i fusese frică de ele. Dar pe vremea aceea nu-şi dădea seama de posibilitate unei catastrofe. Dacă vreun copil al ei va intra într-un tunel ca acesta, va.....

Se întrerupse cînd auzi un sunet, pe care nu-l auzise niciodată înainte. Se opri şi ascultă, dar nu se mai auzi nimic deosebit. Se întorse din nou spre casă. Încă cîţiva paşi. Ce ar fi dacă în faţa uşii vechi

dinspre casă, ascunsă între lambriuri, ar exista acum o piesă grea de mobilier? Odată s-a întîmplat şi a trebuit să aştepte, pînă cînd proprietarii din vremea aceea s-au mutat, înainte de a putea să mai adulmece din nou pe acolo. Nu că ar fi intrat vreodată în casă, cînd erau oameni înăuntru, dar.... Ei bine, poate că a fost odată, dar asta a fost cînd avea treisprezece ani, iar băiatul de şaptesprezece ani care locuia acolo era superb. El....

Nigh aproape ţipă de uşurare cînd ajunse la capătul tunelului, apoi cu prudenţă împinse uşa. Te rog fă-o să se deschidă, se rugă ea. Te rog, te rog! Uşa se dădu la o parte cu un scrîşnet puternic, dar nu era îngrijorată de zgomot, pentru că ştia că se deschide în casa unei scări înguste din piatră, în spirală, rămăşiţă de pe vremea cînd casa fusese mănăstire. Nimeni din casă nu putea să audă balamalele ruginite. Scara ducea direct în sus, pînă în vîrful turnului, la o uşă inteligent mascată în duşumeaua de lemn.

Cînd ajunse la treptele de piatră, scoase un oftat de uşurare. Nu are să o mai facă. Bîrnele acelea erau prea bătrîne pentru a mai risca. Treptele de piatră spre turn erau murdare şi reci şi Nigh ar fi vrut să nu fi venit prin tunel. Brusc fu conştientă că îi era foarte frig, foarte foame şi era foarte murdară. Tînjea după o cadă plină cu apă fierbinte şi săpun cu parfum de lavandă.

Începu să urce scările, plănuind să părăsească turnul prin uşa ce ducea în dormitorul de creton, cînd auzi un zgomot în tunel, în spatele ei. A lăsat oare

uşa deschisă? A urmărit-o vreun animal prin tunel? Un cîine? Un lup?

– La naiba! Auzi ea şi rămase cu gura căscată. Nu se poate aşa ceva!

Aplecîndu-se deschise uşa înaltă de 1,30 m prin care intrase în casa scării şi întinse lumînarea cît mai departe putu. În întuneric văzu o mişcare, apoi Jace Montgomery apăru în raza de lumină.

– Afurisit de periculos, rosti el furios. Cred că jumătate din grinzile astea sînt putrede. Stau în picioare doar din memorie. A fost realmente o prostie din partea ta să intri aici. Şi cînd te gîndeşti că ai mai făcut-o, cînd erai copil! Tatăl tău ar fi trebuit să pună cureaua pe tine.

Nigh era prea uluită de prezenţa lui, pentru a scoate un cuvînt. Nepăsătoare faţă de ceea ce mai rămăsese din rochia ei, se aşeză pe o treaptă de piatră şi ridică ochii, în timp ce el se scutura de pînzele de păianjen.

– Cum....? începu ea.

– Cum te-am urmărit? Strămoşi pionieri. Dar şi pentru că făceai aşa de mult zgomot, ca o cireadă de bivoli. Mi-a trecut prin cap că, dacă te provoc la întrecere, vei vrea să cîştigi intrînd în casă pe drumul tău secret. Se pare că vrei să baţi pe oricine, în orice joc. La naiba, asta însă e o treabă de speriat. Intenţionez să aduc nişte ingineri, să proptească chestia asta cu nişte oţel bun, american. Să uităm de grinzile astea vechi. O privi. Ar fi trebuit să ai mai mult bun simţ şi să nu umbli prin aşa ceva. Deci, cum

reuşim să ieşim de aici? Nu ştiu cum te simţi tu, dar eu am îngheţat şi mi-e foame.

– În sus pe scări, reuşi ea să spună, încă şocată de frica de tunel şi de urmărirea lui.

El păşi pe lîngă ea, trecîndu-şi un picior lung peste capul ei pentru a ajunge la treapta de deasupra.

– Ei bine, haide. Nu mai sta acolo. Tu ai lumînarea. Vorbind de asta, cred că am să trag şi nişte lumină electrică în tunel.

– Sigur, de ce nu? rosti ea revenindu-şi. Ce spui şi de un bar? Aparat de făcut gheaţă, nişte dozatoare de alcool. Ce zici de un grătar?

– Nu e o idee rea, deşi, cu clima asta englezească, de ce am avea nevoie de un aparat de gheaţă? Deci unde e uşa?

– Am găsit-o cînd aveam nouă ani, de ce nu poţi sa o găseşti şi tu, la vîrsta ta.

– Închipuie-ţi că nu sînt aşa deştept ca tine, rosti el.

Zîmbind, întinse mîna cam pînă la nivelul genunchiului şi apăsă o mică bucată de fier, ce nu putea fi văzută de la înălţime. Fusese în stare să o vadă bine, cînd era mai tînără, deoarece atunci era mai scundă.

– Drăguţ, rosti Jace cînd uşa se deschise şi ei se treziră în camera de creton. Camera Annei. Aproape ca se aştepta să o vadă acolo, dar încăperea era goală, cu excepţia mobilierului pe care Gladys, Mick şi el îl puseseră acolo. Închizînd ochii o clipă, inhală puternic. Putea să-i simtă mirosul.

– Întotdeauna mi-a plăcut cum miroase această cameră, rosti Nigh.

Jace o privi tăios, dar nu-i spuse că mireasma plăcută provenea de la Ann Stuart.

– Nu ştiu ce doreşti tu, dar eu vreau să fac un duş înainte de a mînca. O privi semnificativ de sus pînă jos. Şi Nigh se privi la rîndul ei. Rochia era distrusă. Tivul era rupt în trei locuri şi era prea murdară, pentru a mai ajunge vreodată curată. Doreşti baia din dormitorul stăpînului? mai întrebă el, apoi rîse de expresia ei. Poţi să o ai pe toată numai pentru tine. Eu am să o folosesc pe asta.

Ea îl privi o clipă.

– Baia Annei.

– Nu ţi-am spus că a intrat cu mine la duş? Rîse, cînd Nigh se încruntă. Acum du-te. Caută în dulapurile din dormitor şi ia-ţi nişte haine curate. Am nişte pulovere acolo, pe care poţi să le îmbraci. Ne întîlnim la parter, cît mai repede posibil. Cu asta, aproape că o împinse afară din cameră şi închise uşa în urma ei.

Stînd pe hol, Nigh ezita. Era realmente, realmente prostesc din parta ei, dar aproape că se simţea geloasă pe fantomă.

Scutură din cap pentru a-şi limpezi gîndurile, apoi se îndreptă spre baia stăpînului. Dacă îşi mai amintea bine, acolo se afla o cadă uriaşă. Spera să fie suficientă apă fierbinte pentru a o umple.

– Ţi-a luat destul de mult timp, rosti Jace cînd ea intră în bucătărie. Dragostea englezilor pentru cadă!

– Englezii iubesc căldura sub orice formă, rosti ea în timp ce se uita la alimentele răspîndite pe masa mare de stejar. Văd că nu m-ai aşteptat. Luă o măslină neagră şi o mîncă, ceea ce nu făcu decît să-i amintească ce flămîndă era cu adevărat. În cîteva minute se afla la masă îndopîndu-se şi, cu cît mînca mai mult, cu atît Jace înghesuia mîncare pe farfuria ei.

– Asta ai încercat-o? întrebă el de mai multe ori adăugînd încă ceva pe farfuria ei. Dar de asta ce spui?

– Încerci să mă îngraşi?

– Eşti doar piele şi os. Mai mănînci şi altceva în afară de sandviciuri cu castraveţi?

Era gata să-i spună că se aflase prea des în jeepuri, şofînd prin deşert pentru a-l ajuta pe cameraman să care sutele de kilograme de echipament, ca să poată mînca de trei ori pe zi. Dar nu-i spuse. În orice caz, mai bine decît pui prăjit.

– Touche! rosti el zîmbind şi servindu-se cu păstîrnac în unt. Deci, ce crezi tu că vrea Ann? o întrebă apoi umplîndu-i pentru a treia oară paharul cu vin.

Din sublinierea lui „tu", putu să-şi dea seama că el avea deja propriile lui păreri despre ce voia spiritul neliniştit al Annei.

– Nu cumva vrea să fie înmormîntată în terenul sfinţit din curtea bisericii? întrebă ea. Nu asta vor de obicei spiritele care au fost eronat acuzate de sinucidere?

– Deci, noi cum să facem asta?

Nigh coborî privirea, pentru a-şi ascunde zîmbetul. Îi plăcuse cum a spus „noi".

– Dacă ceva din ceea ce ai povestit e adevărat, atunci cel mai important lucru este să găsim dovezi că nu s-a sinucis. Dacă n-a făcut-o, atunci poate fi

îngropată în teren consacrat pentru asta. Dar tu ce spui? Ce crezi tu că vrea?

– Treaba cu înmormîntarea a fost şi prima mea idee, dar nu ştiu.... Uneori cred că mai e ceva. În viziunea pe care am avut-o, cînd am văzut-o cu vara ei, am avut impresia că era destul de înfiptă.

– Înfiptă?

– Impertinentă. Obraznică, cred că aşa spuneţi voi britanicii. Părea realmente să se cunoască bine pe ea însăşi. Ştia ce ar fi fost viaţa ei, dacă nu s-ar fi măritat şi privea realist viitorul ei cu prefăcutul Danny Longstreet. Mă întreb cum era el?

– Probabil la fel ca urmaşul lui.

Jace se opri, cu mîna întinsă după o bucată de pîine – făcută în casă, ca toate chiflele din grîu şi miere.

– Vrei să spui că încă mai există în sat cineva din familia Longstreet?

– Numai unul. Cei mai mulţi s-au mutat în altă parte.

– Deci, acesta cum e?

– Sîntem de aceeaşi vîrstă şi am mers la şcoală împreună. Foarte frumos, afirmă Nigh privindu-l intens pe Jace. Arată ca Superman dar mai scund, cu un păr negru lucios, ochi albaştri şi un trup tot numai muşchi. E proprietarul unui atelier de reparat maşini. E mai jos pe o stradă lăturalnică, aşa că probabil nu l-ai văzut; se numeşte „Longstreet's".

– Un tip frumos, care se descurcă, dar presimt că mai există şi un „dar".

– Exact. E un derbedeu. Fetele îl plac. Nu te uita aşa la mine. Mie îmi plac bărbaţii care ştiu să lege

două vorbe. Fetelor cărora le place, să spunem, numai partea fizică a dragostei, se ţin după Gerald. Problema lui reală este că le vrea pe toate femeile, tot timpul, sau cel puţin trei deodată.

– Atunci nu e un tip prea fidel, rosti Jace.

– Deloc. Dar ce spui de tine?

– Ce e cu mine? întrebă Jace.

– Tu eşti un tip fidel?

– O da. Un bulldog absolut. O femeie, şi atîta tot.

– Aha. Şi cine e femeia?

– Acum e Ann Stuart. Tu ce legătură ai cu ea?

– Nu cred că am, cu adevărat. Mama spunea că sîntem rude, dar nu văd cum. Cred că mama era atît de oripilată de măritişul cu un om cu numele Smith, încît mi-a dat cel mai insuportabil nume pe care şi l-a imaginat. Aşa m-am trezit eu, Nightingale. Probabil că l-a citit dintr-o carte despre Priory House.

– Numele ţi se potriveşte, pentru că te învîrteşti pe aici în întuneric, ca o pasăre de noapte.

– Hmmm. Ai spus că am făcut mai mult zgomot decît.... Ce era? O cireadă de bivoli.

Jace zîmbi şi îi umplu din nou paharul.

– Poate nu chiar aşa de mult. În mod cert, poţi să te strecori prin nişte locuri aşa mici! Am crezut că o să rămîn înţepenit în uşiţa aia, din casa fîntînii. Crezi că Hatch ştie de locul acela?

– Cred că domnul Hatch cunoaşte fiecare centimetru din această proprietate. Trebuie că a văzut pămîntul zgîriat de uşă, cînd eram copil.

– Sper că a cercetat grinzile alea, cît de putrede sînt.

– Şi eu sper. Nigh goli ultimul pahar de vin, apoi îşi împinse scaunul. E tîrziu, aşa că mai bine aş pleca. Cînd se ridică, trebui să se apuce de marginea mesei pentru a-şi menţine echilibrul.

– Da, adevărat. Deci să te urc într-o maşină şi să te las să conduci, rosti Jace. Haide, poţi să dormi în oricare din jumătatea de duzină de paturi din această casă supradimensionată şi neîncălzită. Ce dormitor vrei?

– Camera Annei, desigur. Îşi duse mîna la cap. Era ameţită şi.... ei bine nu i-ar fi păsat dacă acest bărbat frumos ar fi atins-o.

– Nu. Camera Annei e a mea.

– Eşti îndrăgostit de ea, nu-i aşa? întrebă Nigh continuînd să se ţină de masă.

– Da, sînt, afirmă Jace cu sarcasm, dar şi amuzat. Tînjesc după o femeie care a murit acum peste o sută de ani.

– O sută douăzeci şi opt, pentru a fi corecţi. Nigh făcu un pas şi aproape căzu. Cred că sînt beată.

– Foarte beată, afirmă Jace apoi se apropie şi îi înconjură umerii cu braţul.

– Ohooo, ce drăguţ, rosti ea ridicînd ochii la el şi zbătîndu-şi genele. Nu e deloc neplăcut să te privească cineva, domnule Montgomery.

– Nici pe tine, afirmă el, dar nu se uită la ea în timp ce o conducea spre scară.

– Dacă mie îmi place de tine şi ţie îţi place de mine, de ce nu.....

– Sper să nu-ţi aminteşti de asta mîine dimineaţă. Pune-ţi piciorul pe treaptă. O, ce fată bună! Acum celălalt picior. Bravo. Următorul.

– Deci, de cine eşti îndrăgostit? întrebă Nigh. Vreau să spun de cineva viu.

– Nu sînt îndrăgostit de nimeni viu, rosti blînd Jace.

– Dar oricine are nevoie de cineva pe care să-l iubească, adăugă ea, lăsîndu-se pe braţul lui, în timp ce o conducea în sus pe scări.

– Da, aşa e.

– Atunci, de ce nu ai pe nimeni?

– Nici pe degetul tău nu văd verighetă. Deci pot să te întreb acelaşi lucru?

Nigh scoase un suspin adînc.

– Bărbaţii nu-mi suportă cariera. Sînt geloşi. Eu sînt mai bună în meserie decît ei. Fără frică. Aşa m-au numit, în faţă. I-am auzit. Ei cred că sînt nebună. Şi sînt măcinaţi de ambiţii. Dar ştii ceva? întrebă ea sub influenţa băuturii.

– Ce?

– Spun asta, cum spun că strugurii sînt acri. Nu m-am culcat cu ei. M-am păstrat în mare stimă.

– Adevărat? întrebă Jace zîmbind. Aproape am ajuns.

Ea se opri pe scară şi-l privi.

– Adevărat. În mare stimă, asta e ceea ce am. Şi de asemenea am un punct de plecare scăzut pentru schimbări.

– Sînt încîntat să aflu. Dacă ai..... Încerca să o facă să mai urce două trepte, dar cînd nu voi, sau nu putu, o ridică în braţe şi o cără pînă pe palier, apoi pe hol pînă la dormitorul stăpînului, unde o puse pe un scaun, pentru a aşterne patul.

– Dacă aş fi Ann, aş vrea pe cineva pe care să-l iubesc, rosti Nigh. N-aş bîntui o casă, pentru a face ca putredul meu cadavru să fie îngropat la cimitir. Ştii ce cred?

– Ce? întrebă el în timp ce lua cuvertura

– Cred că nu contează unde pun oamenii cadavrele, sau ce fac cu ele pe pămînt. Cred că ţine de Dumnezeu să aranjeze toate astea. Şi în afară de asta, cine hotărăşte care pămînt e sfînt şi care nu? Despre un om, unul dintre oameni, se spune aici că e sfînt, dar sub copacul de colo nu e. Are vreun sens?

– Nu, deloc. Jace stătea în faţa ei. Poţi să te ridici singură, sau ai nevoie de ajutorul meu?

– Ajutor, rosti ea. O mulţime de ajutor.

Zîmbind, Jace se aplecă, o înconjură cu braţele şi o ajută să se ridice.

Pentru o clipă, Nigh se sprijini de el – şi Jace o ţinu strîns. A fost doar o secundă, dar a fost şi ea a simţit-o.

– Îţi place de mine, nu-i aşa? şopti lipită de pieptul lui.

Brusc, o împinse la o depărtare de un braţ.

– Da, îmi place de tine. Trebuie că sînt masochist, după ceea ce ai scris despre mine, dar îmi place.

– N-a fost vina mea, rosti ea urcîndu-se în pat. Lewis şi Ray au făcut-o, pentru a se răzbuna. L-am bătut pe Lewis cînd aveam şase ani.

– Adevărat? rosti Jace rîzînd pe înfundate, în timp ce trăgea cuvertura peste ea.

– Lewis şi Ray mi-au spus lucrurile alea oribile despre tine. I-am crezut. Am scris pentru ziarul lui

Ralph. El n-a vrut să tipărească, dar eu am spus că satul are nevoie să fie salvat.

Jace se aşează pe pat lîngă ea.

– Ziarul lui Ralph? Doar nu lucrezi acolo?

– Nu. Ochii i se închideau. Am făcut asta cînd eram copil, dar acum nu. Acum zbor.

– Zbori chiar în clipa asta, afirmă el în timp ce o privea cum închide ochii şi adoarme.

Stinse lumina şi părăsi camera, închizînd uşa în urma lui. Pentru o clipă se sprijini de toc şi închise ochii. Îi plăcea de ea. O plăcea foarte mult. Era prima femeie pe care a întîlnit-o şi i-a plăcut, de cînd Stacy..... a plecat.

– Ce faci, Montgomery? se întrebă el cu glas tare. Ştia că în seara aceasta a testat-o. Dar de ce am testat-o? se întrebă pe sine însuşi.

Îşi aduse aminte că a invitat-o la cină. Cînd a făcut-o, i-a venit să-şi tragă una, dar era prima persoană pe care a întîlnit-o şi cu care vorbise cu adevărat. Văzînd căsnicia fericită a Emmei şi a lui George Carew şi văzînd felul în care Gladys şi Mick nu puteau să-şi ţină mîinile departe unul de altul, aceasta l-a făcut să fie conştient de singurătatea pe care o simţea, fiind într-o ţară străină şi singur.

Apoi a întîlnit-o pe această tînără frumoasă, cu gura ei atoateştiutoare şi un simţ al umorului lipsit de respect şi, în ciuda faptului că tocmai aruncase cu gunoi în el, ar fi vrut să stea în mica ei bucătărie toată ziua. În mod cert era mai bine decît să fie cu doamna Browne şi neîncetatele ei lamentări.

Înainte de a se putea opri, descoperise un motiv ca ea să vină acasă la el şi o invitase la cină – fără să fie de fapt o invitaţie la cină. Nici măcar nu-i spusese ora!

Pe la şase, după o zi petrecută citind mai multe despre istoria satului Margate, fusese aşa de neliniştit, încît a trebuit să se apuce de ceva greu din punct de vedere fizic pentru a se linişti, aşa că a atacat ceea ce Hatch numea „rotonda de piatră", pavilionul.

Cînd Nigh a apărut, îmbrăcată în rochia aceea incredibil de sexy şi cu tocuri înalte, ce o făceau să se bălăbăne cînd mergea, fu obligat să continue să muncească. S-a gîndit că, dacă se opreşte şi ia masa cu ea, dacă i-ar vede faţa drăguţă la masa luminată de lumînări, ar fi sfîrşit prin a o duce în pat. Dar încă nu era pregătit pentru aşa ceva.

În afară de asta, reflectă el cu un zîmbet, după trei ani de celibat, dacă ar merge în pat cu o femeie.... Nu-i plăcea să se gîndească ce s-ar putea întîmpla.

Acum intră în dormitorul de creton, camera Annei, cum îi spunea Nigh. Zîmbi aducîndu-şi aminte gelozia din glasul ei. L-a făcut să se simtă bine. Se uită în dressing, dădu la o parte pantofii şi scoase una din scîndurile duşumelei. Ascunsese sub scîndură fotografia lui Stacy. Ţinînd-o în mînă, o aduse la lumină şi se uită la faţa pe care o iubise atît de mult.

Oare a făcut ce trebuia? se întreba el. Poate că ar fi trebuit să facă ceea ce i-au spus toţi: „Continuă-ţi viaţa". Întotdeauna a spus că nu avea viaţă pe care să o continue, dar în ultimile ore a văzut că existau

posibilităţi. Văzuse.... Ezită. Era pentru prima oară în trei ani, cînd îi trecu prin minte că poate exista viaţă şi după Stacy.

Puse fotografia înapoi în gaură, apoi cu grijă repuse vechea scîndură înapoi, după care îşi puse pantofii la loc.

Se dezbrăcă, apoi, dintr-un impuls, făcu un duş rece rapid, îşi puse o pereche curată de pantaloni de trening şi se băgă în pat stingînd lumina.

Luna îşi trimitea razele prin ferestre, chiar pe locul de lîngă geam. Se uită în jurul camerei şi văzu bucata îngustă de lambriu, despre care acum ştia că are în spate o uşă secretă. Ascunzătoarea era ingenioasă şi bine mascată. N-ar fi găsit-o niciodată, şi dacă ar fi fost făcut prizonier în cameră.

Gîndul la asta îl făcu să se gîndească la Ann şi chiar la doamna-tîlhar – dacă a existat vreodată. Au fost prizoniere în camera asta?

– Ai dorit să faci orice pentru a ieşi de aici? o întrebă cu glas tare pe Ann. De aceea voiai să te măriţi cu un tip ca Danny Longstreet? Cu jumătate din IQ-ul tău, probabil rîgîia la masă. A fost o evadare, sau a fost o schimbare? Sau n-a fost decît emoţie? Rămase tăcut un moment, dar nu auzi nimic. Nu că s-ar fi aşteptat la ceva. Ştia că Ann era supărată, pentru că a încercat să-i recreeze camera. Privi în jur şi văzu micile flacoane de pe masa de toaletă, văzu portretul verişoarei ei Catherine deasupra căminului. Zîmbea uşor, dar Jace tot avea impresia că vede tristeţe în ochii ei. Tu ştii, nu-i aşa, că emoţia dispare. Cunosc oameni ca Danny Longstreet, toată

lumea îi cunoaşte. Le place noutatea. Ar fi fost bun pînă se obişnuia cu tine, apoi s-ar fi întors la celelalte femei ale lui.

Jace rămase liniştit ascultînd, sperînd că va auzi ceva, dar casa era tăcută. Simţindu-se ca un nebun, se întoarse pe o parte şi închise ochii. Nu era beat, dar băuse suficient vin pentru a-l face să doarmă. Nigh era doar la o cameră depărtare şi asta îi plăcea. Zîmbind, se cufundă într-o stare de jumătate adormit, pe jumătate treaz.

– M-a iubit, auzi el. Danny m-a iubit.

– Nu-l acuz, şopti Jace.

Şi exact cînd a adormit, auzi vocea adăugînd:

– Aşa mi-a spus.

10

Jace şi Nigh stăteau la masa din bucătărie devorînd uriaşul mic dejun pe care doamna Browne îl pregătise ranchiunoasă pentru ei. Jace a coborît primul şi a făcut tot ce a putut ca să-şi pregătească menajera pentru faptul şocant că o femeie îşi petrecuse noaptea în casă cu el. Numai că nu „cu" el, ci... Jace îşi dădu ochii peste cap, exasperat de el însuşi, că se lăsa intimidat de femeia aceasta.

Dar Doamna Browne nu era genul pe care să-l împaci uşor. Cînd Nigh intră în bucătărie, doamna Browne se gîrbovi, pînă cînd lui îi fu frică că s-ar putea frînge. Prăji a doua farfurie de ouă cu şuncă, apoi părăsi bucătăria, ca şi cum nu putea să suporte să fie în aceeaşi cameră cu o femeie ca Nigh.

– Oare la fel s-ar purta cu oricare femeie, care şi-ar petrece noaptea aici? întrebă Jace. Sau e aşa doar cu tine?

– În special cu mine. Nu-mi aprobă meseria. Crede că e ceva prea „impertinent" şi nu e treabă de femeie adevărată.

– A, meseria ta. Şi ce faci de fapt?

Nigh începu să-i spună, apoi se opri.

– Speolog amator.

Jace chicoti.

– Ar fi mai bine să mănînci tot. N-o să primim prea multe la prînz.

Nigh mîncă o bucată de pîine prăjită înmuiată în gălbenuşul moale şi galben, apoi întrebă:

– Noi?

– Numai în caz că nu ai altceva de făcut. Dacă intenţionezi să devii asistenta mea de investigaţii.... Se foi pe scaun. Apropo, ce salariu vrei?

– Nimic. Să aflu informaţii despre această casă, va fi o răsplată suficientă. În momentul în care îi scăpară cuvintele, Nigh ştiu că a greşit. Ce ar putea crede, că făcea asta pentru că se îndrăgostise de el? Dar nu mai spuse nimic, în dorinţa de a vedea cum reacţionează el.

Jace fu gata să spună ceva, dar se opri. Se încruntă uitîndu-se în farfurie.

– Nigh, începu el încet. Despre..... ezită. În ce ne priveşte pe „noi". Nu pot... vreau să spun, nu vreau să crezi.....

Ea i-o reteză.

– Nu vrei să cred că tu eşti premiul ce mi se oferă? Domnule Montgomery, e clar că trebuie să-ţi supraveghezi ego-ul. Ştiu că aseară eram beată şi sînt sigură că am făcut un pas spre tine, dar fac paşi şi spre unele felinare cînd sînt beată – ceea ce explică de ce de obicei sînt aşa cumpătată la băutură, scuze pentru tot ce am făcut.

– Nu ai făcut nimic, rosti el repede. De fapt, eu am fost cel care am făcut – sau n-am făcut – nimic. Am

vrut doar să spun că există situaţii în viaţa mea care.... Se opri şi nu mai spuse nimic altceva.

– Sînt încîntată că am lămurit asta, rosti Nigh, dar nu putea să-şi reţină furia din glas. Înţeleg că eşti depăşit. De acum înainte, mă voi ţine departe de băutură. Acum, ne ocupăm de ce ne interesează pe amîndoi, istoria acestei case?

– Sigur, în regulă, rosti Jace. Se simţea prost, în legătură cu ce credea ea, prost că nu-i spunea adevărul. Dacă ar fi avut puţin bun simţ, ar.... Ce? Se va duce acasă în State şi va uita de tot?

O privi în vîrful capului.

– Nu sînt sigur, dar cred că noaptea trecută Ann mi-a vorbit.

– Şi ce a spus? Să intri într-un program de dezalcoolizare?

– Nu, dar mi-a sugerat să te trimit pe tine, rosti el solemn. Nigh rupse o bucată de pîine şi i-o aruncă în cap. El se aplecă, aşa că nu-l nimeri. Acum, înţeleg ce simţea Lewis.

– Lewis? rosti Nigh înspăimîntată. Te rog spune-mi că nu am vorbit despre Lewis azi noapte.

– L-ai bătut cînd aveai şase ani.

Nigh gemu.

– Să nu mă mai laşi niciodată să beau. Te rog. Inspiră adînc. Ce a spus Ann cu adevărat?

– Eram aproape adormit, dar cred că a spus că l-a iubit pe Danny Longstreet.

– Mai mult decît pe toţi ceilalţi peţitori ai ei? Biata Ann, a stat închisă în casa asta toată viaţa. Cînd era

copil, sătenii obişnuiau să se întrebe ce e cu ea. Îşi închipuiau că s-ar putea să fie diformă.

– Şi de fapt era chiar drăguţă. Cînd am văzut-o....

– Cînd erai ascuns în garderobă?

– Exact. Cînd eram ascuns în garderobă, se plîngea că nu e aşa drăguţă ca vara ei Catherine. Dar standardele de frumuseţe se schimbă. Astăzi, Catherine ar comanda pilule de slăbire, dar Ann ar fi manechin.

– Cam greu să fie manechin.. Nu era destul de înaltă. Ea.... Nigh se opri pentru că un bol de faianţă cafenie căzu de pe raft pe bufet şi apoi se sparse cu zgomot de pardoseală. Nigh se uită la Jace şi el se uită la ea. Alt gînd, rosti Nigh cu grijă. Cred că Ann a fost la fel de frumoasă ca oricare model de astăzi. Jace îi aruncă o privire, pentru a-i face cunoscut că trebuie să fie atentă la ce spune. Împreună, începură să adune cioburile. Deci, Ann l-a iubit pe Danny Longstreet, continuă Nigh în timp ce mătura cioburile într-un vas ţinut de Jace. L-a iubit cu adevărat. Cînd Jace nu răspunse, ea îl privi şi văzu expresia fixă de pe faţa lui. Ce e?

– Am greşit. Ann n-a spus că l-a iubit pe Danny, a spus că Danny a iubit-o pe ea. Că aşa i-a spus. Aruncă cioburile în găleata de gunoi, apoi se aşează din nou la masă. Impresia ta se bazează pe acel Longstreet de astăzi, pe care îl cunoşti tu. Poate că Danny era altfel.

– Îmi bazez impresiile pe faptul că registrul parohial spune că o fată din sat a dat naştere copilului lui Danny Longstreet, la cîteva luni după moartea Annei.

A lăsat-o grea, în timp ce era logodit cu Ann. Asta era dragoste adevărată?

Jace o privi cu interes.

– Ai făcut ceva cercetări, nu-i aşa? Atunci spune-mi, ce s-a întîmplat cu Danny?

– A murit căzînd de pe cal, la patru ani de la moartea Annei. N-a fost însurat niciodată.

– A mai avut şi alţi copii?

– Doar cel de care am aflat. Fata nu era măritată cu Danny, dar i-a dat bebeluşului numele de Longstreet. Gerald, cel din sat, e urmaşul acestui copil.

– Dacă i-a dat bebeluşului numele de Longstreet, trebuie că Danny a fost de acord, nu-i aşa? Nu s-a însurat cu ea, dar a trebuit să admită că bebeluşul era al lui, rosti Jace.

– Şi probabil că i-a şi sprijinit cît a trăit. Tatăl lui Danny era bogat.

Jace se gîndi o clipă.

– Cu scrisorile Annei ce s-a întîmplat? Cei din epoca victoriană nu aruncau nimic.

Poate că se află la bibliotecă şi am putea.....

– Arse, afirmă Nigh. După moartea Annei, tatăl ei a ars tot ce i-a aparţinut.

– *Toate* scrisorile? Poate că i-a scăpat ceva. Poate că în pod am putea găsi ceva.

– Arthur Stuart nu numai că a ars toate scrisorile fiicei lui, dar a ars tot ce-i aparţinuse. A fost furios, cînd fiica lui s-a sinucis în ziua nunţii ei. A aruncat jos tot mobilierul şi toată îmbrăcămintea, după care le-a dus în spate şi le-a dat foc. Nici măcar nu le-a donat

organizaţiilor caritabile. Vicarul local a ţinut un jurnal şi eu l-am citit. Tot satul s-a adunat să vadă focul. Arthur Stuart a spus că fiica lui se prăjeşte în iad şi tot acolo trebuie să fie şi toate bunurile ei.

– Ce om drăguţ! rosti Jace. Nu e de mirare că Ann a vrut să se mărite cu cineva cu jumătate din IQ-ul ei, doar ca să scape de el.

– Şi nu e de mirare, dacă l-a iubit. Poate că i-a fost necredincios, dar avea un suflet suficient de generos, pentru a permite ca fiul lui nelegitim să-i poarte numele. În 1870, era ceva neobişnuit.

– Mă întreb de ce nu s-a însurat cu mama copilului său? întrebă Jace.

– N-ai spus că era îndrăgostit de Ann?

– Ştiu că eşti sarcastică, afirmă Jace, dar se poate să fii îndrăgostit de o persoană şi să te culci cu altcineva.

– Vorbeşti din experienţă? întrebă Nigh tachinîndu-l.

Jace o privi cu duritate.

– Nu, rosti el într-un fel care o făcu să înceteze să mai zîmbească şi privi în lături.

Între ei se lăsă o tăcere stînjenitoare. Mîncarea ce rămăsese pe farfurii se răcise şi nu mai era apetisantă.

Ea se ridică.

– Cred că am să urc şi.... începu Nigh gîndindu-se să se spele pe dinţi şi să se îmbrace cu ceva, care să i se potrivească mai bine decît uriaşa salopetă a lui Jace, dar apoi îşi aduse aminte că nu avea nimic cu ea. Cred că trebuie să mă duc acasă. Poate putem să ne întîlnim mai tîrziu şi...

Doamna Browne intră în bucătărie ca o furtună şi, după expresia fericită de pe figura ei, se vedea că are nişte noutăţi grozave.

– Tot satul te caută, i se adresă lui Nigh cu o voce plină de veselie.

– Pe mine? Ce vor de la mine?

– Să depună cereri pentru serviciu, desigur. Există şi doi tineri, care au venit de la Londra. Sînt psihanalişti. Îţi citesc gîndurile. Îţi spun la ce te gîndeşti şi ce ţi se va întîmpla. Au spus că astăzi vor veni şi alţi oameni de la Londra, aşa că trebuie să-şi pregătească aparatele.

Nigh se aşeză din nou.

– Aparatele?

– O, da. Aparate de depistat fantome. Au apărut şi la televizor. Au mici aparate şi camere de fotografiat, tot felul de lucruri. Vor să-i facă fotografii doamnei din casă. Vor să înregistreze bocăniturile de potcoave de pe scări.

– Şi toţi vor să mă vadă pe mine? întrebă Nigh cu mintea plină de imagini oribile.

– Tot oraşul ştie că tu eşti cea care trebuie văzută.

Încet, Nigh se întoarse şi-l privi pe Jace, care stătea în picioare lîngă uşă, cu o expresie încrezută pe figură.

– Tu ai făcut asta.

– Nu, răspunse el rînjind. Tu însăţi ai făcut-o. Tu ai inventat Centrul Fantomei. A fost mai bine să le spun să vorbească cu tine, nu cu mine.

– Sînt cam douăzeci de maşini parcate în faţa căsuţei tale, rosti doamna Browne. Nimeni din sat nu

mai poate trece pe acolo. Clive distribuie bonuri de ordine. A spus că dacă continuă în felul acesta, vom avea destui bani să reparăm acoperişul bibliotecii. Doamna Wheeler a stat trează toată noaptea întocmind o broşură despre fantomele de la Priory House şi doamna Parsons a tipărit-o. Acum sînt pe cale să o vîndă cu cinci lire bucata..

– Cinci lire? rosti Nigh uluită.

– Sîntem în secolul douăzeci şi unu şi e inflaţie, să ştii. Ei bine, acum, voi doi plecaţi de aici. Trebuie să coc cîte ceva penru ceainărie. Cu toţi vizitatorii din sat, totul se mănîncă.

Simţindu-se ca lovită cu o bîtă, Nigh se îndreptă spre uşa bucătăriei, apoi se întoarse.

– Doamnă Browne?

– Da, ce este? întrebă aceasta nerăbdătoare.

– Dacă oamenii au venit pentru fantomele de la Priory House, de ce nu se află aici, la această casă? De ce nu bat în porţi?

– Le-am spus adevărul, că aici locuieşte un american. Nigh nu înţelese ce voia să spună. Se uită la Jace, el însă ridică din umeri. Îşi întoarse din nou privirea spre doamna Browne. Arme, reluă aceasta gîndindu-se că atît Jace cît şi Nigh sînt cam idioţi. Legea americană spune că fiecare om din ţara aceea trebuie să aibă o puşcă.

– Adevărat, rosti serios Jace. E în constituţia noastră: avem dreptul să purtăm arme. Legea a fost scrisă special pentru a-i putea împuşca pe englezi.

Doamna Browne îşi puse mîinile în şold.

– Ei bine, pe mine niciodată! îngînă ea.

Jace şi Nigh ieşiră fugind din cameră şi erau deja sus, în dormitorul stăpînului, cînd îşi permiseră să izbucnească în rîs.

11

– Mă simt ca un clown, rosti Nigh şi chiar şi ei i se păru că e prea irascibilă, ca un copil bosumflat. Îşi ridică pantalonii de trening, ce atîrnau pe ea, pentru a nu călca pe ei. Partea de jos a pantalonilor avea manşete elastice, iar mijlocul îi era legat cu un şiret, dar între aceste două extreme existau zeci de metri de material ce atîrna pe ea. Şi bluza era la fel. Cînd se apleca, gulerul i se depărta de trup, încît putea să vadă pînă jos, duşumeaua. Nu era deloc sexy. În ce priveşte încălţămintea, tot ce avea erau noii ei pantofi cu tocuri înalte, acum distruşi. În picioare avea o pereche de şosete de sport, ale lui Jace.

Acesta o privi, dădu din cap şi apoi îşi întoarse privirea spre ecranului laptop-ului.

– Ia să vedem, ce mai avem?

Nigh stătea pe scaunul de la fereastră din dormitorul de creton. Afară începuse să plouă, aşa că Jace aprinsese focul. Camera era confortabilă şi caldă, una peste alta minunată. Dacă circumstanţele ar fi fost altele, s-ar fi distrat de minune. Poate că era puţin ciudat că ea şi Jace se aflau într-un dormitor,

dar fusese aranjat să arate ca dormitorul Annei, aşa că Nigh îşi spuse că şi asta face parte din investigaţie. Ceva era însă greşit. Nu putea să pună degetul pe motiv, era doar o senzaţie. De nenumărate ori viaţa ei depinsese de faptul că se luase după senzaţiile ei pozitive şi aceasta era una din situaţii.

– Ce vrei de fapt să dovedeşti? întrebă Nigh, cu un ton puţin mai agresiv decît intenţionase.

– Cred că am putea să începem să dovedim faptul că Ann nu s-a sinucis, rosti Jace.

– Cum putem să aflăm ce s-a întîmplat acum o sută douăzeci şi opt de ani? Dacă Ann a lăsat vreun bilet, acesta a fost distrus de tatăl ei. Dacă a scris scrisori sau a ţinut un jurnal, şi acestea au fost distruse.

– Ce spui de cei cărora le-a scris? Poate că au păstrat ei scrisorile, rosti Jace.

– Şi dacă citim scrisorile Annei, ce aflăm? Că a vrut să se mărite cu Danny Longstreet? Poate că vom afla şi că Danny a vrut să se însoare cu ea. Dar ştim deja toate acestea. Cum am putea să aflăm ce s-a întîmplat, în cele cîteva minute dinaintea morţii?

– Să fii îndrăgostit nu opreşte pe cineva să se sinucidă, rosti blînd Jace, apoi o privi. Ce am face, dacă am dovedi că Ann a fost ucisă? Am avea dreptul să-i mutăm oasele în curtea bisericii? Nu sînt sigur, dar fac pariu că, dacă vorbeşti cu vicarul, le-ar muta chiar acum.

– Probabil, afirmă Nigh privind pe fereastră.

Jace îşi puse laptop-ul pe pat şi se duse lîngă ea.

– Vrei să te duc acasă? întrebă el.

– Şi toţi oamenii să vină să bată la uşa mea cerînd să le iau interviuri.

– Eşti realmene furioasă? Este ori eu ori tu şi de fapt tu ai început, mai spuse Jace. Eu cred....

Ea ridică ochii la el.

– Nu, cu oamenii ăştia pot să mă descurc. Altceva e. E ceva în legătură cu această cameră. Nu cred că Ann doreşte să fiu şi eu aici. Poate că e şi ea îndrăgostită de tine, la fel cum eşti tu de ea.

– Nu sînt...începu Jace, apoi întinse mîna să-i atingă părul, dar şi-o retrase. Deci, unde e turnul acela, care de obicei găzduia hainele doamnei-tîlhar?

– Bună idee! rosti ea apoi plecă de la fereastră şi brusc călcă pe trening. Jace o prinse înainte de a cădea pe jos, dar repede îi dădu drumul. Le luă un minut pentru a deschide vechea uşă. Era mai uşor să se deschidă dinspre tunel. Odată ce ieşiră din dormitorul Annei, Nigh se simţi mai bine. Suspină de uşurare şi pentru o clipă se sprijini de peretele de piatră. Tu poţi să o vezi, dar eu cred că pot să o simt. E frustrată dintr-un motiv oarecare şi eu pot să-mi dau seama. Nu cred că facem ceea ce vrea ea de la noi. Se uită la Jace în lumina lumînării. Sau poate că Ann e supărată că răpesc din timpul tău.

– Dacă există ceva pe lume pe care să-l ştie cineva, este atunci cînd e iubit, rosti Jace. Nu exprimînd cuvinte, ci realitatea. Sînt sigur că aş şti, dacă Ann sau altă femeie ar fi îndrăgostită de mine. Ea nu e.

– Atunci pentru ce toate astea? întrebă Nigh privindu-l. De ce ţi se arată ţie? După toate

cercetările mele, n-am auzit niciodată pe nimeni să o fi văzut pe Ann.

– Da. Toţi care au locuit aici au văzut o fantomă. Dar şi-au închipuit că e criminala şi au întins-o. Eu nu cred că pe doamna-tîlhar au văzut-o; eu cred că era Ann. Dar din cîte am auzit, singurii care au putut realmente să comunice cu ea au fost copiii.

Nigh începu să urce scara. Prin şosetele subţiri simţea cît de reci erau pietrele treptelor, dar era bine să-l aibă pe Jace alături. Fusese pe această scară de sute de ori, dar întotdeauna singură şi cînd era copil. Oare Ann Stuart o căutase cînd era mică?

– Dacă tu eşti primul adult la care a putut să ajungă şi nu faci ceea ce vrea, poate că de asta e frustrată. Se uită din nou la el. Dacă o mai vezi, asigură-te şi întreabă-o ce vrea să faci.

– Eu bănuiesc că vrea să găsim fantoma lui Danny Longstreet şi să i-o aducem, pentru a putea să zboare împreună spre paradis, rosti Jace zîmbind.

Nigh nu mai spuse nimic, tot restul drumului pe trepte în sus, şi nici Jace.

În vîrful turnului era o cameră rotundă, cu un diametru cam de 3 m. În cameră exista un scaun vechi şi pervazul ferestrelor era plin de mici obiecte decorative: un cuib de pasăre, trei scoici marine, o piatră dungată şi o mulţime de frunze uscate.

Jace era sigur că obiectele fuseseră puse acolo de Nigh, cînd era copil.

– Camera de joacă a unei fetiţe, rosti el luînd în mînă obiectele şi privindu-le. E uluitor că nimeni n-a ştiut că veneai aici.

– Cred că Hatch ştia, dar nimeni altcineva. Părinţii mei n-au ştiut. Şi, desigur, casa a fost goală în cea mai mare parte a vieţii mele.

– Cînd ai fost ultima oară aici?

– În ziua în care a murit mama. Toată lumea voia să-şi arate simpatia faţă de mine, dar eu nu voiam decît să fiu singură. Acesta e unicul loc unde puteam să evadez şi nimeni să nu mă găsească. Am stat o zi întreagă şi cînd am coborît, am putut să le fac faţă. Pentru că Jace nu spuse nimic, se întoarse spre el. Ţie ţi-a murit cineva apropiat?

– Da, rosti el sec şi scurt, în mod cert nedorind să spună mai multe.

– Această moarte a avut ceva de a face cu casa asta şi cu motivul pentru care vrei să o găseşti pe Ann?

Jace o privi şi părea că se gîndeşte ce anume să-i spună. După o vreme, se uită iar afară pe fereastră şi afirmă:

– Da, a avut. Nigh era gata să pună mai multe întrebări, dar el se întoarse spre ea cu o figură încruntată. Asta e tot. Asta e tot ce-ţi pot spune şi, dacă vrei să-ţi menţii această aşa zisă slujbă, să nu-mi mai pui alte întrebări. Mi-e frig. Am să cobor. Se întoarse şi porni pe scară în jos.

În spatele lui, Nigh zîmbea. Se simţea ca şi cum tocmai cîştigase un premiu. Îi străpunsese armura! Făcuse o gaură mică, dar o va mări.

Dacă ar fi ştiut să fluiere ar fi fluierat, în timp ce cobora zburdînd bătrînele trepte, iar cînd ajunse în camera de creton zîmbea.

– Am avut dreptate. *Trebuie* să-l găsim pe Danny Longstreet, rosti Jace.

– Vrei să spui mormîntul lui?

– Ultimul loc de reşedinţă, sau locul la care a ţinut. Ceva despre el. *Avem* nevoie să-l găsim.

– Bună idee, zise Nigh. Dar ce te face aşa îndîrjit, în legătură cu asta?

– Asta. Răsuci laptop-ul, ca ea să poată vedea ecranul. Cu litere mari şi roşii era scris: *Găseşte-l pe Danny Longstreet.*

Nigh îşi masă braţele, pentru că i se făcuse pielea de găină.

– Bănuiesc că e suficient de clar.

– Ce ştii tu despre el, altceva decît despre moartea lui şi fiul nelegitim?

– Asta e tot. Ceea ce ştiu provine din jurnalul vicarului. N-a scris nimic despre Danny, pînă cînd i s-a comunicat moartea lui, apoi s-a întors în timp şi a vorbit despre copilaşul crescut în Margate de mama lui. Sînt ani de cînd am citit jurnalul, aşa că nu-mi amintesc dacă scria unde locuia Danny. Am aflat asta, după ce a murit Ann. Tatăl lui Danny n-a cumpărat Priory House. Clătină din cap. Regret. Nu ştiu nimic altceva.

– Unde e jurnalul?

– Ghici.

– Acasă la tine.

– Am să-l sun pe Jerry, zise Nigh, Poate că ştie el ceva despre strămoşul lui. Ce e? întrebă ea, cînd Jace începu să dea din cap minunîndu-se.

– Doar în Anglia ar putea cineva să ştie ceva despre arborele lui genealogic.

– Dacă ştie, bănuiesc că ştie din cauză că tatăl lui Danny a avut saci de bani, dar urmaşii lui n-au nimic. Mă întreb ce s-a întîmplat cu ei? Jocuri de noroc? Curse de cai?

– Eu bănuiesc că femei, afirmă Jace apoi văzu una din sticluţe căzînd de pe masa de toaletă şi izbindu-se de duşumea.

– Nu mai face aşa ceva! rosti Nigh în spre cameră. Poate că el e în stare să vadă fantome, dar eu am o inimă slabă.

Jace ridică receptorul de pe noptieră şi i-l întinse lui Nigh.

– Dacă Longstreet nu e acasă, poate că o să-l contactezi acasă la tine.

– Ce nostim! rosti Nigh. Eşti o adevărată minune.

Apoi sună la informaţii, obţinu numărul garajului Longstreet's, după care apăsă pe butoane. Jerry răspunse la al patrulea apel.

– Jerry? La telefon Nigh. Îţi aminteşti de mine?

– Nightingale, fetiţo, dulceaţă, sigur că îmi amintesc.

Cu toate că avea receptorul lipit de ureche, Jery vorbea atît de tare, parcă ar fi fost în camera alăturată, astfel că îşi dădu seama că Jace putea să audă fiece cuvînt. Se întoarse cu spatele la el.

– Am o întrebare, rosti ea.

– O, dulceaţă, şi eu am nişte întrebări să-ţi pun. Şi unele idei în legătură cu această nouă afacere pe care ai demarat-o. Mă gîndeam la o maşină pentru fantome. Unul din obiectele acelea mari, americane,

cu aripi. Aş putea să o amenajez pentru tine, în aşa fel încît să ţipe cînd te urci în ea. Îţi place ideea?

– Îmi place, afirmă Nigh. Va trebui să discutăm amănuntele. Ce am vrut să te întreb eu este despre un strămoş al tău, Danny Longstreet.

– Danny bădăranul?

La acest calificativ defăimător, ea se uită înapoi la Jace, la timp pentru a vedea una din figurinele de ceramică, cum începe să alunece de pe poliţa căminului. Jace o prinse înainte de a se izbi de podea.

– Ascultă, Jerry, continuă ea, ştii unde locuia Danny cînd a murit?

– O, sigur. O casă, Tolben Hali. Se află în Hampshire. Acuma e hotel. Mama obişnuia să ne spună nouă copiilor că ar fi trebuit să fie a noastră. Tatăl lui Danny a cumpărat-o, cînd a trebuit să-şi scoată fiul din satul Margate. Danny lăsase în urmă prea mulţi copii din flori. Locul era prea fierbinte pentru ei, ca să mai rămînă aici. Jace prinse altă figurină înainte de a ajunge pe duşumea, dar nu mai putu să prindă şi flaconul de parfum ce zbură de pe masa de toaletă. Ce a fost asta? se interesă Jerry.

– Nimic. Ploaia se izbeşte de geam.

– Aşa! Nigh, iubito, cînd o să te mai văd? Mi-ai lipsit. Te-am văzut la TV, dar nu e acelaşi lucru ca o hîrjoneală pe bancheta din spate, nu-i aşa? Tot mai ai aluniţa aia în formă de inimă pe....

– Jerry! interveni tare Nigh. Mi-ai fost de un real ajutor şi nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns. O să ne vedem cîndva, sînt sigură. Spune-i hello.... prietenei tale de acum.

– N-am nici una.

– Ştiu, rosti Nigh plictisită. Nu ai una, ci o sută.

– Îţi aduci într-adevăr aminte de mine, ursoaico. Sună-mă în legătură cu maşina aia. Cred că va fi un succes la Centrul Fantomei.

Ea îi spuse la revedere, apoi închise – şi îi fu teamă de expresia de pe figura lui Jace. Dar el se afla la calculator şi nu ridică ochii.

– Am găsit. Tolben Hall, din Hampshire. Pot să-l sun?

– Sigur, rosti Nigh într-o doară aşteptîndu-se ca el să spună ceva. În legătură cu Jerry...

– Nu e treaba mea, rosti el concentrîndu-se asupra ecranului.

– E vorba de nişte întîlniri. Cînd eram la şcoală, eram prieteni, asta e tot. Şi acuma din cauza ta şi a acestui Centru al Fantomei.....

– Tu l-ai născocit, nu eu.

– În regulă, atunci în privinţa Centrului meu. E foarte stîrnit în legătură cu asta, ei bine....

Jace ridică ochii.

– Ne vom duce în Hampshire, să aruncăm o privire în jur. Îţi place ideea?

Ea îşi săltă materialul cenuşiu al pantalonilor de trening, pe care îi purta.

– Dacă nu mă duc acasă la mine, asta e tot ce am de îmbrăcat.

El se uită la ea.

– E într-adevăr o problemă. Crezi că poţi să te strecori pe uşa din spate a casei tale, să-ţi iei nişte haine?

– Şi să nu fiu văzută? Nici chiar în toiul nopţii!

– Hei! Ştiu ce trebuie. De ce nu-l suni pe proprietarul tău, să-l rogi să-ţi aducă nişte lucruri. Trebuie că are cheie.

Se uită la el, ca şi cum îşi închipuia că s-a scrîntit.

– Tu eşti proprietarul meu.

– Glumeşti.

– Chiar nu ştiai? De ce naiba ai cumpărat casa asta enormă, despre care în mod evident nu ştii nimic? Pusese întrebarea mai mult retoric, dar expresia de pe figura lui o făcu să-şi dea seama că tocmai făcuse încă o gaură în armura lui.

Înainte ca ea să mai spună ceva, auziră zgomot la parter. Voci.

– Nu cumva doamna Browne i-a lăsat să intre, ce zici? întrebă Jace.

– Probabil e furioasă pe remarca aceea făcută de tine, despre împuşcarea englezilor.

– Sau e furioasă pentru că îşi închipuie că i-ai arătat încă unui bărbat semnul acela din naştere, în formă de inimă.

– *Ştiam* că ai să mă sîcîi cu povestea asta. Danny e plin de el, dar poate fi şi destul de nostim. Cel puţin ştie să rîdă.

– Jerry.

– Poftim?

– Ai spus Danny.

– Nu, n-am spus.

Încetară să mai vorbească, pentru că auziră paşi pe scară.

– Vine cineva, rosti Jace. Unul dintre noi va trebui să facă faţă mulţimii şi să mărturisească că tu ai născocit întreaga istorie despre Centrul Fantomei.

– Am pus doar întrebări. Tu ai făcut să devină realitate, cînd le-ai spus oamenilor că vei închiria.

– Nu. Le-am spus că tu vei închiria.

Paşii se apropiau şi apoi auziră şi vocile.

– Continuă tu. Eu mă duc să-mi iau nişte lucruri şi ne întîlnim la maşina mea, rosti el.

– Dacă poţi evada.

– Nu-ţi fie teamă. Mick va ţine garajul deschis şi maşina pregătită.

Nigh alergă spre scara secretă, apoi îi făcu semn lui Jace să se grăbească. Nu va pleca fără el. El ascunse laptop-ul şi cablul sub braţ, apoi o urmă pe palier. Cu uşa închisă, aici era beznă, şi le luă cîteva minute, pentru a se asigura că uşa era perfect închisă. Puteau să audă cum cineva bătea la uşa dormitorului.

– Nu pot să văd nimic, rosti Jace. Unde sînt lumînările şi chibriturile?

– La celălalt capăt al tunelului.

– Ce inteligent!

– Eram de nouă ani cînd am organizat asta, spuse ea. La ce te aşteptai? La lumină electrică?

– Sper doar ca afurisitele astea de grinzi să mai ţină, pentru o ultimă cursă. Vai!

– Eşti prea înalt. Apleacă-te!

– Nu sînt prea înalt. Tavanul e prea jos.

– Ia-mă de mînă, rosti Nigh bîjbîind pe la spate, în timp ce se grăbea de-a lungul tunelului întunecos,

murdar şi umed. Dădu peste pieptul lui şi chiar peste un braţ, dar nu-i putu găsi mîna. Se opri, apoi îşi întinse ambele braţe pipăind. Se scurse un minut întreg înainte să-şi dea seama că, în mod deliberat, el o împiedica să-i găsească mîna. Astăzi am petrecut ore întregi încuiată în dormitor, cu tine, şi *acum* te apuci să joci cu mine jocuri erotice? Dă-mi mîna şi hai să ieşim de aici. Unul din spiritele astea poate fi real şi să le spună oamenilor unde sîntem.

Chicotind, Jace îi dădu mîna şi se grăbiră spre capătul tunelului. Era după-amiaza devreme, dar ploaia făcuse cerul plumburiu şi ceaţa le asigura acoperirea. Jace îşi ascunse laptopul sub bluza de trening şi începu să alerge. Nigh se afla în spatele lui. A trebuit să se oprească de două ori şi să se ascundă de oamenii care roiau acum în jurul casei.

– Oamenii ăştia ai tăi n-au violat o proprietate privată? şuieră Jace. Înainte ca ea să poată răspunde, o trase de mînă şi începură să alerge împreună, atît de repede încît ea fu gata să cadă, dar el o ridică în picioare şi continuară să fugă.

Doar termină vorba Jace, că şi ajunseră la garaj, uşa era deschisă şi motorul în funcţiune. Mick se afla în uşa garajului.

– Hatch v-a văzut venind, rosti el, şi ştia unde vă duceţi. Mi-a zis să vă înlesnesc drumul. Se uită la Nigh. Ia-o pe vechiul drum spre autostradă, continuă el şi ea îi făcu semn că e de acord. Nu ştiu cum mai arată. Am auzit nişte trosnete azi, aşa că aţi putea avea necazuri.

Cînd ajunseră lîngă Range Rover, Nigh îl întrebă politicoasă dacă ar putea să conducă ea.

– Crezi că poţi că să o stăpîneşti? întrebă Jace.

Departe de el, la această întrebare Mick ridică din sprîncene.

– Poate! Strigă ea apoi, înainte de a trînti portiera.

– Totul e pus la punct? întrebă ea cu voce calmă, în timp ce dădea înapoi maşina mare şi grea scoţînd-o din garaj.

Imediat ce oamenii îi văzură, o luară la fugă. Unii dintre ei alergau spre Rover, unii se duceau în faţa casei, pentru a-şi recupera maşinile şi a-i urmări.

Drumul din spatele lui Priory House era un drum de serviciu, plin de hîrtoape şi de tot ce căzuse pe el. Aşa cum îi avertizase Mick, ploaia de astăzi rupsese din copaci mai multe ramuri. La prima creangă lovită de Nigh, Jace îi strigă să fie atentă, dar ea continuă să meargă nepăsătoare, chiar şi cînd capul lui se izbi de tavan.

Cînd văzură o maşină venind spre ei, Nigh nu ezită, luă o curbă ascuţită la dreapta şi se îndreptă spre malul abrubt al rîului. Trebuia să se mişte repede. Dacă ar fi încetinit, ştia că vehicolul lor se putea împotmoli.

După primul lui strigăt de avertisment, Jace nu mai spusese nimic, se uita doar încotro se îndrepta.

– La dreapta! ţipă el deodată. Trage volanul spre dreapta. Văzuse nişte pietre, ce puteau sparge cauciucurile, şi pe care ea nu le văzuse. Totuşi, se întoarse brusc şi evită stîncile. Urcară pe malul apei, într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade, exact

cum stăteai în scaun cînd decola avionul. Bine, fu tot ce spuse Jace cînd reveniră pe teren plat.

Ajunseră la o păşune îngrădită şi Nigh trecu peste sîrme. În jurul lor, oile ridicară ochii placide mestecînd.

– Oile mele? întrebă Jace agăţat de mînerul de deasupra geamului.

– Păşunea e a ta, dar ai arendat-o ciobanilor.

– Bine de ştiut, afirmă Jace în timp ce intrau cu zgomot pe o suprafaţă stîncoasă.

El inspiră adînc, pentru că ea nu putea să vadă dincolo de stîncă. După cîte îşi dădea el seama, acolo puteau foarte bine să se răstoarne.

Dar n-a fost aşa. Maşina zbură pe deasupra şi sări în sus cînd ateriză pe pămînt, apoi trecu printr-o împrejmuire pentru vite, plină de hîrtoape, după care ajunseră pe un drum pietruit.

Ce urmă fu o călătorie relativ liniştită şi lină, cum era calmul de după furtună. Jace răsuflă adînc de cîteva ori şi încercă să se relaxeze.

– Bănuiesc că ai învăţat să şofezi în timpul activităţilor tale.... care or fi acelea.

– Adevărat, răspunse ea. Acuma vrei să preiei tu? Trase maşina pe marginea drumului pietruit şi coborî. Pentru o clipă rămase lîngă maşină şi inspiră adînc de cîteva ori.

Jace se apropie de ea. Cînd o văzu tremurînd, o luă în braţe şi o ţinu o clipă strîns.

– Eşti bine ?

– E bine, răspunse ea. Îi plăcea apropierea lui. Mirosea a fum de la lemnele din şemineu şi era umed

de la ploaie. Voia să se ghemuiască lîngă el şi să rămînă aşa cît mai mult posibil.

Jace îşi dădu seama că îmbrăţişarea se transformase din paternă, în altceva, aşa că o împinse deoparte.

– Gata de plecare? Dacă nu plecăm acum, unul dintre ei va pune mîna pe o baghetă magică şi ne va descoperi.

Ea zîmbi, dădu din cap şi urcă în maşină pe locul pasagerului.

Au rulat în tăcere, pînă cînd au ajuns la autostradă, apoi Nigh îi indică direcţia pentru a ajunge în comitatul Hampshire.

– E vreun oraş pe aici, unde am putea să oprim? întrebă Jace. Am nevoie să sun la hotel şi ne trebuie şi nişte haine.

– Nu am geanta şi deci nici cărţile de credit....

– Poţi să-mi restitui banii mai tîrziu, rosti el oprindo. Se uită la ea. Ai făcut o treabă bună sosind aici, rosti el blînd. N-am văzut niciodată o femeie conducînd aşa. Ea îi aruncă o privire. Şi nici un bărbat, care nu e de profesie. Trebuie că ai ceva antrenament.

– Hmmmm, mormăi ea.

– Nu intenţionezi să-mi spui?

– Nu, pînă nu începi să-ţi dezvălui tu secretele.

– Dar ţi-am spus totul despre Ann, protestă el. Fiecare cuvînt.

– Şi se presupune că eu trebuie să cred că *ea* e secretul tău? Îţi închipui că am inteligenţa unei cizme. Bănuiala mea e că nu ştiai nimic despe Ann Stuart

sau despre Lady Grace, înainte de a cumpăra Priory House. Nu-i aşa?

– Poate, acceptă el.

– Sînt sigură că aşa e. Nebunia cu povestea fantomelor e un bonus, e ceva în plus, ceva.... se opri şi se uită la profilul lui. ...în legătură cu moartea. Vrei ceva de la casa asta, nu-i aşa? Vrei ceva ce numai o moartă poate să-ţi ofere, nu?

– Eşti pe aproape, recunoscu el. Mai bine ar fi să te uiţi la indicatoare, sau vom sfîrşi prin a ne învîrti în cerc o eternitate.

– Iată. Unul pe care scrie Winchester. N-o să reuşeşti să mă distragi, să ştii. Am să-mi dau seama pînă la urmă. Ţi-am spus că obişnuiam să mă întîlnesc cu Clive Sefron?

– Nu trebuia. Mi se pare că te-ai întîlnit cu toţi bărbaţii din Margate.

– Ce vrea să însemne asta?

– Nu ştiu, dar se pare că toţi ştiu unde se află semnul tău din naştere.

– Trebuie să ştii că.... Se opri, apoi zîmbi. Doar n-o să te apuci să te certi cu mine, doar pentru a mă face să renunţ la întrebări. Se lăsă pe spătarul scaunului continuînd să zîmbească. Avea nas bun pentru poveşti şi ştia că e pe drumul cel bun. Aşa că o ajutăm pe Ann sperînd că şi ea te va ajuta pe tine, nu-i aşa?

– Poate, rosti el din nou, dar de data aceasta cu un mic surîs în colţul gurii.

12

– Ai făcut rezervările? întrebă Jace, cînd Nigh se întoarse la masa din cafenea. Comandase sandviciuri şi băuturi, în timp ce ea sunase la Tolben Hali.

– Da, răspunse ea apoi scoase un suspin adînc. Le-am făcut, dar există o problemă. Nu au disponibilă decît o singură cameră, aşa că va trebui să o împărţim. Dar proprietara m-a asigurat că are un pat foarte lat. Putem pune nişte perne între noi. Sforăi?

– Nu am fost niciodată trezit, ca să aflu, afirmă Jace încruntîndu-se.

– Haide, Montgomery, nu fi aşa îngrijorat. Au două camere, aşa că n-am să-ţi violez castitatea. Se aşează în faţa lui. El continua să fie încruntat. Vrei să încetezi odată! continuă ea. Nu fac nici un pas spre tine. Glumeam doar. Treci peste asta. Cînd el ridică ochii, era ceva în ei care o făcu să se aşeze mai bine pe scaun. Ce te-a rănit aşa tare? şopti ea. Cine te-a rănit?

– Nimeni şi nimic, răspunse el, apoi coborî din nou privirea.

N-a putut să mai scoată nimic de la el. Se aflau în Winchester şi mai era o oră pînă cînd se închideau

magazinele. Ea se simţea prost să fie văzută în treningul uriaş de pe ea şi îi era greu să ignore privirile oamenilor.

– Cum doreşti să facem cumpărăturile? întrebă ea. Vrei ca în *Pretty Woman,* sau mergem împreună?

– Poftim? întrebă Jace ridicînd ochii, în mod evident atît de preocupat, încît nu înţelesese despre ce vorbea.

Ea îşi apropie capul de el şi îi spuse, cu vocea scăzută, ca să nu audă ceilalţi clienţi:

– Scuză-mă că am făcut o glumă echivocă, e în regulă? N-am să mai fac. Eşti homosexual? Asta e problema?

Întrebarea stîrni o sclipire în ochii lui şi îi zîmbi.

– Da, asta e. Homosexual. Nu-mi plac deloc femeile. Şi în special nu-mi place o femeiuşcă impertinentă, care arată splendid şi atunci cînd îmbrăcămintea e de două mai mare ca ea. O femeie care rîde şi se bucură de viaţă, e deşteaptă şi nostimă şi prima care mă scoate dintr-ale mele, din ultimii trei ani. Da, sînt gay, aşa cum ai bănuit. Ai terminat cu asta? Hai să luăm ceva de îmbrăcat şi să plecăm din oraşul ăsta. Cu asta se sculă în picioare şi ieşi pe trotuar. Nigh îşi termină în grabă băutura şi fugi după el. Descoperă un magazin, i se adresă el. Intră, cumpără-ţi o garderobă întreagă şi ne întîlnim acolo într-o oră, după care plecăm.

– Ăsta, rosti Nigh arătînd spre un boutique arătos, ce etala în vitrină articole Prada. Dar pare scump.

– Ţi-ai băgat nasul în treburile mele, aşa că ştii că pot să-mi permit.

– Şi-ţi restitui banii mai tîrziu, bine?

– Da, rosti el, apoi se întoarse şi plecă.

Nu ştia ce a făcut de l-a înfuriat, dar aşa s-a întîmplat. Acum însă nu putea să-şi permită să fie îngrijorată. Avea multe de făcut şi prea puţin timp. Intră în magazin şi îi spuse vînzătoarei că avea o oră la dispoziţie, pentru a aduna o garderobă, pe care prietenul ei o va achita.

O oră şi jumătate mai tîrziu, se aflau din nou în Rover-ul lui Jace îndreptîndu-se spre Tolben Hali. Erau îmbrăcaţi după moda englezească: Jace în haină, cravată şi cu pantaloni uşori de lînă, în timp ce Nigh îmbrăcase o rochie, ce arăta destul de simplă, dar costase două mii de lire. Nu putea să se oprească să nu-şi plimbe mîinile de-alungul mînecilor.

– O să-mi ia ceva timp să-ţi restitui banii, rosti ea privind cele două valize pe care Jace le luase cu el cînd s-au întîlnit. Goale cînd a sosit, acum erau pline de haine noi, plus toate obiectele de toaletă pe care le cumpărase la farmacia Boots.

– E în regulă, rosti Jace. Vreau adevărul. Ce faci tu pentru a te întreţine?

– Sînt ziaristă, rosti ea. El o privi cu o strîmbătură pe figură. Nu, ceea ce am scris despre tine nu este un exemplu al muncii mele. Asta a fost....

– Ce a fost?

– O reacţie întîrziată. Şi.... ceva legat de oroare. În ultimii doi ani, mi s-au întîmplat o mulţime de lucruri şi uneori îmi pierd perspectiva.

– Vorbeşte-mi despre asta, rosti Jace şi era atîta simpatie în vocea lui, încît deodată ea dori să-i spună.

Şi îi spuse că părinţii ei muriseră în acelaşi an amîndoi – mai întîi tatăl, apoi mama – şi a fost greu să-şi regăsească echilibrul. Brusc urîse tot ce era legat de viaţa ei şi nu voia decît să părăsească Margate şi toate amintirile. Voia să meargă *oriunde.*

– Şi te-ai dus la Londra, completă Jace.

Ea rîse.

– Exact. Unde merg toţi englezii şi englezoaicele cînd vor să se regăsească – sau să se piardă. Am căpătat un job la o televiziune, mai mult să le servesc şefilor cafele. Nu ştiam ce vreau să fac şi ei nu ştiau ce să facă cu mine. Dar într-o seară, prezentatoarea ştirilor n-a apărut. Mai tîrziu, am aflat că a căzut pe scări, acasă le ea, şi s-a rănit rău. Trăia singură, aşa că n-a fost nimeni care să anunţe accidentul.

Apoi îi spuse cum s-au uitat în jur, la cei din studio, şi Nigh a fost singura persoană care, aşa cum ziceau ei, „nu-i băga pe telespectatori în sperieţi". Aşa că au trimis-o să se coafeze, să se machieze şi au lansat-o pe ecran. Singura indicaţie care i-a fost dată, a fost să citească ce vedea pe prompter.

La ora aceea nimeni n-a ştiut, dar a avut o bună audiţie. S-a achitat excelent de proba de citire şi era şi fotogenică. În ziua următoare i s-au dat atribuţii reale.

O lună mai tîrziu, a aflat că o echipă de ştirişti era trimisă în Egipt, pentru un reportaj privind un autobuz

de turişti asupra căruia se trăsese şi Nigh a cerut să-i fie permis să meargă şi ea.

– Corespondent străin, rosti Jace.

– Da. Şi în următorii opt ani, n-am mai stat niciodată mai mult de patru zile în acelaşi loc. De fapt, am trăit în avioane şi hoteluri. Privi pe fereastră şi nu mai spuse nimic.

– Dar acum te-ai întors acasă. Pentru totdeauna?

– Nu ştiu. Ştiu doar că sînt obosită. Ştiu că am văzut prea mult sînge şi prea multe orori în lume. Inspiră adînc. Acum unsprezece luni eram în Iraq şi cameramanul meu, Steve, a fost aruncat în aer. Era la un metru depărtare de mine filmîndu-mă, în timp ce vorbeam cu nişte femei şi copii. Aveam cu mine un translator şi îi întrebam despre grozăviile din viaţa lor. Aproape mi-au dat lacrimile, cînd am auzit ce aveau de spus. Şi în următoarea secundă, am auzit un zgomot asurzitor şi brusc peste tot era plin de sînge şi fragmente metalice. O grenadă, sau o rachetă, ceva, nu ştiu ce, l-a lovit direct pe cameramanul meu, un om care îmi plăcea cu adevărat, un om cu soţie şi trei copii. Trupul i-a explodat peste noi, iar echipamentul de filmare s-a transformat în bucăţele. Mulţi dintre copiii cu care vorbisem erau serios răniţi. Şi eu am fost rănită, dar mai mult şocată.

Jace se întinse, îi luă mîna şi o reţinu în a lui.

– Nu-mi mai aduc aminte ce a urmat. Au sosit medicii şi copiii au fost îngrijiţi.

– Dar tu?

– Urcată în avion, plină de cusături, mi s-au dat nişte pilule şi mi s-a spus că, dacă vreau să vorbesc cu cineva, sînt gata să mă asculte.

– Şi aşa ai făcut?

– Nu, rosti Nigh încet. N-am putut să vorbesc, pentru că nu ştiam ce să spun. Voiesem să fiu de ajutor omenirii şi nu m-am gîndit că voi fi oprită de la asta de moarte şi distrugere. Se pare că nu puteam să mă deconectez de ceea ce văzusem. Întorcîndu-se, se uită la el şi zîmbi. Credem că sînt o luptătoare, dar se pare că sînt o laşă.

– Mie nu mi se pare că eşti laşă, rosti Jace. Ceea ce ţi s-a întîmplat ar fi traumatizat pe oricine.

– Nu cunoşti lumea ştirilor. Ştiriştii adevăraţi, cărora li se întîmplă aşa ceva, beau vreo două scotch-uri, apoi se întorc la treabă.

– Tu n-ai putut, interveni Jace.

– Nu. De atunci, am mai făcut nişte reportaje, nu multe, şi m-am stins din ce în ce mai mult. Am crezut că s-ar putea.....

– Ce să se poată?

– Să scriu despre ceea ce am văzut. Am crezut că aş putea să scriu despre oamenii pe care i-am întîlnit, ce am auzit şi ce am văzut. M-am întors acasă să mă liniştesc, să-mi ascult propriile gînduri şi să reflectez ce vreau să fac cu ceea ce a mai rămas din viaţa mea.

– Şi atunci ai aflat că sătucul tău a fost invadat de un american mare şi rău.

Nigh zîmbi.

– Mi-e teamă că da. Regret. Sînt obişnuită să aud două propoziţii informative şi în şase minute să le

transform într-o istorie de prima pagină. Nu pot să-ţi spun cîte reportaje de ştiri am scris în elicopter.

– Deci, ai luat vreo hotărîre? întrebă Jace.

– Întoarce aici, îl sfătui ea. Pînă acum, nici una. Ideea de a-mi petrece zilele singură, făcînd lungi plimbări în care să gîndesc, a fost înlăturată de vînătoarea de fantome a unui american, care are mai multe secrete decît tot Orientul Mijlociu.

– Secrete mici. Personale. Lipsite de importanţă pentru oricine, în afară de mine.

Nu ceva care să zguduie planeta, ca secretele sau viaţa ta.

– Iată-ne ajunşi, rosti Nigh arătînd un indicator pe care scria Tolben Hali.

Jace o apucă pe un drum lung şi deodată casa apăru în raza lor vizuală, printre copaci. Era drăguţă, o casă mare victoriană, cu un turn la un capăt şi acoperiş ţuguiat. Avea o verandă adîncă cu un leagăn şi mai multe ferestre rotunde.

– Acum îmi dau seama de ce Longstreet a cumpărat casa asta, în locul lui Priory House.

– Ei poftim, rosti Nigh. Îţi urăşti casa. Crezi că e îngrozitoare, dar ai plătit o sumă enormă pe ea. De ce?

– Nu ţi-am spus că sînt masochist?

– Grozav! Ai cumpărat unealta de exterminare. O să te tăiem mai tîrziu.

Jace rîse în timp ce coborî din maşină şi deschise portbagajul, pentru a scoate valizele.

– Mă duc să controlez la recepţie, rosti ea apoi urcă treptele spre uşa din faţă.

Cîteva minute mai tîrziu, intră şi Jace cărînd cele două valize. Nigh vorbea cu o femeie scundă, subţire şi cu părul cenuşiu, care se recomandase: doamna Fenney.

– Tocmai îi spuneam domnişoarei Smythe, că aveţi toată casa la dispoziţie. De obicei e complet ocupată în weekend-uri, dar nu în timpul săptămînii. Cît timp veţi rămîne? Se uita la Jace.

– Trei zile, răspunse el repede.

– O, atunci e bine. Haideţi să vă arăt camerele.

O urmară pe scări şi apoi pe un coridor lung, cu nenumărate uşi. Ea deschise una şi descoperiră o cameră mare şi frumoasă decorată în creton roz cu verde. La un capăt se afla un spaţiu rotund, dotat cu canapele şi fotolii.

– A mea e! rosti Nigh.

– Da, e cea mai frumoasă cameră a noastră, interveni doamna Fenney cu mîndrie. Şi acum dumneavoastră domnule, şi Jace o urmă.

Nigh se duse la fereastră şi se uită afară. Jos putu să vadă acri întregi de copaci, proprietatea hotelului şi de-abia aşteapta să se plimbe printre ei. De fapt, voia să exploreze oraşul şi fiecare prăvălie din sătuc.

Îşi lipi fruntea de geamul rece şi se gîndi la ceea ce îi spusese lui Jace în maşină.

Ieşind din coşmarul acela, în care văzuse atît de aproape moartea, s-a comportat ca o mare actriţă nespunînd nimănui ce traumatizată era. Ieşise din spital cu aproape o sută de copci pe ea, dar în afară de a se cutremura uneori, n-a lăsat pe nimeni să-i vadă durerea.

S-a dus chiar la soţia lui Steve şi a vorbit cu ea. Femeia a plîns, dar Nigh nu. S-a gîndit că dacă începe să plîngă, nu se va mai opri niciodată. Steve fusese un tip grozav, nostim, întotdeauna gata să privească partea frumoasă a vieţii. N-a fost niciodată pesimist; niciodată nu şi-a pierdut speranţa. Era sigur că făcea ceva bun pentru omenire şi nu i-a lăsat niciodată pe alţii să uite.

Nigh n-a plîns timp de şapte luni, dar apoi, într-o zi, n-a mai putut să se oprească. O făceau să plîngă reclamele TV, rîsul copiilor, perechile bătrîne care se priveau cu dragoste. Indiferent ce făcea, ce spunea, gîndea sau auzea, totul o făcea să plîngă.

Redactorul ei şef, un bărbat cam de şaizeci de ani; era singurul care văzuse cum se descompunea.

– Mă întreb cînd o să începi să te aduni. Vreau să-ţi iei nişte timp liber şi să te gîndeşti la această meserie. Unii oameni sînt făcuţi pentru ea, unii nu. Avînd patruzeci de ani în afacere, aş putea să spun că tu nu poţi să te descurci. Dar asta e doar părerea mea.

– Am unele sarcini.

– Da, îndeplineşte-le şi apoi du-te acasă, într-un loc de unde veniţi cu toţii. Un sat sau altul, acolo unde toată lumea te cunoaşte.

– Margate, şopti Nigh.

– Perfect. Marwell sau oriunde. Du-te acolo şi reflectează la ceea ce vrei să faci cu anii care ţi-au mai rămas. Sună-mă cînd te hotărăşti. Nigh dăduse din cap şi s-a întors să plece, dar el a oprit-o. Smythe? Se răsuci. Eşti norocoasă. Ai inimă şi

sentimente. Dar mai bine decît orice, ai putea să scrii. Foloseşte-ţi talentul.

Acum, se auzi o bătaie în uşa dormitorului.

– Intră, strigă ea şi se întoarse pentru a-l vedea pe Jace stînd pe prag.

El o privi cu asprime.

– Eşti bine?

– Perfect. Doar puţină tristeţe. Deci, cum e camera ta?

– Bleumarin, pat de mahon. O cameră masculină. Am întrebat-o despre familia Longstreet. Are vreo două cutii cu ziare vechi. Intenţionează să le coboare din pod, ca noi le putem răsfoi mîine.

– E grozav, rosti Nigh plecînd de la fereastră şi ştergîndu-şi o lacrimă.

– Hei, rosti Jace şi-şi puse mîinile pe umerii ei. Nu arăţi prea bine.

Ea ridică ochii.

– Sînt bine. Doar că m-am gîndit prea mult. E mai bine, dacă sînt ocupată şi nu am timp de gîndire.

– Şi eu, la fel. Ce spui de cină? Mi s-a spus că există un restaurant grozav în orăşel.

– Nu, cred că eu....

Jace o apucă de bărbie şi îi ridică faţa spre el, în timp ce-i căuta ochii.

– Ştiu cum te simţi, rosti el blînd. Ştiu ce înseamnă să pierzi pe cineva apropiat ţie şi ştiu cum te simţi să fii devorat de viu de întrebarea „de ce"? De ce s-a întîmplat aşa? Ce sens a avut? Ştiu.....

Se opri, se aplecă şi-şi lipi gura de a ei, într-un lung şi dulce sărut, un sărut blînd, dar încărcat de atîta dor, încît pe Nigh o trecură fiorii.

Brusc, Jace se trase de lîngă ea.

– N-am vrut să fac asta.

– E în regulă, rosti ea. E bine să fii sărutată de cineva. Mi-e bine cu....

– Nu, interveni Jace. Am vrut să spun că n-am intenţionat să fac asta.

Nigh era confuză.

– Ai spus-o deja.

El îşi trecu mîna peste faţă.

– Ascultă, tu şi cu mine, amîndoi ştim că sîntem atraşi unul de celălalt. Din clipa în care te-am văzut prima oară mi-au asudat palmele. Ar fi trebuit să fiu furios pe tine, pentru ceea ce ai scris despre mine. Aş fi putut să te dau în judecată, dar eu ce am făcut? M-am aşezat şi am băut o cană de ceai cu tine. Şi de atunci n-am petrecut mai mult de zece minute departe de tine – şi fără să te doresc. Nu e problema că am vrut sau nu să te sărut, să te dezmierd sau să te îmbrăţişez, cum spuneţi voi englezii, dar îţi spun că *nu am intenţionat să fac asta.*

Îi dăduse aşa multe informaţii, încît tot ce putu să facă Nigh era să clipească. Din atitudinea lui faţă de ea, începuse să creadă că era cu adevărat gay, dar.....

Jace era gata să mai spună ceva, dar în loc de asta o trase în braţele lui şi o sărută cu pasiunea pe care o simţise de cînd o întîlnise. Mîinile îi alunecareă pe spatele ei, în sus la ceafă, prin păr, apoi din nou în

jos, în timp ce gura lui o stăpînea, cu limba atingînd-o pe a ei, invadîndu-i gura.

Apoi îi dădu brusc drumul, tot aşa cum o şi apucase şi cînd se opri pentru o clipă, rămaseră amîndoi gîfîind şi privindu-se unul pe altul.

– Pe acesta l-ai intenţionat? reuşi Nigh să îngaime.

– O, da. Făcu un pas spre ea, dar apoi se opri. În clipa următoare se afla la uşa dormitorului. Ascultă, Nigh, am nişte treburi.....

– Nu mai spune, rosti ea. Ai avut evenimente în viaţa ta. Şi eu. Chiar acum, doresc să fac o baie. Ne întîlnim la parter într-o oră. Vom cina fără alcool, sau, oricum, nu eu.

Jace dădu din cap dar nu spuse nimic, apoi părăsi încăperea.

Rămasă singură, Nigh se gîndi că ar trebui să fie furioasă pe el. Ar fi trebuit să-i spună ce gîndea despre el şi despre atitudinea lui faţă de ea, cînd fierbinte, cînd rece, dar n-a putut să o facă. În loc de asta, începu să valseze prin cameră fredonînd „Aş fi dansat cu el, pînă în zori de zi".

Petrecu aproape o jumătate de oră bălăcindu-se în cadă, zîmbind tot timpul, apoi petrecu o altă lungă şi plăcută jumătate de oră machindu-se şi îmbrăcîndu-se cu o rochie de cocktil din mătase neagră, cu ciorapi negri şi pantofi negri cu tocuri înalte.

Cînd coborî, aducea cu ea o scrisoare, pe care să o trimită prin fax lui Ralph, proprietarul ziarului ce stîrnise atîtea probleme. Îl ruga să publice o dezminţire, prin care să spună că nu va exista nici un fel

de Centru al Fantomei, că totul a fost o greşeală. Nu vor exista job-uri. Priory House era o reşedinţă privată şi aşa va rămîne.

I-o arătă lui Jace şi practic el o luă la goană, pentru a o găsi pe doamna Fenney şi un fax. Zece minute mai tîrziu reveni, o luă pe Nigh de braţ şi spuse:

– S-a făcut.

Rîseră amîndoi de uşurare.

13

Jace şi Nigh conduseră pînă în sat şi se îndreptară direct spre restaurant. Printr-un acord mutual tăcut, nu mai vorbiră despre familiile Longstreets sau Stuart, ci numai despre ei înşişi. Jace voia să audă mai multe despre ce făcuse Nigh pînă acum şi unde a fost. Ea voia să ştie totul despre el. Văzu imediat că el ar fi vorbit şi ar fi răspuns la întrebări, atîta timp cît nu era vorba de evenimente recente. Putu astfel să-l facă să-i spună tot despre el, pînă aproximativ cu şase ani în urmă. După aceea, se instală tăcerea.

Respectîndu-şi cuvîntul dat, Nigh bău numai o jumătate de pahar de vin. După cină, se întoarseră la hotel şi se despărţiră, pentru a merge fiecare în propria lui cameră. Nu existară sărutări, nici nu se ţinură de mînă, nici nu fură stînjeniţi. Dar cînd Nigh închise uşa camerei ei, se sprijini o vreme de ea cu ochii închişi. Nu i se întîmplase prea des, dar uneori întîlneai un bărbat, cu care puteai să vorbeşti, să rîzi, să te tachinezi, şi.... ei bine, poate să-l iubeşti.

Se urcă în pat zîmbind.

A doua zi dimineaţa, îl întîlni pe Jace la micul dejun de la ora 8 şi nu fu surprinsă să-l vadă înghiţind nişte prăjeli.

– Nu multă lume mai vrea aşa ceva acum, rosti doamna Fenney, îngrămădind roşii prăjite pe farfuria lui. Cred că e păcat. Soţul meu a consumat prăjeli în fiecare dimineaţă timp de patruzeci de ani şi niciodată nu l-a deranjat.

Nigh se aplecă peste masă şi şopti:

– Dar acum nu se află printre noi, nu-i aşa? Alimentele astea o să te ucidă.

– Nu pot să mă abţin, rosti Jace. Doamna Browne m-a stricat. Apoi muşcă dintr-un cîrnat sîngeriu.

După micul dejun, plecară în oraş.

– Îmi place satul ăsta, rosti ea. Îmi place mai mult decît Margate.

– Am avut impresia că-ţi place Margate.

– Se ştiu prea multe despre mine, acolo.

– Cum ar fi unde se află semnul tău din naştere?

– Cum ar fi, cînd au murit părinţii mei, ce am văzut, ce am făcut şi pe cine cunosc. Cred că ar fi drăguţ să mă mut în altă parte şi să o iau de la început. Curat, proaspăt.

– Dar ce spui de meseria ta?

– Poate că voi scrie romane poliţiste şi le voi vinde americanilor pe milioane.

Zîmbind, Jace interveni:

– Iată o biserică. Cred că vicarul tocmai intră înăuntru. Vino, hai să-l prindem.

– Intră tu. Ziua e prea frumoasă, pentru a sta înăuntru. Eu cred că am să rămîn afară.

– Am să te văd.....

Ea flutură din mînă.

– Du-te. N-o să mă pierzi. Sînt pe aici, prin jur.

El îi zîmbi, apoi se grăbi spre biserică. Ea îl urmă mai încet gîndindu-se la ea. Ceea ce-i spusese lui Jace despre un nou început, curat şi proaspăt, îi scăpase fără voie, dar apoi îi plăcu ideea. Nu crescuse cu ambiţia arzătoare de a fi ziaristă. A fost ceva care s-a întîmplat. Pe de altă parte, i s-a spus că era bună în meserie, aşa că probabil a vrut să facă asta. Întrebarea era, faptul că a fost ziaristă a contat în lume?

Biserica era înconjurată de un gard de fier, vechi şi ruginit în unele locuri, dar în picioare şi menţinut cu bune reparaţii. În stînga se afla cimitirul şi Nigh ştia că ar trebui să se ducă acolo şi să caute mormîntul lui Danny Longstreet, dar nu mai voia să vadă morminte. În acest moment, nu voia să se gîndească la moarte.

În dreapta bisericii se afla un strat drăguţ cu flori şi o frumoasă bancă de lemn. Se aşeză pe ea şi privi construcţia de piatră a bisericii. Pentru o clipă închise ochii şi aproape adormi. Dar un zgomot o trezi.

Un tînăr într-un costum de călărie venea spre ea, în mod evident încercînd să nu facă zgomot, dar tocmai călcase pe o creangă.

– Am încercat să nu fac gălăgie, rosti el, dar n-am reuşit. O privi meditînd. Te cunosc de undeva?

– Nu, răspunse ea privindu-l. Semăna puţin ca Jerry Longstreet, dar era mult mai frumos, mult mai rafinat, nu aşa.... o doamne, clasificarea pe clase din

mintea ei era intactă. Tînărul acesta arăta ca şi cum făcea parte dintr-o clasă superioară celei a lui Jerry. Nu cumva te cheamă Longstreet?

Ochii lui se deschiseră mari.

– Ori eşti clarvăzătoare, ori o vară îndepărtată. Sper să fie cea de a doua

presupunere, nu prima.

Ea zîmbi.

– Nici una, nici alta. Sînt investigator asistent, pe lîngă cineva care a cumpărat o casă în satul Margate. E....

– Priory House, rosti el.

– Da. O cunoşti?

– Numai în legătură cu rudele mele. În anii 1870, un om cu numele Hugh Longstreet a vrut să o cumpere.

– Aşa cum a încercat să forţeze căsătoria dintre fiul lui şi fiica proprietarului de la Priory House, rosti ea testîndu-l, să vadă cît de multe ştia.

– Ceea ce s-a spus, că ar fi „forţat", nu e o realitate. Eu am auzit că a fost dragoste reciprocă.

Nigh se îndreptă pe bancă.

– Asta am auzit şi eu, dar care a fost sursa ta? Nu putea să-i spună că de fapt sursa ei era o pereche de fantome.

El îi zîmbi într-un fel, care o determină să-i răspundă şi ea cu un zîmbet.

– Asta ar dezvălui nişte secrete de familie, nu-i aşa?

Nigh se uită spre intrarea bisericii, dar nu era nici urmă de Jace.

– Eşti ocupat în acest moment? Mi-ar plăcea să-ţi pun cîteva întrebări.

– Vorbeşti ca un reporter, rosti el, în timp ce se aşeza lîngă ea.

– Recunosc! Se întoarse spre el, cu spatele la biserică. Mi-ar plăcea să aud tot ce ştii despre Danny Longstreet, despre tatăl lui, Priory House şi orice altceva ai putea să-mi spui. O, apropo, numele meu e Nigh Smythe.

– Şi „Nigh" e prescurtarea de la....?

– Nightingale, răspunse ea şi se simţi stînjenită ca întotdeauna din cauza numelui.

– Ca Ann Nightingale Stuart? întrebă el blînd. Eşti rudă cu ea?

– Mama spunea că sîntem, dar nu ştiu cum ar putea fi aşa. Mama provenea din Yorkshire.

– Dar e foarte posibil. Nu ştiai că tatăl lui Ann a vîndut Priory House după ce Ann..... a murit şi s-a mutat în nord recăsătorindu-se? Cred că putea să fie Yorkshire, acolo unde s-a dus, dar nu sînt sigur. Cred că a mai avut copii, pentru că cea de a doua soţie a lui era destul de tînără.

Nigh clipi de cîteva ori. Nu fusese niciodată interesată de arborele ei genealogic, aşa că nu o întrebase prea multe pe mama ei despre bunici. Au decedat cînd ea avea trei ani, aşa că nu-şi amintea să-i fi văzut. Era interesant să descopere că s-ar putea să fie adevărat, că era rudă cu familia Stuart.

– Cred că ar fi o prea mare coincidenţă, ca un urmaş al lui Arthur Stuart din a doua căsătorie să fi eşuat în micuţul Margate, rosti ea.

– Numai dacă nu s-a dus acolo intenţionat, răspunse el. Mama ta era interesată de istoria familiei? Poate că s-a dus la Margate pentru a face nişte cercetări despre familie.

– Asta e cît se poate de posibil, rosti Nigh şi simţi cum o scaldă un val de vinovăţie. Mama ei fusese foarte interesată de istoria familiei, dar fiica ei nu. De fapt, Nigh îşi amintea cum ofta şi ce pacoste devenea mama ei, cînd scotea „lada cu vechituri", cum o numise ea şi tatăl ei.

Îşi îndreptă din nou atenţia spre bărbatul de lîngă ea. Un reporter învaţă să se concentreze pe persoana intervievată, mai mult decît pe el însuşi.

– Stau la Tolben Hali.

– Frumoasă casă, nu-i aşa? Hugh a cumpărat-o după moartea Annei, dar nu a trăit suficient de mult pentru a se bucura de ea.

– De ce îşi dorea Hugh Longstreet aşa de mult Priory House?

– A fost visul vieţii lui. De fapt, a fost ceea ce i-a întreţinut viaţa. Dorinţa lui de a avea Priory House l-a determinat să devină milionar. Făcu o pauză şi îi zîmbi. Cred că te plictisesc.

– Deloc, rosti ea sinceră.

– Tînărul acela e cu tine?

Întorcînd capul, îl văzu pe Jace stînd în colţul bisericii, de vorbă cu vicarul. Îi făcu semn cu mîna şi el dădu din cap, apoi ea reveni la noul ei prieten.

– De ce a fost casa aia visul de o viaţă a lui Hugh?

– Mama lui a fost menajeră acolo. Se spunea că..... nu, te plictisesc.

– Îţi jur că nu.

– E o poveste cam absurdă, puţin gen Dickens. Cînd Hugh era tînăr, se spunea că a aflat că mama lui a fost mai mult decît menajeră pentru proprietarul lui Priory House. Era posibil, chiar probabil, ca proprietarul să fie tatăl lui. Se spunea de asemenea că în ziua în care a aflat asta, Hugh a furat jumătate din argintăria familiei Stuart şi a fugit în America. Mi s-a spus că Hugh şi-a dedicat întreaga viaţă unui singur lucru, să intre în stăpînirea lui Priory House.

– Dar Arthur nu i-a vîndut-o, sublinie Nigh.

– Corect. Arthur era un băieţel cînd Hugh locuia acolo şi.... se spune, nu prea a fost amabil cu el.

– L-a torturat fără milă, nu-i aşa?

– Fără încetare, rosti el zîmbind. Aşa că Arthur a vrut să i-o plătească. În afară de asta, Arthur a fost un tip furios, plin de amărăciune. Tatăl lui i-a spus să se însoare pentru bani, dar Arthur s-a căsătorit din dragoste, cu fata unui vicar fără un bân, care a murit după mai puţin de un an.

– Dîndu-i naştere Annei, rosti Nigh.

– Da. Arthur n-a mai putut să-şi vadă fata în faţa ochilor.

– Cînd era copil a ţinut-o sechestrată, încît sătenii au crezut că e diformă, completă Nigh.

– Exact.

– Apoi au apărut Hugh Longstreet şi frumosul său fiu şi au încheiat un tîrg.

– Da. A fost o înţelegere care a luat luni întregi de negocieri. Arthur voia ca după vînzare să continue să locuiască la Priory House, iar lui Hugh nu-i păsa cine

locuieşte acolo. Voia doar să pună stăpînire pe casa aceea, care ar fi trebuit să fie locul lui de naştere, pentru că era fratele mai mare al lui Arthur.

– Dar ce spui despre Ann şi Danny?

– A, rosti omul zîmbind strălucitor. Există uneori şi adevărate minuni pe lumea asta. Aparent, nu exista mai mare nepotrivire între doi oameni, ca între Ann Stuart şi Danny Longstreet. Ea era plină de rafinament şi gingăşie, în timp ce el era....

– Sălbatic şi dat-dracului. Un urmaş al lui locuieşte în Margate şi îl cunosc bine.

– Aşa? întrebă tînărul interesat. Trebuie că e urmaşul.....

– Fiului nelegitim al lui Danny.

– *A, da, asta era, rosti el aplecîndu-şi capul o* clipă. Danny era bogat şi frumos şi femeile, atît tinerele cît şi bătrînele îl adorau.

Nigh rîse.

– Semăna cu Jerry, dar poate că Danny a fost puţin mai sclipitor.

– Nu era prost, dacă asta vrei să spui, se repezi el.

– Iartă-mă, se scuză Nigh. N-am vrut să ofensez pe nimeni.

– Eu trebuie să mă scuz. Mama lui Danny făcea parte dintr-o familie din Boston, strîmtorată dar cu educaţie, iar tatăl lui făcea parte din aristocraţie, dar cu o mamă din clasa muncitoare. Danny avea în vene sînge foarte amestecat şi Ann a scos tot ce era mai bun din el. În timp ce taţii lor au petrecut luni întregi tîrguindu-se cine să ia mobilierul, Danny şi Ann erau liberi să stea împreună. Cunoştinţele lor

despre lume nu coincideau în nici o privinţă, aşa că nu exista o competiţie între ei. Ea l-a învăţat despre poezie şi flori, el a învăţat-o..... Pentru o clipă, închise ochii şi se gîndi.

– Sex violent în stare pură, rosti Nigh rîzînd.

Omul se întoarse spre ea, cu o figură plină de furie.

– Să nu spui asta! Danny o respecta pe Ann. N-a atins-o niciodată, cu excepţia cîtorva săruturi caste.

Nigh se îndepărtă puţin de tînăr. Era încîntată că era ziua în amiaza mare, că era în public şi cu Jace în apropiere. Îşi aruncă o privire peste umăr. Vicarul nu mai era, dar el stătea în colţul bisericii, sprijinit de perete şi privind-o. Se gîndi să-i facă semn să vină şi el lîngă ei, dar îi fu frică că tînărul va înceta să-i mai vorbească despre Ann şi Danny. Era încîntată că totuşi era prin apropiere.

Se întoarse spre individ.

– Scuză-mă. Bănuiesc că, amestec morala noastră decăzută, cu morala lor înaltă.

– Regret şi eu. Eu trebuie să mă scuz. Am avut la dispoziţie timp îndelungat să mă gîndesc la toate astea şi neadevărurile încă mă înfurie.

– Sînt de acord. Eu, noi, nu credem că Ann s-a sinucis.

– Sigur că nu. Era îndrăgostită de Danny şi el de ea. De abia aşteptau să se căsătorească.

– Atunci cine a ucis-o?

– Eu bănuiesc că fata din sat.

– A. Mama copilului lui Danny.

Tînărul se strîmbă.

– Prea mult gin, prea multe cîntece, prea mult de cînd nu putea să se atingă de femeia iubită. Un accident. Rezultatul a fost nefericit.

– Şi crezi că ea a ucis-o pe Ann.

– Da. Aşa cred. Nu există nici o dovadă, dar verişoara ei, Catherine, a spus că a găsit o bomboană pe duşumeaua camerei lui Ann. Femeia din sat lucra într-o fabrică de bomboane.

– Ce îngrozitor, rosti Nigh. Biata Ann! Crezîndu-se că s-a sinucis, a fost îngropată în afara cimitirului bisericii.

– Da, rosti el cu buzele strînse într-o linie subţire. Absolut nimeni n-a putut să creadă că o doamnă ca Ann putea să iubească un bădăran american ca Danny Longstreet. Nimeni n-a pus la îndoială că a preferat să se sinucidă, decît să se mărite cu el.

– Bietul Danny. Ştii ce s-a întîmplat cu el?

– Nu s-a trezit din beţie o săptămînă întreagă, apoi a părăsit Margate împreună cu tatăl lui şi nu s-au mai întors niciodată.

– Dar şi-a întreţinut copilul, rosti Nigh. Şi a permis să-i poarte numele. Întorcîndu-se îi aruncă o privire lui Jace, care continua să stea sprijinit de perete privind-o fără să clipească. Nu putea să-i descifreze expresia. Era oare, într-un fel cam demodat, gelos că stătea de vorbă cu alt bărbat? De ce nu venea şi el pentru a i-l recomanda?

Nigh se uită iar la tînăr.

– Nu ţi-am reţinut numele de botez.

Brusc, el se ridică în picioare.

– Tînărul tău devine nerăbdător şi eu trebuie să plec. Ştiai că semeni puţin cu Ann?

– De unde ştii asta? Am crezut că toate fotografiile i-au fost distruse de tatăl ei.

– Danny avea una şi a rămas la el.

– E acasă la tine? O ai aici, cu tine? Mi-ar plăcea foarte mult să o văd.

– Uită-te prin Tolben Hali. O să o vezi. Îşi aruncă privirea peste umărul lui Nigh. Vine vicarul. Trebuie să plec.

Nigh se uită şi-l văzu pe vicar împreună cu Jace, cu mîinile pline de hîrtii şi privind-o. Ea îi făcu semn cu mîna, apoi se întoarse spre tînăr, dar acesta plecase. Fir-ar să fie! Voise să se întîlnească cu Jace, pentru a putea schimba informaţii. Se grăbi după tînăr alergînd spre poartă, dar nu-l mai văzu. Se uită în susul şi în josul străzii, dar nici acolo nu era.

Ridicînd din umeri, se îndreptă spre Jace şi vicar.

– Trebuie că eşti domnişoara Smythe, rosti vicarul. Numele meu e Innis. Mi s-a spus că faci cercetări privind oamenii care au fost proprietarii lui Tolben Hall.

– Da, afirmă Nigh zîmbind şi strîngîndu-i mîna. Tocmai l-am întîlnit....Auuu! se opri cînd degetele lui Jace i se înfipseră în braţ.

– Glezna, rosti Jace, cînd vicarul se arătă intrigat de stigătul ei de durere. Părintele Innis mi-a spus că nici un Longstreet nu mai locuieşte aici. Danny şi tatăl lui au venit, au cumpărat Tolben Hali şi apoi amîndoi au murit fără urmaşi.

– Dar eu tocmai....

– Îţi mulţumesc pentru toate astea, rosti Jace tare tăindu-i vorba. Fotocopiile ne vor ajuta mult, sînt sigur.

– Ţi-am spus că cele mai multe, din puţinul care a rămas, se află la Tolben Hali.

– Da. Doamna Fenney a spus că are o cutie cu hîrtii şi că le vom putea vedea asăzi după-masă. Apropo, mă întreb dacă există vreun loc de unde am putea să facem cumpărături. Apoi ne întoarcem la Tolben Hali să mîncăm.

Nigh nu spuse nimic, în legătură cu toate planurile pe care le făcea Jace fără să o consulte. Îi lăsase urme de degete pe braţ şi o zgîrietură proaspătă şi realiză că n-a vrut ca ea să-l menţioneze pe tînărul cu care vorbise. Era un Longstreet, dar vicarul a spus că nici un Longstreet nu mai locuia în sat. Era în vizită? Pe de altă parte, tînărul fugise imediat ce l-a văzut pe vicar. Ce naiba se petrecea?

Asculta vag cum vicarul le indica pe unde să meargă, pentru a găsi cîteva magazine de unde să cumpere de mîncare, pe care să o ia cu ei la hotel.

După care, imediat ce fură în afara posibilităţii de a fi auziţi, se întoarse spre Jace.

– Ce a fost asta? De ce m-ai rănit aşa?

– N-am vrut să-i spui vicarului despre tipul cu care vorbeai.

– Dar de ce....? A, văd. Secrete. Să ţinem secret ceea ce facem, genul acesta de treburi.

– Genul acesta, acceptă el, fără să o privească în ochi.

Cîteva minute mai tîrziu, traversau satul tîrguind din diverse prăvălii, încărcîndu-se cu fructe, plăcintă de pui şi sucuri îmbuteliate. De asemenea, luară şi cîteva prăjiturele umplute cu cremă de ciocolată.

– O să ne îngrăşăm, rosti Nigh zîmbind, simţindu-se bine pentru că avea o mulţime de informaţii de comunicat.

– Cred că vom avea nevoie de ciocolată, mormăi el în barbă. Endorfine. Avem nevoie de ele. Cred că vom lua şi o sticlă de vin – sau chiar două-trei. Poate şi nişte whiskey. Îţi place din malţ curat?

– Nu. E prea tare pentru mine. Ce naiba nu e în regulă cu tine? Vreau să spun, ştiu că eşti fiinţa cea mai capricioasă din lume, dar....

– Capricioasă? Nu sînt capricios!

– Nu? atunci spune-mi de ce ai cumpărat Priory House.

Deschise gura să-i spună, apoi o închise la loc.

– Ce spui de gin? Îţi place?

– De ce încerci să mă îmbeţi? Ridică sugestiv din sprîncene.

– Nu dintr-un motiv anume. Vreau doar să te liniştesc.

– Să mă linişteşti, de ce?

– Nimic. Uită ce am spus. Dădu cartea de credit negustorului de vinuri. Deci, cu cine vorbeai la biserică?

– Cu un tînăr foarte drăguţ. Ai fost grosolan. De ce n-ai venit să te recomand?

– N-am vrut să te întrerup. Cine era?

Ea aşteptă, pînă se aflară din nou pe trotuar.

– Un Longstreet. Urmaşul lui Danny Longstreet şi locuieşte în apropiere.

– N-a spus vicarul că nici un Longstreet nu mai locuieşte în sat?

– Ba da, şi tocmai m-am gîndit ce ciudat e. Şi mai ciudat a fost, cînd tînărul l-a văzut pe vicar şi a sărit în sus fugind de acolo. Ca şi cum i-ar fi fost frică de el.

– Sau de aghiazmă, bombăni Jace.

– Cum?!?

– Nimic. Despre ce aţi vorbit amîndoi?

Mergeau pe strada spre Tolben Hali, Jace cărînd pachetele grele şi Nigh pe cele mai uşoare.

– Despre sex, răspunse ea.

Jace nu zîmbi şi îşi ţinu capul plecat, ca şi cum asculta cu intensitate fiecare cuvînt pe care-l rostea ea.

– Şi ce altceva? Despre sex, în ce context?

– Cred că termenul pe care l-am folosit a fost „sex violent în stare pură".

– Şi ce altceva? întrebă Jace solemn.

În mod evident,se gîndi ea, nu reuşise să-l facă gelos, aşa că renunţă. Erau aproape doi kilometri de mers pînă la hostel şi Nigh vorbi fără încetare, relatîndu-i tot ce putea să-şi amintească, din cele spuse de tînăr.

– Dar nu i-ai aflat numele complet?

– Am vrut, dar eram aşa fascinată de ce îmi spunea, încît am uitat să întreb. L-am întrebat doar dacă e un Longstreet şi el a spus că da. Sînt sigură că dacă am folosi Internetul am putea să-i găsim adresa.

– Cred că ştiu exact unde locuieşte, rosti Jace.

– Cum poţi să ştii asta?

– Se află în hîrtiile obţinute de la vicar. Mi-a fotocopiat unele registre de decese.

– Ce are asta de a face cu tînărul acela?

– El, of.....Jace se depărtă fără să-i răspundă la întrebare. Bietul Danny Longstreet, adăugă apoi. Pariez că a încercat să le spună oamenilor că Ann a fost ucisă, dar ce putea să mai facă? Să le spună că persoana care a ucis-o e mama copilului său?

– Adevărat, rosti Nigh. Dacă femeia ar fi fost băgată la închisoare, ce ar fi devenit copilul? Dacă îl lua Danny, ar fi putut ajunge în aceeaşi situaţie ca tatăl Annei. Copilul i-ar fi amintit în permanenţă de moartea Annei.

– Nu există nimic bun în toate astea, rosti Jace.

– Biata fecioară Ann şi mizerabilul de Danny. Totul din cauză că într-o noapte s-a îmbătat.

– Eu cred că toată lumea a fost de vină, cu excepţia Annei. Ea a fost singura fiinţă cu adevărat inocentă, din această poveste.

Puteau să vadă Tolben Hall printre copaci.

– Deci tipul acesta, Longstreet, a spus că semeni cu Ann?

– Da, şi că există o fotografie a ei, undeva la Tolben Hali.

Jace gemu.

– Ascunsă sub scîndurile duşumelei unui dulap? Să muţi pantofii şi să scoţi o scîndură cu şurubelniţa?

Nigh îl privi curioasă şi cînd el întoarse capul, deveni şi mai curioasă.

– Sper să fie atîrnată pe perete. Am văzut o mulţime de nimicuri victoriene în jur.

– Da, există o mulţime de obiecte victoriene pe acolo, rosti el. Obiecte *şi* oameni.

14

– Nu cred, rosti Nigh privindu-l fix.

Se aflau în dormitorul ei de la Tolben Hali şi împrăştiat pe măsuţă se afla conţinutul cutiei pe care le-a dat-o doamna Fenney. Nu prea erau multe în ea, doar cîteva scrisori de afaceri de ale lui Hugh Longstreet şi un sumar al cheltuielilor de întreţinere a locului, pe timp de un an. Nu existau hîrtii personale, nici adorabile scrisori de dragoste trimise de Ann lui Danny.

Singurul lucru mai intersant se afla pe fundul cutiei. Era o fotografie a unui tînăr, rezemat de un copac şi privind obiectivul,de parcă toată lumea era a lui.

– El e, mai zise Nigh luînd în mînă fotografia. Vreau să spun că nu e *el,* ştiu că trebuie să fie Danny, dar seamănă leit cu tipul cu care am vorbit astăzi. Familia Longstreet are gene puternice, dacă pot să-şi transmită asemănarea asta desăvîrşită. Ca şi cum femeile din ultimele cîteva generaţii n-au avut nimic de a face cu copiii. Îi dădu fotografia lui Jace. Seamănă cu el, nu-i aşa? Şi cînd acesta nu răspunse, Nigh se încruntă. L-ai văzut, nu-i aşa că arată la fel?

– Îmi imaginez că exact aşa arăta, rosti Jace blînd.

– Ce mai înseamnă şi asta? Că-ţi imaginezi? Tu ce ai *văzut*?

Jace îi zîmbi înr-un fel, care ei nu-i plăcu.

– Am uitat să o întreb pe doamna Fenney de fotografia Annei. Poate că putem să ne învîrtim puţin prin casă, să vedem dacă găsim fotografia cuiva care arată ca tine. Se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre uşă, dar Nigh nu se mişcă.

– Acum ce-mi mai ascunzi? întrebă ea.

Jace arăta ca şi cum n-ar fi vrut pentru nimic în lume să-i răspundă ia întrebare. Dar oftă, apoi se aşeză vizavi de ea.

– N-am văzut pe nimeni, rosti el, cu capul plecat nevoind să o privească în faţă.

– Ce?!? întrebă ea apoi se ridică şi se duse la fereastră. Îi luă un moment înainte de a se uita din nou la el. Nu-mi place ce încerci să spui. E oare posibil să insinuezi că nu vorbeam cu nimeni? Jace ridică ochii la ea şi îi adresă un zîmbet strîmb. Nu te cred, continuă ea. Se duse la el. Ştii ce cred? Cred că eşti obsedat de toată povestea asta cu fantome, încît doreşti să mai fie şi altcineva implicat în ea. Cred că ai născocit toată treaba cu vederea lui Ann şi a verişoarei ei stînd de vorbă şi acum încerci să mă faci să cred că şi eu am văzut o fantomă. Pot să te asigur că omul cu care am vorbit aşa de mult astăzi era tot atît de real ca şi tine. Cred.....

– Cunoşti vre-un motiv pentru care aş face aşa ceva? Pentru care să mă apuc să bat toba despre afacerea cu Centrul Fantomei, pe care ai născocit-o tu?

Nigh fu gata să spună ceva, dar nu se putu gîndi la nici un motiv pentru care el ar fi vrut să ticluiască povestea fantomei. Totuşi, ştia că e plin de secrete.

– Nu ştiu de ce ai face aşa ceva, dar cred....

Se opri brusc, cînd el răsfoind hîrtiile scoase una, apoi se îndreptă spre telefon şi formă un număr.

– Pe cine suni? întrebă ea.

– Pe vicar. Dacă nu mă crezi, poate că îl vei crede pe el.

O clipă mai tîrziu, Jace vorbea cu părintele Innis.

– Scuze că vă dernjez din nou, aşa de curînd, părinte, dar asistenta mea ar dori să vă pună cîteva întrebări. Îi dădu receptorul lui Nigh.

Cu o privire sfidătoare, ea îl luă. „Verifică-ţi sursele" i-a bubuit în minte, lozinca pe care o urmase de cînd îşi începuse cariera de ziarist.

– Vreau să vă întreb despre ceea ce aţi spus, că n-ar mai exista nimeni din familia Longstreet în sat, rosti ea. Am citit sau am auzit undeva, că ar mai fi cineva, care locuieşte în perimetrul acesta.

– Nimeni viu, răspunse vicarul rîzînd. Am primit cîteva informaţii că un tînăr, care se potrivea cu descrierea lui Danny Longstreet, a fost văzut adesea în curtea bisericii. Nu vreau să fac nici o afirmaţie, pentru că nu vreau să perpetuez astfel de mituri, dar tu ai descoperit.....

– A, da, rosti Nigh şi-şi simţii genunchii slăbiţi. De ce credeţi că Danny Longstreet bîntuie pe aici?

– N-am idee. A locuit la Tolben Hali cîţiva ani, dar localnicii spun că bunicii lor le-au relatat că era cel mai nefericit tînăr de pe pămînt. Spuneau că obişnuia

să urce călare scările din Tolben Hali, de fapt legenda spune că exact aşa a murit. S-a urcat pe scări pînă sus călare pe cal, apoi a căzut şi s-a rostogolit pînă jos rupîndu-şi gîtul. Draga mea! Astea sînt povesşti. Ce voiai să mă întrebi?

– În dimineaţa asta am stat de vorbă cu un tînăr, pe banca de lîngă flori. A plecat înainte de a putea să aflu cum îl cheamă. Mă întreb dacă îl cunoaşteţi. Nigh se uită la Jace, dar el stătea cu spatele la ea şi se uita pe fereastră.

Vicarul rămase tăcut o vreme şi cînd vorbi, vocea lui era exagerat de calmă.

– Te-am văzut stînd pe bancă cu spatele la noi, dar n-am mai văzut pe nimeni altcineva. Vocea lui scăzu în intensitate. Ai vorbit cu Danny? Avem afirmaţiile cîtorva oameni, care au vorbit cu el.

– Nu, sigur că nu, îngăimă Nigh. Aveţi dreptate. Nu vorbeam cu nimeni. Eu, oo.... Mulţumesc mult, părinte Iannis, mi-aţi fost de mare ajutor. Mulţumesc, rosti din nou apoi închise telefonul.

Jace se întoarse, o privi şi Nigh îl privi la rîndul ei. Fiecare clipă din dimineaţa aceea, cînd stătuse pe bancă alături de tînărul acela arătos şi vorbise despre strămoşii lui – şi poate şi ai ei – îi reveni în minte. Doar că nu fuseseră reale. Fusese oare o fantomă? Asta era ceea ce trebuia să creadă? Se uită iar la Jace, îi văzu ochii alarmaţi larg deschişi şi în următoarea secundă totul deveni negru.

Cînd Nigh se trezi, se afla în pat, cu cuvertura adunată în jurul ei; draperiile închise şi cu o pînză

udă şi rece pe frunte. Cînd încercă să se ridice, uşa dormitorului se deschise şi Jace intră cu altă cîrpă udă.

– Stai liniştită, zise el aşezîndu-se pe pat lîngă ea, în timp ce-i schimba compresele.

– N-o mai vreau, zise ea dînd-o la o parte şi încercînd să se aşeze. Dar era prea ameţită şi năucă, aşa încît căzu din nou pe pat.

Se uită la Jace.

– De cît timp sînt aici?

– Cam de patru ore, o informă el şi, cînd ea încercă să se ridice din nou, el îi puse o mînă pe umăr şi o opri. Vicarul l-a trimis pe doctorul local şi acesta ţi-a dat un sedativ. O să fii ameţită cel puţin pînă mîine dimineaţă.

– Doctor? Sedative? Încet începu să-şi amintească ce i se spusese înainte de a leşina. Danny Longstreet, şopti ea. Am stat de vorbă cu o fantomă. Îşi puse mîinile pe faţă şi începu să plîngă. El o luă în braţe şi o mîngîie pe spate şi pe păr, în timp ce plîngea. Ţie de ce nu ţi-e frică de fantome? întrebă suspinînd pe umărul lui. Şi de ce am putut să le fac faţă bombelor şi fantomelor nu? Ce vor de la tine? Ce vor de la mine?

– Semeni cu Ann şi eşti rudă cu ea, rosti blînd Jace. Îmi imaginez că Danny vrea să fie aproape de oricine, care e o parte din femeia pe care a iubit-o.

– Dar n-au luat legătura cu mine niciodată, de cînd sînt în Margate, afirmă Nigh. Am fost în casa aia de multe, foarte multe ori, dar n-am văzut niciodată o fantomă.

– Cred că ai simţit-o pe Ann. Iar ea s-a uitat după tine, te-a căutat.

Cuvintele lui şi adevărul celor spuse o făcură să plîngă şi mai tare cîtva timp, apoi lacrimile începură să sece. Jace îi dădu o mînă de batiste de hîrtie, din cutia de lîngă pat.

– Vor să facem ceva pentru ei? Să găsim ceva? întrebă Nigh, în timp ce-şi sufla nasul. De ce ne-au apărut nouă?

– Şi de ce ne dau informaţii? întrebă Jace. Îşi sprijini spatele de perne, dar rămase şezînd lîngă ea, pe pat. Nu ţi se pare ciudat că tu şi cu mine sîntem împreună? Vreau să spun că eu stăpînesc Priory House, iar tu eşti urmaşa Annei Stuart. Şi acum sîntem împreună şi vedem amîndoi fantome.

– Cel puţin tu le-ai visat, rosti Nigh, aşa că poţi rămîne întreg la minte. Eu însă am stat de vorbă cu un mort, ziua în amiaza mare.

– Ce ştim noi despre fantome? întrebă Jace. Cum am putea afla mai multe?

Nigh îşi suflă din nou nasul.

– Nu ştim nimic, pentru că fantomele nu există. Am văzut emisiunile acelea de la TV, cînd toată lumea spunea că are senzaţia, că *simte* fantomele. Dacă văd vreuna, e doar ca o lumină. N-au stat pe o bancă să pălăvrăgească cu ele. M-ai văzut acolo, vorbind cu nimeni. Trebuie că ţi-ai închipuit că am înnebunit.

– Mi-am dat seama ce se întîmplă. Era o situaţie gen déjà vu. Grija mea era să nu se întîmple ceva mai rău.

– Vrei să spui cum ţi-a făcut Ann ţie, că aproape te-a ucis?

– Exact.

– Bănuiesc că Danny m-ar lua pe cal cu el. Pentru o clipă îşi puse iar mîinile pe faţă, apoi ridică privirea. Satul ăsta ar trebui să afişeze nişte pancarte cu: „Atenţie! Puteţi fi agăţaţi de o fanomă, care-şi caută dragostea de mult pierdută. În caz de groază, apelaţi la medic."

Jace scoase un mic hohot de rîs.

– La Margate ai publicat într-un mic ziar local un articol cu informaţii false şi am fost potopiţi de oameni care au crezut în el. Imaginează-ţi ce ar fi, dacă ai spune unui....scuză-mă.....reporter că ai stat pe o bancă şi ai avut o lungă conversaţie cu cineva care nu se afla acolo.

– Nu vreau să-mi imaginez, afirmă ea. Apropo, mulţumesc că m-ai lăsat să-ţi relatez..... tot ce am discutat Danny şi cu mine.

– Eşti binevenită. Nu cred că oamenii de aici mai vor să vadă imagini de fantome în jur. Se pare că aşa de multă lume l-a văzut pe Danny, încît poliţistul local e chemat adesea.

– Şi îi dezintoxică. Aşa cum păstrezi venin în laborator, antidotul împotriva muşcăturilor de şarpe.

Jace zîmbi.

– Cred că totul e în regulă, dacă ţi-ai recăpătat simţul umorului. Am petrecut cîtva timp cu medicul şi vicarul şi....

– Cine mai ştie? întrebă ea. L-ai sunat pe redactorul meu de la Londra? Nu cumva a apărut pe

CNN, că în Anglia un corespondent de război a leşinat, la vederea fantomei unui bărbat frumos?

– Nu mi-ai spus că era frumos, rosti Jace ducîndu-se să se aşeze la picioarele patului, apoi zîmbi cînd ea încercă să se apere. Am dispoziţie de la medic să-ţi dau tot ce doreşti să mănînci la cină şi să vorbim despre ceea ce ai văzut, sau să nu vorbim, depinde ce vrei tu să faci.

– Orice m-ar împiedica să înnebunesc, nu-i aşa? Îl privi cercetător. Mie mi se pare că am reacţionat normal, după ce am văzut o fantomă.

– Dacă să leşini e ceva normal, atunci sper să nu mă mai aflu niciodată pe lîngă cineva care vede o fantomă, rosti el.

– Exact acesta e şi punctul meu de vedere, afirmă ea în timp ce el turna apă într-un pahar. Sînt o fiinţă normală. Am reacţionat isteric şi am eşuat total. Tu nu. Ai văzut o fantomă, dar nu te-a speriat. De ce? El îi dădu paharul cu apă, dar cînd văzu că îi tremură mîna, se aşeză lîngă ea şi i-l duse la buze. Cînd termină de băut, ea întrebă din nou: de ce?

Jace se duse la fereastră şi dădu draperiile puţin deoparte. Afară era întuneric. Se întoarse spre ea.

– Cred că s-ar putea să fiu mai aproape de moarte decît tine, rosti el încet.

Ochii lui Nigh se deschiseră mari.

– Eşti bolnav? Acesta e marele tău secret? Ochii i se umplură din nou de lacrimi.

– Nu, rosti el zîmbind. Nu sînt bolnav şi mulţumesc pentru grijă. Făcu o mică pauză, ca şi cum se întreba

ce să-i spună. Mi-a murit cineva, pe care l-am iubit foarte mult. Probabil că spiritele simt asta.

Ea clipi.

– Vrei să intri în legătură cu persoana care a murit, nu-i aşa? întrebă ea blînd. De aceea ai amenajat camera, să arate ca a Annei. Ai vrut, aşa cum ai spus, să o ispiteşti să vină înapoi, pentru că voiai să-i pui întrebări. Asta era?

– Da. Zîmbi într-un fel, care o făcu pe Nigh să creadă că era uşurat că-i spusese atît de multe.

– Cred că faci prea multe presupuneri, rosti ea şi simţea cum iese din ea la suprafaţă jurnalistul de investigaţii. Cînd mă întîlneam cu oameni din alte ţări, adesea îi întrebam dacă cunosc cumva Anglia. Şi ei îmi spuneau: „M-am întîlnit odată cu un om din Anglia, poate că-l cunoşti."

– Am păţit-o şi eu în legătură cu Statele Unite. Deci care e poanta?

– Oare toate fantomele de pe această planetă se cunosc între ele? Cunosc pe toată lumea care a murit?

– Nu ştiu, afirmă Jace cu furia crescîndu-i în voce. Nu ştiu nimic mai mult, decît oricine altcineva. Ceea ce ştiu este că nu pot să rănesc o fantomă. Aş vrea să fi putut să mă îndrăgostesc de Ann Stuart. Aş vrea să fi putut să mă însor şi să am copii cu ea. Aş vrea să fi putut să umplu casa aia uriaşă cu spiritele unor micuţi, care ar trăi pentru totdeauna şi n-ar muri niciodată.

Odată trecută furia, se aşeză la capătul patului, cu faţa roşie de emoţie. Nigh dădu la o parte cuverturile

şi se duse la el înconjurîndu-l cu braţele şi punîndu-şi capul pe umărul lui.

– Îmi pare rău pentru tot ce ţi s-a întîmplat, rosti ea. Regret profund, cu adevărat.

El o bătu uşor pe mînă.

– Ascultă, cred că e mai bine să plec. Scuză-mă pentru izbucnirea de adineaori. Pe masă sînt sandviciuri şi doamna Fenney a spus că o să-ţi aducă o cană cu ceai, cam într-o jumătate de oră.

– Dar tu? întrebă ea.

– Eu sînt bine, afirmă şi se ridică. Trebuie să mă duc în sat, să-mi iau ceva de mîncare. Nu ştiu ce.

– O să te duci la biserică, nu-i aşa. O să te duci să te aşezi pe banca aia şi să-l rogi pe Danny Longstreet să vină la tine.

– Eu.... of, rosti el şi se îndreptă spre uşă. Cred că acum eşti bine. Doctorul a spus că vei fi slăbită o vreme, dar îţi vei reveni. După un somn bun de noapte, poate toate acestea îţi vor părea un vis. Poate că nu o să-ţi aminteşti prea multe. Noapte bună, rosti el şi părăsi camera.

Imediat ce fu plecat, încăperea îi păru mare, foarte întunecoasă şi foarte goală. Dacă Jace era plecat, iar doamna Fenney se afla în partea cealaltă a casei şi alţi oaspeţi nu mai erau, înseamnă că era singură. Îi trebui ceva putere să coboare din pat. Picioarele îi erau nesigure şi slăbite, dar reuşi să se ducă la baie, apoi să aprindă toate luminile pe care le putu găsi. Nu voia să stea în întuneric.

Mîncă jumătate dintr-un sandvici cu carne de pui, bău o sticlă cu apă, făcu o baie rapidă şi se schimbă

în noua ei cămaşă de noapte. Doamna Fenney nu apăru cu cana de ceai şi asta o făcu pe Nigh să-i fie teamă că era la fel de înfricoşată ca şi ea.

Era încă deveme, cînd Nigh intră în pat. Se simţea obosită, de parcă ar fi urcat un munte. Voia să se ducă în camera lui Jace, să vadă dacă nu s-a întors, dar nu credea că are putere.

Stînd în pat cu toate luminile aprinse, imaginile îi reveniră. Vorbise cu un bărbat care a murit acum peste o sută de ani. „Ce a vrut?" Întrebarea îi revenea într-una în minte. Iar şi iar. Ce vor ei? Prin „ei" înţelegea Ann şi Danny şi Jace. Ce voia Jace? Să-i spună la revedere persoanei pe care a iubit-o aşa de mult? Să vorbească cu ea – Nigh era sigură că era o „ea" – pentru ultima oară?

Îi era dificil să adoarmă cu toate aceste gînduri în minte şi cu toate luminile aprinse. Văzu lumini de faruri strecurîndu-se printre draperii şi îi sări inima pînă în gît. Luminile strălucitoare se mişcau prin cameră ca nişte fantome, arătau sinistru.

Nu ştia cît era ora cînd s-a trezit, dar luminile erau stinse şi camera se afla în întuneric. Imediat se sperie, dar o mînă mare şi puternică o mîngîie pe obraz.

– Şşşşşt, rosti o voce pe care o cunoştea. Totul e în regulă. Stai liniştită şi odihneşte-te. Simţi căldura unui trup puternic lipit de al ei şi simţi braţe puternice cuprinzînd-o. Zîmbi şi adormi din nou.

Dimineaţă, cînd se trezi, draperiile erau date de-o parte şi lumina soarelui scălda încăperea. Îşi aminti

ce se întîmplase ieri, dar acum nu i se părea prea clar şi desigur nu o mai îngrozea. Făcu un duş, se spălă pe cap, se uscă, se îmbrăcă, se machie şi coborî în grabă scările. Se simţea în stare să mănînce una din prăjelile doamnei Fenney.

Jace se afla la masa micului dejun. Arăta curat şi proaspăt ras, dar ochii îi erau duşi în fundul capului şi obosiţi.

– Arăţi ca cineva care a văzut o fantomă, rosti ea veselă, dar gluma nu-şi făcu efectul dorit, deoarece Jace nu zîmbi.

– Cred că ar trebui să pleci de aici, astăzi, rosti el pe deasupra cănii cu ceai. Cred că ai văzut mai mult decît destule.

În ciuda a ceea ce gîndea, nu voia să plece.

– N-am găsit fotografia Annei, zise ea. Danny a spus că e aici. Ochii i se deschiseră mari privindu-l pe Jace şi minunîndu-se. Oare eu am spus asta? Danny cel mort mi-a spus unde se afla fotografia şi eu asta am rostit, ca şi cum tocmai am vorbit cu el la telefon.

Jace întinse mîna peste masă şi luă un dosar. În el se afla fotografia unei tinere frumoase, care purta o rochie de culoare închisă, cu turnură, gen 1870. Părul ei era tras de pe faţă spre spate şi adunat pe ceafă în bucle strălucitoare. Era o femeie subţire şi părea înaltă.

– Sînt flatată că cineva crede că arăt ca ea, rosti Nigh.

– Astăzi o vedem frumoasă, dar nu cred că pe vremea aceea era considerată frumoasă. Era prea

înaltă şi prea subţire. Şi figura ei nu era destul de sfioasă.

– Vrei să spui că Ann arăta mult prea sexy.

– Da, rosti el luîndu-i fotografia din mînă.

Nigh se duse la bufet şi umplu un bol cu cereale, peste care adăugă lapte. Se aşeză apoi iar la masă şi îşi turnă o cană de ceai.

– De unde ai luat fotografia?

– Doamna Fenney are o cutie plină cu fotografii vechi. După ce Danny a murit, casa şi ceea ce era în ea a fost scoasă la vînzare, dar nimeni nu şi-a bătut capul să golească şi podul, aşa că multe lucruri au rămas acolo.

– Ce s-a întîmplat cu banii de pe vînzare?

– S-au cheltuit toţi plătind datoriile lui Danny. Jace înşiră ouăle pe farfurie. Nu mîncase mult din consistentul mic dejun englezesc al doamnei Fenney. Cred că Danny ştia că o să moară, aşa că a dat o mulţime de bani unor instituţii de binefacere, apoi a trăit pe credit timp de patru ani. Noaptea trecută am vorbit cu un om care e istoricul satului şi mi-a spus că banii s-au potrivit aproape perfect. Vînzarea casei şi a mobilierului a acoperit exact datoriile lui Danny.

– Crezi că s-a sinucis, nu-i aşa? întrebă ea încet.

El ridică ochii la ea.

– Cred că, după moartea Annei, Danny nu a mai vrut să trăiască. Ştia că moartea ei a fost din vina lui. Dacă n-ar fi fost beat şi n-ar fi lăsat însărcinată o fată din sat, Ann nu s-ar fi sinucis. Cum poţi trăi ştiind că ai ucis fiinţa pe care o iubeai cel mai mult pe lume? Vorbele lui fură atît de izvorîte din inimă, încît ea

întinse mîna pentru a o atinge pe a lui, dar el şi-o retrase. Nigh? chemă el.

– Da. Simţea că avea ceva serios de spus şi-şi reţinu răsuflarea.

– Mi-ai fost de mare ajutor în aceste ultime zile şi ai fost o companie grozavă, dar de acum am nevoie să acţionez singur. M-am interesat şi există un tren pînă la Margate. Trebuie să-l schimbi doar o singură dată. Poţi fi acasă, în siguranţă în propria ta casă, în această după-amiază.

Nu ştia dacă, să fie supărată, sau rănită de vorbele lui. Supărarea dispăru.

– Am reacţionat ca orice om, în legătură cu discuţia cu o fantomă, aşa că acum sînt aruncată la gunoi.

El o privi în ochi.

– Da. Exact aşa. Nu-mi mai eşti de mult folos ca investigator asistent, dacă trebuie să chem medicul pentru că ai leşinat şi să stau treaz lîngă tine toată noaptea. Am vrut pe cineva, care poate să mă ajute într-adevăr în ceea ce fac, dar tu eşti mult prea laşă pentru a-mi fi de vreun folos. Vreau să te întorci la Margate şi să stai departe de Priory House. Nu-ţi mai băga nasul în casa mea. Am să zidesc intrarea în tunel. Am fost destul de clar?

– Foarte, rosti Nigh, apoi se ridică şi părăsi sufrageria. Zece minute mai tîrziu bagajul ei era gata.

Doamna Fenney o aştepta la parter, pregătită să o conducă cu maşina la gară.

– Regret aşa de mult totul, rosti ea. Fantoma satului nostru nu i– a mai apărut nimănui de ani de zile, aşa că am crezut că poate a plecat să-şi ia răsplata din paradis, dar vicarul a spus că tu ai petrecut ceva timp cu el. Tot ce putu să facă Nigh a fost să dea din cap aprobator. Era prea furioasă să facă ceva mai mult. Şofară în tăcere cei opt kilometri pînă la gară şi cînd ajunseră, doamna Fenney îi întinse biletele. Erau pentru clasa întîia. Domnul Montgomery mi-a spus că trebuie să te întreb dacă ai nevoie de ceva şi să-ţi dau asta. Era un plic despre care ştia că e plin cu bani.

– Nu vreau.... începu ea gata să-i refuze. Totuşi, în felul acesta va avea de mîncare cînd va ajunge acasă.

Doamna Fenney îi luă mîinile în ale ei.

– Nu trebuie să fii supărată pe el, draga mea. A fost bolnav de îngrijorare pentru tine. A rămas afară pînă tîrziu noaptea trecută şi mi s-a spus că a vorbit cu doctorul şi cu vicarul despre tine, şi l-a vizitat pe istoricul nostru local. Cînd s-a întors, a trebuit să-i descui uşa din faţă şi se întîmplă să ştiu că a rămas în camera ta toată noaptea. A avut grijă de tine. Trebuie că te iubeşte foarte mult.

– Nu, rosti Nigh. El... Se opri brusc. Nu voia să-i relateze acestei femei problemele ei personale. Mulţumesc, adăugă apoi. Mulţumesc pentru tot. Ai o casă adorabilă şi am mîncat excelent.

– Sînt încîntată că o parte din vizita ta ţi-a plăcut, rosti aceasta începînd să strige, deoarece trenul trăgea la peron.

Nigh îşi ridică geanta pe umăr şi se îndreptă spre tren.

– Ai grijă de el, eşti bună? Şi încearcă să nu-i mai dai afurisitele alea de prăjeli.

Doamna Fenney zîmbi.

– Soţului meu nu i-au făcut rău niciodată, afirmă ea.

– A, da? Dar e aici, cu noi? întrebă Nigh în timp ce se urca în vagon.

– E în Alaska, lucrează la o sondă de ţiţei, strigă doamna Fenney cînd trenul începu să se mişte.

Nigh rîse şi îi făcu semn cu mîna, apoi plecă să-şi găsească locul.

15

Nigh reuşi să-l găsească pe fiul zarzavagiului din sat, care să o conducă acasă de la gară. Şi tot drumul, acesta nu tăcu din gură.

– Vreau să-ţi spun, Nigh, că tu eşti fiinţa cea mai interesantă, care a fost vreodată în satul ăsta. Ştiu că oamenii cred că, mai interesantă ar fi Priory House şi toate fantomele pe care le-au văzut, dar eu pariez toţi banii pe tine. Mai întîi, după funeraliile mamei tale ai plecat, apoi te-am văzut la TV prezentînd ştirile, după care te-am văzut în.... Unde era asta?

– Afghanistan.

– Corect. Ştiam că e un loc cu desăvîrşire străin. Ştii că unele locuri sînt mai străine decît altele? Australia e o ţară străină, dar nu cu adevărat străină. Ştii ce vreau să spun? Poate că e vorba de limbă. Şi Statele sînt o ţară străină, dar nu cu adevărat. Deşi bătrînul Harris de la măcelărie spune că Statele Unite e ţara cea mai străină dintre toate. Înţelegi ce vreau să spun? Oricum, cred că oricine ar fi de acord că Afghanistanul e cea mai străină. Tu ştii asta. Prin urmare, şi acolo ai fost, şi toată lumea a pierdut

socoteala locurilor pe unde ai mai umblat. Apoi a apărut americanul ăsta bogat şi primul lucru pe care îl ştim este că aţi plecat împreună. Cum de s-a putut aşa ceva? se întreabă toată lumea, deoarece tu ai scris la ziar lucrurile alea îngrozitoare despre el. Nu te supăra, Nigh, dar dacă prietena mea ar fi scris aşa ceva despre mine, n-ar mai fi fost prietena mea. Ştii ce vreau să spun? Dar poate că Harris are dreptate, că americanii sînt cei mai străini, deoarece aţi plecat amîndoi Dumnezeu ştie unde, ca două păsărele amorezate. Doamna Browne spune că aţi petrecut o zi întreagă împreună în dormitorul acela bîntuit şi n-aţi coborît nici pentru prînz. Apoi aţi fugit tot împreună şi următorul fapt pe care l-am auzit, a fost că toată treaba a fost născocită de tine şi că nu va mai exista nici o afacere în oraş, deci nu ne vom putea desfăşura pe aici, dacă ştii ce vreau să spun. Deci, unde ai fost tu şi americanul ăla, dacă nu te superi că te întreb? Ajunseseră în sfîrşit acasă la ea. Nigh deschise portiera, spuse mulţumesc pentru drum şi coborî. Dacă te plictiseşti de străini, ştii unde să mă găseşti, strigă el prin geamul deschis.

– Da, ştiu ce vrei să spui, rosti Nigh, şi făcîndu-i semn cu mîna, se grăbi să intre în casă şi să închidă uşa în urma ei. Se opri doar o secundă să asculte liniştea, apoi intră în bucătărie şi puse ibricul pe foc. Nici nu ajunsese să dea în clocot, cînd auzi vocea prietenei ei Kelly. Singurul lucru pe lume, pe care-l dorea în acel moment, era să fie singură, pentru a-şi pune ordine în gînduri.

Reuşi totuşi să-şi aştearnă pe faţă un zîmbet, cînd Kelly intră în bucătărie.

– Kelly, dragă, ce bine îmi pare că te văd.

– Nu-mi vinde mie prostiile astea! rosti aceasta aruncîndu-şi geanta pe masă. Aş putea să-ţi sucesc gîtul! Toată lumea din oraş m-a întrebat ce pui la cale şi eu a trebuit să răspund – triumfător, închipuie-ţi – că n-am nici o idee. Cînd erai în Afganistan, mi-ai trimis un mesaj-video spunîndu-mi tot. Cînd ai fost în Saudi, mi-ai trimis douăsprezece ilustrate. M-ai sunat din unele locuri, pe care nici n-am putut să le găsesc pe hartă. Şi acum, te întorci acasă şi ce se întîmplă? Dispari. Şi nu numai că dispari, dar ai dispărut împreună cu un om despre care nimeni nu ştie nimic. Unde *dracu'* ai fost?

Răspunsul la întrebarea lui Kelly era atît de lung şi complicat, încît Nigh nu ştiu de unde să înceapă – ori dacă chiar voia s-o facă. Rămase tăcută, umplu ceainicul, scoase nişte biscuiţi digestivi din bufet şi îi puse pe o farfurie.

În timp ce Kelly îşi turna ceai şi adăuga lapte, continua să-şi privească prietena. Cînd vorbi din nou, vocea ei era mai calmă.

– Arăţi de parcă ai fost pînă în iad şi înapoi.

– În iad, da, dar în mod cert nu înapoi, afirmă Nigh.

– El unde e?

Nigh ridică din umeri.

– Într-un sat din Hampshire.

– Aţi petrecut noaptea împreună? Ce s-a întîmplat? V-aţi certat şi i-ai dat papucii? Îşi puse mîna pe

a lui Nigh. Îmi pare rău, dar poate că e mai bine aşa. Poate....

– Ai putea să te gîndeşti şi la altceva, mai sus decît partea de dedesubt a centurii? o repezi Nigh. În primul rînd, nu am fugit cu el. Dacă îţi aminteşti, întregul sat înnebunise, deoarece credau că se va deschide un Centru al Fantomei şi voiau toţi să participe.

– Dar asta chiar tu ai scris, nu-i aşa?

– La ora aceea era ceea ce credeam că va face. Asta mi s-a spus.

– Cine ţi-a spus?

Nigh clătină din cap.

– Acum nu mai contează. A fost prea demult, ca să-mi mai pot aminti.

– A fost acum trei zile, preciză Kelly.

– Trei zile pot fi o viaţă de om.

Kelly îşi bău ceaiul şi mîncă un biscuit, în timp ce-şi privea prietena.

– Deci, spune-mi tot.

– Nu, rosti Nigh. Nu pot. Ridică mîna, cînd Kelly fu gata să vorbească. Nu că n-aş vrea, dar nu ştiu ce aş putea să-ţi spun.

– Încerci să mă faci să cred că ţi-ai petrecut zilele cu acest bărbat şi n-ai căutat să-i descoperi toate secretele, inclusiv locul unde îşi păstra cutia secretă, cînd era puşti?

– Nu ştiu nimic acum despre el, mai multe decît ştiam înainte de a-l întîlni. O, ştiu unde a crescut şi numele unora dintre verii lui. Ştiu o mulţime de lucruri lipsite de importanţă, dar nu ştiu ce-l preocupă. Nu ştiu nici măcar de ce a cumpărat Priory House.

– Din cauza fantomelor. Doamna Browne a spus tuturor cum a aranjat camera bîntuită, pentru a arăta ca o scenă victoriană. Desigur toată lumea spune că americanii nu cunosc istorie, pentru că n-au una proprie, altfel ar fi ştiut că Lady Grace nu a trăit în timpul reginei Victoria. Cineva ar trebui să-l ajute să înţeleagă corect datele istorice.

– Încetează! rosti Nigh cu mîinile pe urechi. Sînt bolnavă să tot aud bîrfe! Mă îmbolnăvesc oamenii care născocesc poveşti, despre ceva de care habar n-au.

Kelly nu spuse nimic şi cînd Nigh se uită la ea, aceasta devenise serioasă.

– Ai dreptate, rosti Kelly. Am devenit unul dintre ei. Am decăzut aşa mult, încît am început să o ascult pe baborniţa aia , scuză-mă. Dacă vorbeşti, am să ascult şi ceea ce îmi vei spune nu va ieşi din această cameră. Dacă vrei, aş putea chiar să răspîndesc nişte zvonuri false, astfel încît oamenii să nu cunoască adevărul. Gîndeşte-te la asta, s-ar putea să-mi placă.

Nigh o luă pe prietena ei de mînă.

– Eşti o prietenă bună şi vreau să continuăm să fim prietene.

– Asta înseamnă că plănuieşti să nu-mi spui nimic.

– Exact, afirmă Nigh. Dar vreau să-mi dai nişte informaţii.

– Cu o condiţie.

– Care?

– Să-mi obţii autograful lui George Clooney. Adresat lui Kelly. Nu doar o semnătură oarecare.

– Eşti nebună? Nu iau interviuri de la celebrităţi.

– Am văzut la TV că George Clooney şi tatăl lui s-au dus într-o ţară unde mergi şi tu şi....

– Bine, promit. Dacă mă voi afla într-o ţară sfîşiată de război şi se va întîmpla să dau peste Clooney, împreună cu celălalt domn.Clooney, am să-l rog pe George să semneze pe o schijă de şrapnel: pentru Kelly. Satisfăcută?

– Perfect. Deci ce vrei să ştii?

– Tot ce ştii tu şi aş putea să aflu şi eu despre Clive Sofron.

Figura lui Kelly oglindea dezamăgirea.

– Asta era?

– Ceea ce realmente vreau să ştiu este, cum să fac să-l determin să-mi dezvăluie toate secretele. Voi face orice pentru el, în afară de sex. Am să-i şi gătesc.

– Sînt sigură că asta îl va face să vorbească, rosti Kelly sarcastic.

– Ştii ce vreau să spun, rosti Nigh rîzînd.

– Ce?

– Fiul zarzavagiului m-a adus de la gară.

– Ohooo, mormăi Kelly. Băiatul ăla vorbeşte, nu glumă?

– Ultima oară cînd l-am văzut, era doar un puşti.

– Ai fost plecată multă vreme.

– Mă simt ca şi cum am stat aici, mai mult decît am fost plecată. Nigh îşi trecu mîna peste faţă. Domnului Montgomery îi este aşa frică de ceva, sau de cineva din oraş, că nu pot să scot o vorbă de la el. Am realmente nevoie să ştiu de ce anume.

– De fantome, afirmă Kelly. Oricui sănătos la cap îi este frică de fantome. Dacă am să văd una.....

– O să leşini şi va veni un medic să-ţi dea sedative, care te vor ţine nemişcată pe spate, mai mult de douăzeci şi patru de ore.

– Zi-mi că nu o spui din proprie experienţă.

– Nu-ţi zic, rosti Nigh. Acum, nu te superi, te duci să afli tot ce poţi? Am să pun şi eu întrebări, dar....

– Apariţia ta va cauza un adevărat tărăboi. Oamenii sînt sfîşiaţi între alternativa, dacă să fie furioşi sau încîntaţi că Margate nu va deveni faimos din cauza fantomei doamnei-tălhar. Ce e aşa nostim?

– Este că nu sînt sigură că a existat vreodată fantoma doamnei-tîlhar. Totuşi, ştiu în mod absolut sigur că există o pereche de fantome victoriene, care umblă prin casă.

– Deci, pînă la urmă americanul tău nu e chiar aşa lipsit de educaţie.

– Nu, zîmbi Nigh, nu e nici lipsit de educaţie, nici bătut în cap şi nu vrea să transforme Priory House într-un loc pentru turişti. Kelly? Familia MacFarland îl mai are pe căţeluşul acela afurisit, care face pipi pe oameni?

– Da, dar îl ţin închis în curtea din spate.

– Ţi-ar plăcea să faci pentru mine ceva cu adevărat grozav?

– Mi-ar plăcea.

– Lewis şi Ray mai iau prînzul împreună, în fiecare zi, lîngă garnizoana pompierilor?

– Nu s-au schimbat de zece ani, de cînd îi cunosc. Kelly şi Nigh fuseseră prietene de cînd aveau trei ani şi s-a întîmplat de multe ori să-şi poată citi gîndurile una alteia. Aşteaptă! Să nu-mi spui. Ei au fost dihorii

care ţi-au spus minciuni despre american. Şi i-ai crezut? Nigh ridică din umeri stînjenită. Am eu grijă de ei. Sînt sigură că familia MacFarland va fi încîntată să-mi împrumute cîinele. Presupun că am şi ce să le spun. Un autocar plin de londonezi a trecut peste unul din straturile cu flori ale doamnei MacFarland, aşa că va fi încîntată să mă ajute.

– Pentru mine sună bine. Acum du-te, să pot lucra cîte ceva. Am unele treburi de lămurit. Sună-mă în clipa în care afli ceva.

– Diseară îi voi lăsa pe copii în grija lui James şi vin la tine, cu tot ce am aflat. Aduc şi cina.

– Perfect, rosti Nigh în timp ce-şi zorea prietena să iasă pe uşă.

Casa era din nou liniştită şi plănui să petreacă restul zilei scriind tot ce putea să-şi amintească despre Jace Montgomery. Nu-i spusese prea multe, dar putea să adune fragmentele aflate. În tren realizase că singurul motiv pentru care a alungat-o de lîngă el, era că îi era frică de ea. Deoarece ştia că de cele două fantome, îndrăgostite una de alta de peste un secol, nu-i era teamă, înseamna că era altceva şi ea era hotărîtă să afle ce anume.

16

La şapte, Kelly sună şi îi spuse că n-a putut să afle nimic, dar că Emma Carew ştia „totul".

– Ce înseamnă asta? întrebă Nigh.

– Nu ştiu. George spune că Clive şi Montgomery al tău au stat într-o seară cap în cap aproape o oră şi au vorbit foarte serios despre ceva.

– Ce i-a făcut să colaboreze? întrebă Nigh.

– George spune că nu-şi aminteşte, dar îl ştii, dacă nu e vorba de politică, restul nu-l interesează. Mi-a mai spus că Emma şi Clive s-au cam certat, apoi Montgomery l-a tras pe Clive într-un colţ. Zice să vorbeşti cu Emma.

– Sper că nu le-ai spus că eu sînt cea care vrea să ştie.

– Sigur că nu! Le-am spus că nu te-am văzut. Iartă-mă, dar eu trebuie să trăiesc aici şi la ora actuală numele tău e mînjit cu noroi.

Nigh închise telefonul întrebîndu-se de ce oare a părăsit pacea relativă a Orientului Mijlociu.

Făcu o listă cu tot ce ştia despre activităţile lui Jace Montgomery de cînd a sosit, şi încercă să-şi

imagineze care e motivul real al cumpărării lui Priory House. De două lucruri era sigură. Unul, că nu a cumpărat casa pentru că i-a plăcut şi ar fi vrut să locuiască în ea pentru totdeauna. Al doilea, că nu se afla acolo din cauza fantomelor. Pentru el, fantomele erau mijlocul de a ajunge la altceva, acel ceva ce-l făcuse să spună că e „aproape de moarte".

Întocmi o schiţă cît putu de corectă a locurilor unde fusese el şi cu cine s-a întîlnit. Unele lucruri i le spusese Jace, altele le auzise. I se spusese că s-a întîlnit cu „cele trei": doamnele Browne, Wheeler şi Parsons. Crescînd, copii satului se întreceau între ei poreclindu-le. Teribilele Trei, Oribilele Trei etc. Kelly cîştigase numindu-le Cele Trei Gorgone.

Indiferent cum se numeau, cele trei femei credeau că ele conduc Margate. S-au cunoscut de cînd erau mici şi s-au împrietenit repede, spunînd fiecare tot ce era de ştiut despre toţi ceilalţi – dar ţinîndu-şi propriile vieţi în mare secret. Nu că ar fi fost multe fapte, pe care oamenii să vrea să le ştie, dar ce era, era privat.

Soţul doamnei Browne fusese ucis în război – unii spuneau că în primul război mondial – şi ea a venit în sat cu o copiliţă şi în căutare de serviciu. De atunci a rămas la Priory House. Fiica ei a fugit din sat, cînd avea optsprezece ani şi de atunci n-a mai fost văzută sau auzită.

Soţul doamnei Parsons a murit de abia anul trecut şi avusese reputaţia de a fi omul cel mai ţinut sub papuc din lume. Ea obişnuia să-i fie şefă la papetărie, tratîndu-l ca pe un sclav.

Doamna Wheeler se născuse în Margate, cu numele Agnes Harkens. A plecat împreună cu părinţii cînd avea şaisprezece ani şi s-a întors cînd avea douăzeci şi trei, cu numele doamna Wheeler. Nu avea rude, nu avea soţ, nu avea copii, dar a avut destui bani ca să cumpere o casă pe strada principală şi să deschidă ceea ce a numit ea „o bibliotecă istorică". Fusese tot atît de formidabilă la douăzeci şi trei de ani, cum era şi în prezent şi nimeni n-a îndrăznit să o întrebe ce s-a întîmplat cu părinţii şi cu soţul ei.

Cele trei femei îşi reînnoiră prietenia din copilărie şi domniră peste Margate, timp de o jumătate de secol. Nu exista nimic din ce se petrecea în oraş, pe care să nu şi-l transmită una alteia.

Nigh descoperi că Jace fusese supus Tratamentului Noului Venit al celor trei. Doamna Parsons i-a vîndut o mulţime de carnete de notiţe şi creioane scumpe, iar doamna Wheeler i-a împrumutat cutia Priory House.

Cînd Nigh se uită la listă, îi trecu prin minte că poate Jace a văzut la bibliotecă ceva ce l-a tulburat.

Căscînd, se duse la culcare. O vreme rămase trează, îngrozită că îl va vedea din nou pe Danny Longstreet, dar totul rămase liniştit şi închise ochii. Îl visă pe Jace, îl văzu rîzînd în timp ce trăgea de corzile de viţă de pe foişorul de piatră. Părea că-l vede rîzînd peste tot.

Cînd s-a trezit, era ora 8 dimineaţa şi soarele apăruse. Energia îi revenise şi era mai hotărîtă ca oricînd să afle ce ascundea Jace Montgomery.

Îşi conduse Mini-ul ei pe la periferia satului, nevrînd să şofeze pe strada principală, şi parcă în spatele bibliotecii. Ştia că nu se deschide pînă la nouă, dar ştia şi că doamna Wheeler era acolo de la şapte. Bătu la uşa din spate.

– Încă n-am deschis, strigă doamna Wheeler cu vocea ei imperativă, în timp ce deschidea uşa, gata să-i spună vizitatorului ce gîndea ea despre el. A, tu eşti!

– Da, eu sînt. Te deranjează dacă fac nişte investigaţii private? N-aş vrea să-ţi produc neplăceri. Adesea servilismul era folositor în faţa doamnei Wheeler.

– În regulă, rosti ea în silă, dar Nigh putea să vadă că e încîntată. La urma urmei, Nigh era o celebritate locală. Nu am prea multe în legătură cu Orientul Mijlociu, dacă asta vrei. Coborî glasul. Dar am cîte ceva despre Cornwall.

Nedumerită, Nigh se uită la ea conspirativ.

– Au făcut iar contrabandă?

– Nu e cazul să spun eu, rosti ea, dar îi dădu de înţeles că ştia ceva ce nimeni altcineva nu ştia.

– Este locul unde ai locuit, în anii în care ai fost plecată din Margate? întrebă cu inocenţă Nigh, în timp ce-şi scotea carneţelul şi stiloul din geantă, ca şi cum intenţiona să înregistreze tot ce i-ar fi relatat femeia.

Aşa cum ştia că se va întîmpla, doamna Wheeler dădu înapoi.

– Cu ce pot să te ajut? întrebă apoi cu răceală.

– Cercetez tot în legătură cu noul nostru consătean, domnul Montgomery.

– Aaa! îngînă doamna Wheeler şi începu să se încălzească. E un om ciudat. Nu că aş răspîndi zvonuri, dar doamna Browne mi-a spus nişte lucruri stranii, care se întîmplă cu el. Se uită la Nigh de sus pînă jos. Dar tu trebuie să ştii. Ai petrecut o mulţime de timp cu el.

– Un reporter adevărat trebuie să facă sacrificii, rosti Nigh.

– A, da. Îmi dau seama ce vrei să spui.

Nigh făcu efort să nu se strîmbe. Ştia că o nouă bîrfă va face în curînd ocolul oraşului. Se va spune că Nigh tocmai încerca să obţină o istorie despre Jace.

– Ce vreau să ştiu eu, este dacă domnul Montgomery s-a mai uitat şi la altceva, în afară de informaţiile despre Priory House, cînd a fost aici săptămîna trecută.

– De fapt, aşa a făcut, afirmă doamna Wheeler. După cum bine ştii, de ani de zile omul acela, Hatch, a refuzat să înscrie Priory House în competiţia anuală de grădinărit. Doamna Browne şi cu mine, ca şi doamna Parsons, credem că e de-a-dreptul irresponsabil din partea lui. Se pare că domnul Montgomery intenţionează să schimbe situaţia.

– Să schimbe competiţia de grădinărit?

– Cel puţin, să fie înscrisă şi Priory House. Ştiu că tot satul a obosit să audă că plantele lui Hatch vor cîştiga, înaintea tuturor. Eu cred că trebuie să fie o competiţie cinstită şi....

– Aş putea să văd articolul la care s-a uitat domnul Montgomery? întrebă Nigh întrerupînd ceea ce era sigură că putea să devină o tiradă de ore întregi. Nu

ştia ce citise Jace, dar făcea pariu că nu despre competiţia locală de grădinărit era vorba.

– Iată, rosti doamna Wheeler întinzîndu-i rola microfilmului.

Existau multe pe o rolă de film şi deoarece Nigh nu ştia ce caută, îi luă aproape două ore să găsească. Era un articolaş ce deţinea un spaţiu mic, în comparaţie cu paginile întregi de informaţii despre viitoarea competiţie de grădinărit, care era cel mai *important eveniment al anului, în Margate.*

Era un reportaj despre sinuciderea unei frumoase tinere americance. Dacă ar fi fost sinuciderea unei localnice, i s-ar fi acordat prima pagină. Dar oamenilor din Margate nu le plăcea să creadă că un străin a venit în satul lor şi l-a folosit în scopuri neplăcute. A fost o vreme cînd Margate nu era la fel de curat şi de „pur" cum era acum şi oamenii voiau să uite acele timpuri. Vechea bodegă, cu clienţii ei dezgustători, fusese desfiinţată. Familia Carew o cumpărase şi făcuseră din ea un local familial. Toată lumea era stînjenită de faptul că aşa ceva oribil a avut loc în satul lor.

Nigh apăsă pe butoane, pentru a face copii de pe ambele articole privind sinuciderea, apoi îi plăti doamnei Wheeler şi părăsi biblioteca. A trebuit să promită că va vorbi cu domnul Montgomery, să-l facă pe Hatch să se înscrie în concurs.

– Poate să-l determine pe Hatch să facă ceva, la fel de bine cum o poate determina pe doamna Browne să facă, bombăni Nigh în timp ce se îndrepta

spre maşină, unde lăsă articolele, după care se duse la bodegă.

Aşa cum sperase, Emma Carew era singură, pregătindu-se să deschidă la ora unsprezece, pentru prînz. Cînd o văzu pe Nigh, descuie uşa şi puse ibricul pe foc.

– Ştiu că n-are cum să fie vorba de o vizită de curtoazie, aşa că, cu ce pot să te ajut? întrebă Emma.

– Sînt chiar atît de transparentă?

– Tot oraşul a fost uluit de fuga ta cu splendoarea aceea de Montgomery. Deci cum e la pat? Fantastic, nu?

– Nu m-am culcat cu el.

Emma o privi dezamăgită.

– Dar toţi spuneau.....

– Ce ştiu ei? Face nişte investigaţii şi eu l-am ajutat. Numai relaţii de serviciu.

– Păcat. M-ai dezamăgit şi pe mine. O fată de oraş ca tine! Aş fi crezut că tu.... Ezită, apoi ridică din umeri. Uneori imaginaţia mea scoate ce e *mai bun* din mine. Deci cu ce pot să te ajut?

– Dar rămîne între noi?

– Sigur. Îmi place să ascult bîrfe, dar nu le răspîndesc. De exemplu, n-am să le dezamăgesc pe toate femeile din oraş, spunîndu-le că nu te-ai culcat cu bărbatul acela frumos. Toate voiau să afle amănunte.

Nigh zîmbi.

– E amabil din partea ta că îmi păstrezi secretul. Mi s-a spus că domnul Montgomery şi Clive Sefton *au petrecut ceva timp împreună discutînd. Ştii despre* ce era vorba?

Emma se uită peste umăr, să vadă dacă nu era cineva în spatele ei, apoi se aplecă spre Nigh şi coborî vocea.

– Nu pot să-l las pe George să mă audă, pentru că ar face explozie. A ameninţat că-l blestemă pe Clive, dacă mai menţionează o dată incidentul. Ei bine, nu incidentul, moartea.

– Sinuciderea, rosti Nigh.

– Exact. Clive crede că a fost un asasinat, dar e imposibil. Eram aici în birt cu treburi şi femeia aia a luat somnifere şi s-a sinucis. I-am spus lui Clive că plînsese şi cred că era amărîtă. În afară de asta, mama şi sora ei au venit şi ne-au arătat documente despre ea. A avut o mulţime de probleme mintale.

– Atunci de ce crede Clive că nu s-a sinucis?

– Din două motive, rosti Emma dezgustată, în timp ce turna două căni de ceai. Unul este că moarta arăta fericită şi al doilea, că s-a împiedicat pe trepte.

– S-a împiedicat pe trepte?

Emma îi relată teoria lui Clive, despre modul cum a fost schimbată scara, aşa că era sigur că tînăra mai fusese în birt şi înainte.

– Şi ce dacă a mai fost aici? întrebă Nigh. Poate că era nefericită, voia să moară şi acesta era un loc mai familiar.

– Exact asta am spus şi eu! afirmă Emma.

– Dar Clive nu te crede.

– Încăpăţînat cum e! Şi cred că i-au displăcut profund mama şi sora fetei, care au venit din State. Nu i-a plăcut că au apărut înarmate cu hîrtii, din care reieşea că fata fusese deranjată mintal, dar eu cred

că au făcut bine. Asta a înlăturat orice dubiu la ceilalţi dintre noi, privind motivul pentru care a făcut-o.

– Ziarele au spus că s-a certat cu prietenul ei. L-ai cunoscut?

– Acesta n-a apărut. Am auzit că era la Londra. Nu prea i-a păsat de ea, nu-i aşa? Era la Londra şi nu s-a deranjat să vină pînă la Margate, dar mama şi sora ei au putut veni din State. Asta îmi spune ce fel de om era. Ar fi trebuit să-i pună lui pilule în băutură, nu să le ia ea. Emma sorbi din ceai. Şi ce e cu interesul ăsta brusc pentru toate astea? Clive n-a încetat niciodată să vorbească despre asta, apoi omul acesta, Montgomery, a venit aici şi ne-a spus că vrea să scrie despre crimele din Anglia şi dacă cunoaştem vreuna. Clive a început iar cu sinuciderea, s-au băgat amîndoi într-un separeu şi au stat de vorbă timp de o oră. E adevărat că Montgomery vrea să scrie?

– Da, aşa cred. Nigh se gîndea la sinucidere şi se întreba ce ar mai putea să descopere.

– Ar trebui să scrie despre doamna-tîlhar, mai zise Emma. Ştiai că atunci cînd a apărut filmul, a fost cea mai vizionată peliculă din istoria Angliei?

– Nu, nu ştiam, mărturisi Nigh dezinteresată. Îi păsa tot atît de mult de Lady Grace, ca şi lui Jace, ceea ce însemna deloc.

– Deci, cum e?

– Cine? întrebă Nigh.

– Domnul Montgomery. Omul care e subiectul tuturor discuţiilor din sat. El. Ştii tu, omul cu care ai petrecut zile întregi, dar cu care nu te-ai culcat. Omul.

– Nu l-am mai văzut de cîteva zile.

– Fiul zarzavagiului spune că te-a adus de la gară, ieri după-amiază tîrziu.

– S-a făcut mare, nu-i aşa?

– Gura lui e mare. Îmi dau seama că nu ai intenţia să-mi spui nimic.

– Iartă-mă, Emma, dar am atîtea pe cap. Trebuie să plec.

– În locul tău, m-aş ascunde o vreme. Lumea din oraş e puţin cam furioasă pe tine, în legătură cu problema Centrului Fantomei.

– Mare greşeală din partea mea. Regret. Mulţumesc pentru ceai.

Nigh părăsi bodega şi se îndreptă spre parcarea din spatele bibliotecii. Rămase o vreme în maşină, uitîndu-se la carnetul de notiţe şi citind ce scrisese. Apoi reciti copiile de pe articolele despre sinucidere.

Nu era sigură şi nu avea dovezi, dar simţea în mod sigur că Jace era prietenul menţionat în articol. De asta era aşa trist, pentru că a determinat o femeie să se sinucidă? Sau a încercat să o salveze şi a eşuat? A încercat să o salveze, deşi avea un trecut cu probleme mintale?

Nigh îşi lăsă capul pe spătar şi închise ochii. Îşi aminti cum avusese Jace grijă de ea, cînd a descoperit că stătuse de vorbă cu o fantomă. Şi-a luat această sarcină şi a ştiut exact ce să facă. Ştia că petrecuse noaptea alături de ea. Era sedată, dar ştia că n-a visat, cînd l-a văzut lîngă ea.

Dacă Jace era un om aşa grijuliu, poate că a avut grijă şi de o femeie deranjată mintal şi a încercat să o

oprească să-şi facă rău. Dar a eşuat. Oricum ea se sinucisese.

Dar Clive nu credea că s-a sinucis. „Citeşte printre rînduri", îl auzise ea pe redactorul ei spunînd de sute de ori. „Citeşte ceea ce nu spun ei".

Se uită din nou la cele două articole de ziar şi le citi iar. Emma pusese o întrebare bună. Dacă logodnicul ei era la Londra, de ce n-a fost chemat? Nigh zîmbi, pentru că realiză că în asta consta totul. Ralph scrisese istoria şi acum era redactorul singurului ziar din sat, dar înainte de a se pensiona lucrase toată viaţa la Edinburgh, la un ziar mare. Ştia cum să relateze faptele.

Logodnicul n-a fost chemat de la Londra, pentru că nu i-au cunoscut numele şi nici numărul de telefon,se gîndi Nigh. I-au chemat pe cei pe care Stacy Evans îi trecuse în paşaportul ei, ca persoanele la care să se apeleze în caz de urgenţă. Nigh şi-l imagină pe Jace la Londra, anticipînd întîlnirea cu logodnica lui, înnebunit după ea, în timp ce mama şi sora ei veneau din Statele Unite.

Dar ele de ce nu l-au sunat pe Jace? N-a fost văzut în Margate. Clive nu-l văzuse niciodată, ca şi cum n-ar fi avut nici o legătură cu domnişoara Stacy Evans.

În timp ce Nigh parcurgea din nou articolele, începu să descifreze din ce în ce mai bine filmul întîmplărilor. Dacă ştia ceva despre Jace Montgomery, era că nu era greu să vorbeşti cu el. Un om care era deschis faţă de fantome şi de faptele extraordinare ce

i se întîmplaseră de cînd sosise la Margate, nu era un om care să forţeze o femeie să se mărite cu el.

Lui Nigh i-ar fi plăcut să meargă acasă la Ralph şi să-i pună întrebări, dar tot el o învăţase că, atunci cînd se ajunge să se afle ceva, nu există treburi de genul „nepublicabil". Dacă ea şi-ar exprima dubiile în legătură cu sinuciderea, probabil că Ralph va relata imediat în următorul număr al ziarului. Şi mai rău, Ralph va descoperi probabil că exista o legătură între sinucidere şi omul cu care fiecare din Margate părea să-şi închipuie că ea are o idilă.

– Aş vrea eu! rosti cu voce tare, în timp ce răsucea cheia în contact. Îşi aruncă ochii în oglinda retrovizoare, să vadă dacă nu era cineva în spate, şi îngheţă. Pe iarba din partea cealaltă a trotuarului, se afla Danny Longstreet. Zîmbea şi văzînd-o că se uită la el, ridică mîna şi îi făcu semn. Era îmbrăcat în costum de călărie, un echipament care nu se schimbase prea mult cu anii, totuşi acum putea să vadă că era altfel, de modă veche, demodat.

Repede, se întoarse să se uite pe geamul din spate. Nu văzu nimic. Nu era nimeni acolo, doar iarbă, un gard de sîrmă, apoi izlazul din spate.

Îşi ascunse faţa în mîini şi rămase aşa o clipă. Danny Longstreet o urmărise pînă în Margate. O să o urmărească şi acasă la ea? O să o bîntuie? O să trăiască cu teama că vede fantome peste tot pe unde umblă?

Inspiră profund, apoi deschise portiera şi coborî. Merse de-a curmezişul parcării spre petecul de iarbă, unde îl văzuse pe Danny.

– Nu vreau să mai suport aşa ceva, rosti cu glas tare. Nu sînt Ann Stuart! Mă auzi? Poate că semăn cu ea şi poate că sînt o vară depărtată, dar nu sînt ea. Ann e la Priory House şi îţi sugerez să te duci acolo! Mă auzi? Vai! continuă apoi. Bună dimineaţa doamnă Vernon. Se pare că va fi o zi frumoasă. Femeia trecu grăbită pe lîngă Nigh, cît de repede putu. M-ai auzit, vorbesc serios! mai zise ea în surdină, apoi urcă înapoi în maşină.

Jace bîntui prin Priory House aproape toată ziua. După ce ieri o trimisese pe Nigh la gară, s-a dus la biblioteca locală şi a încercat să afle mai multe despre Danny Longstreet, dar n-a găsit nimic. Oriunde întreba, i se răspundea că doamna Fenney şi Tolben Hali deţineau totul. Pînă la urmă a trebuit să accepte: nu prea era nimic despre Danny şi tatăl lui.

Mai petrecu o noapte la Tolben Hall, dar plecă a doua zi dimineaţă devreme, fără să mai mănînce prăjelile doamnei Fenney. Se opri la un restaurant pe şosea şi luă un bol cu cereale şi o pîine întreagă, dar nu mîncă decît jumătate. Cînd chelneriţa cea drăguţă îl întrebă dacă nu i-ar plăcea altceva, aproape că îi ceru să prăjească pîinea în grăsime, dar apoi renunţă.

Şofă pînă la Margate sosind exact cînd soarele răsărea şi vederea bătrînei şi urîtei case îl deprimă. Nu-i plăcuse niciodată, nu o voise niciodată.

Reuşi să treacă de doamna Browne şi ajunse în camera de creton, fără să fie văzut. Dar în timp ce se îndrepta într-acolo, brusc simţi că urăşte felul în care

era reprodusă camera Annei. Urî tapetul ce îl costase aşa de mult, urî mobilierul victorian. De fapt, pentru moment, părea că urăşte tot.

Se duse la dulap, deşurubă scîndura din podea şi scoase fotografia lui Stacy. Pentru prima oară de la moartea ei, nu se mai simţea aşa de apropiat de ea, nu se simţea ca şi cum se afla în cameră cu el.

Privi pe fereastră, spre sat, şi i se păru că vede un fulger galben. Poate că era Mini Cooper-ul lui Nigh excesiv de strălucitor, pe care-l conducea cu o viteză de să-şi rupă gîtul, cînd se apleca la cotituri.

Pentru moment zîmbi aducîndu-şi aminte că a fost cu ea cînd a condus Rover-ul peste stînci, peste creanga căzută a unui pom, pînă jos pe fundul pîrîului, apoi în sus pe malul lui, într-un unghi care făcu să i se strîngă stomacul. Cînd începuse să conducă, s-a simţit îngrozit, dar cînd a văzut că ştie ce face, şi-a reţinut temerile pentru el. Se abţinuse şi arătase faţă de ea respectul pe care îl merita un astfel de şofat.

Noaptea trecută la Tolben Hali ar fi trebuit să parcugă din nou hîrtiile din cutie privind familia Longstreet. Poate i-a scăpat ceva. Poate că era ceva important înăuntru, pe care nu-l văzuse.

Dar, în loc de asta, ce a făcut? A deschis computerul şi a început să caute pe Internet ce se spune despre N.A.Smythe, reportera. Văzu un scurt filmuleţ cu ea în Orientul Mijlociu şi clipi, cînd o bombă explodă nu departe de ea. Citi o jumătate de duzină de dări de seamă, despre cameramanul care fusese ucis în timp ce se afla lîngă ea. Apoi existau şi cîteva

articole despre ea, sau de ea. Era citată afirmaţia ei, că avea nevoie să-şi ia puţin timp liber, apoi nu mai era nimic.

Se duse la culcare la miezul nopţii şi visă genul de treburi pe care Nigh trebuie că le-a văzut. Se trezi la patru, se îngrozi cît de mult trebuia să aştepte pînă se servea micul dejun, apoi hotărî să nu mai aştepte. Îi lăsă doamnei Fenney un bileţel şi plecă la cinci.

Pe drumul lung pînă la Margate, Jace se gîndi cît de mult îi plăcuse călătoria, cînd Nigh a fost cu el. Era sigur că ea şi-a dat seama că refuzase să vorbească despre timpul petrecut cu Stacy.

Însă o parte din el voia să vorbească despre Stacy, voia să-i ceară lui Nigh părerea. Dar ştia că nu putea face asta. Dacă avea dreptate şi cineva o ucisese, atunci acesta încă mai locuia în Margate. Persoana care i-a trimis lui Stacy veste să se întîlnească la Priory House putea să mai fie încă în sat. El n-a întîlnit pe nimeni, pe care să-l fi plăcut ea, dar....

Avu un gînd aşa de neaşteptat, încît aproape ieşi de pe şosea. Dar ce era de spus despre Jerry Longstreet? Poate că acesta era motivul pentru care strămoşul lui, Danny, i-a apărut lui Nigh. Poate că Danny ştia că Jerry a ucis-o pe Stacy. Poate....

Aşa de multe gînduri treceau prin capul lui, încît trebui să facă un efort pentru a-şi îndrepta atenţia spre şofat.

Cînd ajunse la Priory House, era doldora de întrebări, dar pe cine să întrebe? Dacă o întreba pe doamna Browne, era sigur că va spune că nu e

treaba ei – apoi o va suna pe una din femeile acelea îngrozitoare şi le va spune că Jace a întrebat de Jerry Longstreet. Jace nu-şi putea imagina ce fel de bîrfă ar fi urmat acestei picanterii.

Hatch nu ştia şi, dacă ar fi ştiut, n-ar fi spus. Gladys şi Mick erau prea preocupaţi unul de altul, pentru a mai observa altceva. Slujnicele erau.....

Jace ştia bine că singura persoană cu care voia să vorbească era Nigh.

La prînz coborî să mănînce în linişte, timp în care doamna Browne se agita în legătură cu acţiunile lui din ultimile cîteva zile.

– Să conduci în felul acesta o maşină scumpă, comentă ea. Niciodată n-aş..... Cînd ai puţin bun simţ.....

Pentru Jace era destul. Îşi luă farfuria şi se îndreptă spre uşă.

– De acum înainte, doamnă Browne, iau masa în sufragerie.

Auzi obişnuitul ei: „Hmmm!", dar îi trecu prin minte că auzise şi „da, domnule".

La 15,30 afară începu să plouă mărunt. Alergă aproximativ o oră şi chiar aţipi, dar de abia era mijlocul după-amiezii. Se afla în micul salonaş de lîngă bucătărie, pe care nu-l folosea nimeni, o cameră în care nu stătuse niciodată înainte. Focul era aprins şi ploaia bătea în geamuri. Ar fi trebuit să fie încîntat că putea să citească mai multe din cărţile despre istoria Margate, dar se pare că nu putea să stea liniştit.

– Scuză-mă, domnule, se auzi o voce şi cînd se întoarse o văzu pe Daisy stînd în prag. Spera cu

putere că nu intenţiona să-i avanseze una din micile ei ispite. Mick mi-a dat asta pentru dvs.

– Ce e? întrebă el prudent.

– Un bilet. Se uită în susul şi în josul holului, să vadă dacă doamna Browne e pe undeva pe aproape. Cred că e de la Nigh, şopti ea.

Jace fu în picioare în cîteva secunde, dar zîmbetul atoateştiutor al lui Daisy îl făcu să încetinească ritmul. În timp ce ea stătea acolo privindu-l, aşteptînd să deschidă plicul, el îi aruncă o privire rece. Ea ieşi chicotind.

Jace închise uşa, apoi plecă să se aşeze lîngă foc, pentru a citi biletul.

Regret că te deranjez, dar cred că ţi-ar plăcea să ştii.

L-am văzut pe Danny Longstreet în această dimineaţă.

Nigh

Un zîmbet atît de mare, încît aproape că-i despică pielea, i se răspîndi lui Jace pe figură.

– Foarte serioasă problemă, rosti el tare, apoi aproape alergă la telefonul din hol.

Nigh răspunse la primul ţîrîit.

– Bună!

Jace îşi şterse zîmbetul de pe faţă.

– Nu ţi-a făcut nici un rău, nu-i aşa? întrebă el solemn. Danny, vreau să spun.

– Nu, răspunse ea părînd cam cu răsuflarea tăiată, ca şi cum ar fi alergat la telefon.

– Te-ai speriat?

– De fapt, răspunse Nigh, m-am înfuriat. Am coborît din maşină şi am strigat la el.

– Bine ai făcut!

– Poate, doar că doamna Vernon îşi plimba cîinele şi cred că am băgat-o în sperieţi.

Jace rîse.

– Sînt încîntat să aflu că tu n-ai fost speriată.

– Eram în continuare prea jenată după prima întîlnire, pentru a leşina din nou. Îmi cer scuze pentru atunci. În mod cert nu respect tradiţia britanică de a-mi muşca buzele.

– Eu cred că şi Regina ar fi fost îngrozită de ceea ce ţi s-a întîmplat.

– Sper că nu vorbeşti despre regina *noastră!* După toate rudele pe care le are în preajmă, crezi că o mică fantomă i-ar face ceva? Eu nu cred!

Jace rîse.

– Nu ţi-e foame, nu-i aşa?

– Sînt lihnită. Nu am nimic decît ce am pregătit eu, de cînd am fost la Tolben Hali. Apropo, ce mai face doamna Fenney?

– Bine. A spus că am fost cei mai buni oaspeţi, pe care i-a avut vreodată.

Nigh rîse.

– Normal. Poate că am fost chiar şi cei mai interesanţi.

– Deci ce ai spune de un ceai?

– Vrei să spui, cu tine?

– Doar dacă nu.... Ezită.

– Să mănînc singură aici? Nu, mulţumesc. Aş veni acasă la tine. Doar că plouă.

– Scuză-mă, am uitat. Eşti englezoaică, deci nu ştii cum să te descurci pe ploaie.

– Cred că poate ar trebui să iau cu mine ceva îmbrăcăminte uscată, asta e tot.

– Oho, rosti Jace. Da: oricum, adu ceva. Poate că după ceai trebuie să-mi arăţi oile alea, sau hotarele proprietăţii mele. Ar fi bine să ştiu ce posed. Mi-ar plăcea să văd asta cu o sută douăzeci de kilometri pe oră.

– Cred că e o idee grozavă. Voi fi acolo la patru. Ne vedem curînd.

Jace puse receptorul jos şi zîmbetul îi reveni pe figură. Niciunul din noi n-a spus-o, dar vine pentru a petrece şi noaptea,se gîndi el, reflectînd căse bucura ca un elev de clasa întîia. O găsi pe Daisy în marele salon de la parter. Nu fusese în camera aceea din prima zi de cînd sosise.

– Te rog aprinde focul aici, îi spuse el, apoi vreau să pui lenjerie curată în dormitorul.... Trebui să se gîndească. Nu există undeva un dormitor albastru? Unul cu cameră de baie alături?

– Dormitorul doamnei, rosti ea cu faţa acoperită de un zîmbet superior şi atoateştiutor. E vizavi de dormitorul stăpînului.

– Bine, rosti el. Şi pune lenjerie curată şi pe patul mare din dormitorul stăpînului, te rog.

– Dar dumneavoastră dormiţi în camera de creton.

Îi aruncă o privire, care făcu să-i dispară zîmbetul de pe faţă.

– Dormitorul stăpînului şi dormitorul albastru. Ai reţinut?

– Da, domnie, rosti ea şi aproape făcu o reverenţă, apoi se grăbi fugind pe culoar şi ieşind din raza lui de vedere.

Plecă la bucătărie să-i dea instrucţiuni doamnei Browne, să pregătească pentru weekend nişte bucate minunate.

– Ai oaspeţi, nu-i aşa? întrebă ea, dar el nu răspunse.

– Şi astăzi la patru vreau să serveşti un ceai, care l-ar face mîndru şi pe Edward al VII-lea. Ai reţinut? Era gata să plece, dar se întoarse. Şi doamnă Browne, dacă-i spui doar un singur cuvînt neplăcut oaspetelui meu, vei suporta consecinţele.

Ochii ei se măriră, dar nu spuse nimic, dădu doar din cap. Era tot ce putea el să spere.

Urcă la etaj, pentru a se schimba de îmbrăcămintea sport şi cînd le văzu pe Daisy şi pe Erin schimbînd cearşafurile în camera de vizavi de a lui, le spuse să-i zică lui Mick că vrea camerele pline de flori din grădină.

– Da, domnule, rosti Daisy zîmbind.

– Poate că această casă bătrînă va reveni la viaţă, o auzi el pe Erin spunînd, în timp ce intra în camera de creton, pentru a face un duş şi a se schimba. Se uită în jur şi din nou reflectă că făcuse o greşeală încercînd să recreeze ceea ce avusese Ann. Şi greşise şi dormind în camera aceea.

La coborîre, se opri lîngă Daisy şi Erin şi dispuse să-i mute lucrurile în dormitorul stăpînului.

De această dată, hohotul lor îl făcu să zîmbească.

17

– Ce plăcut! rosti Nigh cu picioarele sprijinite pe otomana rotundă şi mare din faţa focului. La ceai i-a spus totul despre cum l-a văzut pe Dnny Longstreet în oglinda retrovizoare, poveste care i-a luat aproximativ zece minute în total. El i-a spus totul despre ce a mai făcut la Tolben Hall, care le-a mai luat zece minute. După aceea, au vorbit despre.....

Nu prea era sigură despre ce au vorbit, dar nu s-a spus ce trebuia spus. După ceai, s-au plimbat prin ploaie, amîndoi cu cizme înalte de cauciuc şi au cercetat hotarele proprietăţii lui.

În colţul de sud-vest el se uită la o căsuţă.

– Mi se pare cunoscută. Era casa lui Nigh.

Ea clătină din cap.

– Agentul imobiliar nu ţi-a spus ce cumperi?

– Sînt sigur că mi-a vorbit despre tot, doar că eu nu-mi mai amintesc.

– Şi oricum, ai cumpărat casa. Inchipuieşte-ţi!

– Hmmm, bombăni el. Îmi închipui. Schimbă subiectul. Deci sînt proprietarul tău. Cît de des stai aici?

– Doar din cînd în cînd. Mi-ai închiriat-o foarte ieftin, aşa că cel mai mult o folosesc ca depozit. Am un apartament la Londra, pe care-l împart cu două colege, dar nu mă deranjează pentru că sînt plecată cea mai mare parte a timpului.

– Am văzut. Ea îl privi întrebătoare. Pe Internet. Te-am descoperit. Cînd ea nu spuse nimic, el continuă: aşa că, ce plănuieşti să faci cu viaţa ta?

– Nu ştiu. Întreabă-mă peste un an.

– Aşa mult timp îţi ia să-ţi faci un plan...

– De cînd am început, n-am avut timp liber şi sînt aproape zece ani de atunci. Trebuie să aflu ce vreau să fac. Dar tu?

– Cam tot aşa. Sînt licenţiat în istorie, dar tot ce am făcut a fost să cumpăr şi să vînd lucruri pentru afacerea familiei. Totul sub conducerea unchiului meu.

– Sună destul de modest. Trebuie că ai nişte idei, ale tale proprii.

– Cîteva, rosti el. Acum şi atunci. Dar sînt ca tine, pentru moment nu ştiu ce vreau să fac.

– Ai putea rămîne aici, rosti ea zîmbind.

– În Priory House?

– Exact. Am uitat că ai cumpărat o casă înspăimîntător de scumpă, pe care o deteşti. Atunci de ce ai făcut-o?

El nu o privi în ochi.

– Dintr-un impuls.

Ştia că ar fi trebuit să renunţe, dar nu putea. Nu intenţiona să o aducă în discuţie pe Stacy; el ar fi

trebuit să facă asta, şi nici nu voia ca el să ştie ce auzise.

– Ai cumpărat o casă care nu-ţi place dintr-un impuls. Dintr-un capriciu.

– Da, afirmă el continuînd să nu o privească.

– Trebuie că ai avut un motiv puternic să faci aşa ceva.

– Foarte puternic, recunoscu el şi ezită înainte de a vorbi iar. Ce ai zice dacă în mod eronat ai fi acuzată de ceva oribil? Ce ai face pentru a-ţi reabilita numele?

– Orice s-ar putea, răspunse ea.

– Atunci înţelegi de ce am cumpărat această casă.

– De fapt nu înţeleg nimic, dar ai făcut vreun progres în reabilitarea numelui tău?

El dădu din cap.

– Aproape deloc. Tot ce am făcut a fost să mă încurc cu o droaie de fantome, cu o englezoaică inteligentă şi o altă droaie de angajaţi, care consideră că sînt o mare sursă de distracţie.

Nigh zîmbi la gluma lui.

– Nu intenţionez să te silesc în legătură cu asta, dar dacă vrei să te ajut pentru reabilitarea numelui tău, sînt gata. Tu, desigur, va trebui să-mi spui ce s-a întîmplat de a fost murdărit.

– Am să ţin minte şi mulţumesc, rosti el zîmbindu-i. Eşti gata să ne întoarcem? Doamna Browne face miel la cuptor în seara asta, pentru noi. Şi vom mînca în sufragerie.

Acum, cîteva ore mai tîrziu, erau amîndoi sătui de mîncare şi băutură şi încălziţi de foc.

Jace stătea pe scaunul de lîngă ea.

– Îmi face plăcere compania ta, rosti el încet.

– Şi mie, a ta, răspunse ea.

Rămase tăcut o vreme şi Nigh făcu tot ce putu să nu-l lase să-şi dea seama că inima îi bătea cu putere. Se pare că fiecare bărbat trăia *acest moment*. momentul cînd părea că-şi defineşte părerea despre o femeie. Unii bărbaţi îşi demonstrau hotărîrea invitînd-o să-i cunoască părinţii, unii cu un inel, dar Nigh ştia că toate astea erau prea timpurii pentru ea şi Jace Montgomery, însă ce spera era că îi va spune ce îi guverna lui viaţa.

– Vreau să-ţi spun ceva, rosti el după o vreme. Nu, nu *vreau* să-ţi spun, dar am nevoie de ajutor. Am descoperit că nu pot să fac singur ceea ce trebuie.

Ea nu scoase o vorbă, stătea doar acolo liniştită, dorind ca el să continue, să-i spună tot.

Şi a făcut-o. I-a spus de Stacy, dar a putut să vadă că n-a fost uşor pentru el să vorbească despre femeia pe care a iubit-o şi cînd i-a povestit despre moartea ei, îi sesiză durerea. După o oră şi jumătate se opri şi se întoarse să privească focul.

Nu adăugase prea multe la ceea ce Nigh citise şi-şi imaginase deja, dar nu i-a spus asta. Iar el i-a vorbit în special despre fapte, nu despre durerea lui, pe care i-o vedea oglindită în ochi.

– Mai ai ilustrata cu notiţa de pe ea? întrebă ea.

– Sus în camera Annei, rosti el şi ea îl urmă pe scări.

De-a lungul anilor, camera îi devenise familiară, mai ales de cînd descoperise intrarea spre scara

secretă ce se afla acolo, iar noile decoraţiuni îi deveniseră cunoscute în ultima săptămînă. Oare era doar o săptămînă de cînd l-a întîlnit pe Jace?

Îl privi ducîndu-se la garderoba victoriană cumpărată la Londra, o deschise şi scoase de pe fund o cutie. N-a putut rezista să nu spună:

– Ai renunţat să mai ascunzi obiecte sub scîndurile podelei dulapului, nu-i aşa?

Se bucură văzîndu-i expresia şocată de pe faţă, apoi zîmbi şi ochii lui sclipiră:

– Ai ascultat, nu-i aşa?

– Trebuie, în meseria mea.

Se aşeză pe pat lîngă el şi începură să răsfoiască micile dovezi pe care le avea. Ea luă fotografia lui Stacy şi comentă cît de frumoasă a fost, chiar dacă aceste cuvinte îi stîrniră gelozia – ceea ce era o prostie, însă emoţiile arareori sînt logice.

– A noastră din nou. Împreună pentru totdeauna. Ne vedem aici pe 11 mai 2002, citi ea tare.

– A murit a doua zi, afirmă Jace. Se ridică şi se duse la şemineul de-acum rece. Am nevoie să ştiu ce s-a întîmplat, continuă el. Poţi să înţelegi asta? Pînă cînd nu ştiu ce s-a întîmplat, pînă nu mi-am reabilitat numele – dacă se poate face aşa ceva – nu pot să fac nimic altceva cu viaţa mea.

Ea îl privi înţelegătoare.

– Nu ai vrut să vorbeşti cu Ann pentru că e fanomă, ci pentru că era aici în noaptea aceea.

– Da, recunoscu Jace. Ai crezut că am vrut o şedinţă de spiritism, nu-i aşa?

– Ar avea sens.

El îşi trecu mîna peste faţă.

– Nimic din toate astea nu are sens. De ce ni s-au arătat nouă, Ann şi Danny? Danny ţie, Ann mie. Sau aşa a făcut, pînă am înfuriat-o. Privi în tavan. Am încercat doar să fac ceva drăguţ. N-am vrut să te ofensez, sau să te fac să te simţi mai rău. Dacă e ceva ce pot să fac, pentru a te simţi mai bine, cum ar fi să te ajut să apari la lumină, dă-mi de ştire.

Cînd se uită din nou la Nigh, faţa ei era palidă.

– Ce e?

– N-aş ispiti destinul, dacă aş fi în locul tău, rosti ea. Tu faci faţă cu uşurinţă fantomelor, eu nu. N-ai auzit că întotdeauna caută cadavre, pentru a le lua cu ele?

– Acum o lună, aş fi spus că putea foarte bine să mă ia şi pe mine.

– Ai iubit-o aşa de mult, încît nu vei putea niciodată să scapi de ea?

– Da, rosti Jace. Şi nu. Am jelit-o pe Stacy pînă cînd n-am mai putut. Dar durerea mea devenise egoistă. Aveam nevoie să ştiu totul despre mine însumi. Mama şi sora ei afirmă că eu am determinat-o pe Stacy să se sinucidă. Au spus că am fost un asemenea tiran, încît nu i-aş fi permis să rupă logodna. Dar nu are nici un sens. Dacă s-a simţit suficient de liberă să-mi spună, doar cu cîteva zile înainte de cununie, că nu vrea să aibă copii, ar fi putut să-mi spună şi că nu vrea să se mărite.

– Pot să văd în tine o mulţime de lucruri, dar nu că eşti tiran, rosti Nigh. Cred că a fost ceva mult mai mult şi tu n-ai ştiut nimic de asta. Se uită din nou la

fotografia înfăţişînd Priory House şi citi ce era scris pe verso. Cineva, undeva, ştie de asta.

– Doamna Browne, rosti Jace hotărît.

– Sînt sigură, dar e o bătrînă secretoasă şi mai curînd şi-ar băga aşchii sub unghii, decît să spună ce ştie. Dacă Stacy s-a întîlnit aici pe furiş cu un bărbat, doamna Browne ar considera că a fost corect şi bine meritat să primească pedeapsa capitală pentru ce a făcut.

Jace clipi, apoi se aşeză pe pat lîngă Nigh.

– În după-amiaza aceasta mi-a trecut ceva prin cap. Poate că Danny Longstreet ţi-a apărut ţie, pentru că urmaşul lui e implicat în asta.

Nigh îl privi întrebătoare.

– Jerry? Crezi că s-ar putea ca Stacy să se fi întîlnit cu Jerry Longstreet, aici în Priory House?

– Am impresia că tu nu crezi asta.

– Nu. Nu cred. Pentru ceva anume, ia priveşte-o. Nu arată ca una din fetele acelea dezgustător de sănătoase din California, pe care le cîntaţi voi americanii. Jerry nu e mai înalt decît mine şi a avut întotdeauna burtă. E oarecum simpatic, dar nu pentru străini.

– *Ţie* îţi place, afirmă Jace.

– Am crescut în Margate, am urmat şcoala aici. Disponibilităţile erau reduse. Acum, că am fost prin lume, Jerry Longstreet e doar o glumă. Eu cred că şi Stacy a ta ar fi gîndit la fel. În afară de asta, unde l-a întîlnit?

Jace se ridică din nou.

– Aceasta e întrebarea, afirmă el. Mi-am stors creierul pînă la epuizare. Stacy mi-a spus povestea vieţii ei. A venit în Anglia cu mama ei, iar cînd era la colegiu, a făcut vreo două excursii prin Europa, dar a fost întotdeauna însoţită. Se plîngea că n-a reuşit să vadă mai nimic şi nici să se întîlnească cu cineva.

– Cred că poţi să te îndrăgosteşti de cineva, într-un timp foarte scurt, rosti ea liniştită privindu-l.

El nu întoarse capul, ci i se uită în ochi.

– Aşa cred şi eu Îi susţinu privirea pentru o clipă, apoi întoarse capul. Dar nu pot să mă gîndesc la viitorul meu, pînă nu-mi clarific trecutul.

Nigh nu se putu opri să nu ofteze, în timp ce se uită din nou la fotografia lui Stacy, apoi puse totul înapoi în cutie.

– Cred că trebuie să ţii toate astea ascunse. Nu cred că trebuie să laşi pe cineva din casa asta să vadă ceva.

– Crezi că a fost ucisă, nu-i aşa?

Nigh se ridică în picioare şi privi o clipă cutia, apoi se uită la el.

– Cred că orice femeie care te-ar părăsi..... Nu termină propoziţia. Era prea tristă, prea sentimentală – şi scotea la iveală prea multe despre ea însăşi. E tîrziu şi sînt obosită, reluă ea. Mi-am adus ghetele de drumeţie, aşa că, de ce nu am face o plimbare mîine, undeva departe de această casă şi de Margate? Să recapitulăm ceea ce ştii şi ai văzut şi ce putem să ne închipuim, rosti ea, apoi, înainte ca el să poată răspunde, îi spuse noapte bună şi părăsi camera.

Se grăbi pe coridor spre dormitorul albastru, „dormitorul doamnei". Zîmbi cînd văzu că era plin de flori proaspete şi că hainele ei fuseseră despachetate şi aranjate. Prima oară cînd a vizitat Priory House cu Jace, cameristele şi doamna Browne fuseseră foarte insolente, dar se pare că el a făcut ceva care acum funcţiona.

Umplu cada şi se scăldă o vreme, înainte de a-şi pune o cămaşă de noapte din flanel şi a intra în pat. Cearşafurile miroseau a soare. Se simţea bine, pentru că Jace îi spusese ce îl măcina, îi spusese cel mai intim secret al lui. Acum tot ce trebuiau să facă era să rezolve misterul.

Adormi zîmbind.

18

– Să mergem, îl auzi Nigh pe Jace spunînd.

Somnoroasă, se răsuci în pat şi privi fereastrele fără draperii. Era încă întuneric.

– Pleacă, rosi ea.

Jace era aşezat pe marginea patului.

– M-am sculat acum două ore şi doamna Browne a început deja frigerea. Scoală-te, pune-ţi ghetele şi hai să mergem. Există un cap de linie la patruzeci de kilometri de aici şi de acolo începem.

– Cap de linie? murmură ea. E o expresie americană?

– Sus! rosti el şi cînd ea nu se mişcă, se întinse lîngă ea, doar cuvertura subţire despărţindu-i. Miroşi bine, mai zise el îngropîndu-şi faţa în ceafa ei.

Nigh zîmbi şi se mişcă, pînă ce dosul îi fu mai aproape de el.

– Îmi plac sporturile matinale.

– Şi mie. Şi se pare că şi lui Ann şi lui Danny. Îi adulmecă ceafa sub părul fierbinte. Bănuiesc că de asta sînt aici.

– Cum?!? rosti Nigh întorcîndu-se să privească camera.

Nu erau decît ei în încăpere. Jace se ridică de pe pat şi îi zîmbi.

– Fantomele nu sînt, doar noi. Scoală-te şi îmbracă-te. Să mergem! Ardem gazul de pomană.

– Ce expresie dezgustătoare, murmură ea în timp ce se ridica. Mă gîndeam la o plimbare de plăcere prin împrejurimi, nu o escaladă în munţi.

– Am nevoie de exerciţiu, rosti Jace. Am nevoie de o mulţime de exerciţiu. De fapt, am nevoie să urc un munte.

Nu se putu abţine să nu scoată un chicotit, deoarece era clar ce voia el să spună.

– Unde e ceaiul meu de dis-de-dimineaţă? Orice hotel bun serveşte un ceai dimineaţa devreme.

– Sigur, rosti el. Vine ceaiul la hotelul Priory House. În sufragerie. Ne vedem jos şi dacă îţi trebuie mai mult de cincisprezece minute, plec fără tine.

La aceasta, Nigh se aruncă înapoi în pat.

– Cer o păsuire!

Cu o privire serioasă, Jace se înapoie la pat, o ridică în braţe, cu cuverturi cu tot şi o depuse în faţa băii.

– Cincisprezece minute, rosti el şi părăsi camera.

Căscînd, dar zîmbind, Nigh îşi puse cîteva rînduri de îmbrăcăminte, pe care ar fi putut să şi le scoată, dacă ziua devenea mai caldă. Întîi un vechi tricou, ce fusese spălat de o sută de ori şi era aşa de strîns pe trup încît lăsa foarte puţin spaţiu imaginaţiei. Peste el o cămaşă de bumbac cu mîneci lungi, apoi o bluză de trening. După aceea îşi trase pe ea jeanşii, şosete

groase şi ghetele. Se gîndi la machiaj, dar îi trecu prin minte că va transpira, aşa că nu-şi mai bătu capul.

La zece minute, din clipa în care Jace părăsise dormitorul, se afla în sufragerie şi mînca o parte din una din prăjelile doamnei Browne.

– Ai să primeşti şi altele, spuse Jace înţelegînd că pînă la urmă ea va fi în stare să mănînce tot micul dejun uriaş.

– Sper că nu, bombăni Nigh, dar buna lui dispoziţie era molipsitoare.

Treizeci de minute mai tîrziu, îngrămădeau rucsacii grei în Range Rover-ul lui Jace şi se îndreptară spre nord. Era o splendidă sîmbătă însorită şi, în ciuda lipsei somnului, ea aştepta cu nerăbdare desfăşurarea zilei.

– Astăzi instituim o regulă, rosti el şi intră pe autostradă.

– Care anume?

– Astăzi vorbim doar despre noi, despre tine şi despre mine. Despre nimeni altcineva.

N-a trebuit să spună despre cine nu vor vorbi, pentru că ştia deja. Gîndul că, pentru prima oară, nu vor mai exista între ei fantome – vechi sau noi – o făcea să se simtă minunat.

– Am stat treaz cea mai mare parte a nopţii şi m-am gîndit la ceva.

– La ce? întrebă ea. La ce anume?

– Îmi place Anglia. Îi aruncă o privire. Este umed, frig şi cuvîntul „original" nici nu-i poate descrie pe oameni, dar există ceva în legătură cu acest loc care

mă atrage. Ea se uită la el serioasă. Ani întregi, bunica a spus că cineva ar trebui să scrie istoria familiei noastre. Familia noastră se întinde cu mult timp în urmă şi au existat cîteva tipuri neobişnuite în ea. Ştim toate astea din tradiţie orală şi ajutaţi de cîteva cufere vechi pline de scrisori, uniforme şi documente de familie. Dar nimeni n-a scris niciodată o istorie completă a strămoşilor mei.

Îl aşteptă să continue, dar el rămae tăcut.

– Vrei să spui că te gîndeşti să scrii istoria familiei tale?

– Poate, afirmă el.

– Şi în acest timp să locuieşti în Anglia.

– Mi-a trecut prin minte.

– Să locuieşti la Priory House?

– Dumnezeule, nu! rosti el. M-am gîndit să cumpăr o căsuţă undeva. Ceva vechi şi drăguţ, ceva ce poate fi încălzit.

– O fostă casă parohială, de pe vremea Reginei Anne, rosti ea cu voce visătoare.

– Mi se pare grozav, zise el. De fapt sună chiar perfect. Dar va trebui să aibă grădină.

– Şi seră. Trebuie să aibă seră. Ştii ceva? Să scriu a fost ceva ce am crezut că mi-ar plăcea şi mie să fac.

– Adevărat? Şi despre ce ai scrie?

– Despre ceea ce am văzut. Şi ceva despre fantome. Îi aruncă o privire rapidă. Nu felul *acela* de fantome, alt gen. Am întîlnit unii reporteri bătrîni care au de spus poveşti fantastice. Exista un bătrîn, care văzuse totul în al doilea război mondial şi ceea ce putea să spună era de necrezut.

– Să spună? Nu a pus totul pe hîrtie?

– Nici un cuvînt. Pentru el, fiecare vorbă pe care o scria era o sarcină neplăcută. Putea să dicteze mii de cuvinte la telefon, dar nu putea să se aşeze să scrie nimic. Şi toate istoriile pe care le ştia n-au putut fi spuse – cel puţin nu atunci. Acum ar putea să spună ce a văzut în timpul numeroaselor războaie prin care a trecut.

– Vrea să-şi scrie memoriile?

– Cu ce crezi că se hrănesc reporterii, dacă nu cu ego-ul lor?

– Cu bourbon? rosti cu inocenţă şi ea rîse.

Apoi vorbiră tot drumul pînă la capul de linie, după care continuară să vorbească în timp ce îşi luau rucsacii şi începură drumul pe jos. Vorbiră o mulţime despre casele pe care le visau şi ceea ce trebuiau să aibă, dar nici măcar o dată nu vorbiră despre o casă care să le aparţină amîndurora şi cum ar locui în ea împreună. N-au vorbit nici despre faptul că se gîndeau să-şi schimbe vieţile, într-un fel în care ar fi putut să trăiască împreună.

La amiază se aşezară pe o piatră de pe marginea drumului şi mîncară sandviciurile cu şuncă, pe care le pregătise doamna Browne şi băură ceai din termosuri. Nigh îşi scosese bluza de trening cu o oră înainte şi o legase în jurul mijlocului. Se rezemă de un copac în timp ce mîncau într-o tăcere camaraderească, încălziţi de soare.

– Zorro-atacatorul, rosti ea. Pare genul meu de bărbat. Se referea la povestea pe care i-o spusese

Jace despre unul din strămoşii lui. În timpul Războiului american de independenţă un tînăr se distinsese în lupta pentru libertatea ţării lui. Ei nu-i păsa că de fapt luptase împotriva Angliei.

Jace continua să privească înainte, spre pădure. Erau înconjuraţi de copaci şi de păsări cîntătoare. Erau singuri.

– În afară de bărbaţii care poartă măşti, care e genul tău de bărbat?

Nigh a trebuit să ia o gură de ceai, pentru a se împiedica să spună *tu*.

– Înalt, musculos, jucător de rugby, răspunse ea. Sau de polo. Îmi place cu adevărat polo.

– Am un văr care joacă polo.

– Cum îl cheamă? Poate că mi-l recomanzi.

– Lillian.

Rîseră amîndoi şi cîteva minute mai tîrziu adunară totul şi începură din nou să meargă. Merseră aproximativ doi kilometri cînd Nigh ceru o pauză.

– Nu ştiu cum suporţi tu asta, rosti ea uitîndu-se la cămaşa lui groasă, în timp ce-şi lăsa rucsacul pe pămînt. Sînt gata să iau foc.

– Asta nu e nimic. Trebuie să petreci o vară în sudul Americii. Cum ai suportat Orientul Mijlociu, dacă nu-ţi place căldura?

– Era căldură uscată, rosti ea scoţîndu-şi cămaşa cu mîneci lungi peste cap. Şi.... se opri brusc, deoarece Jace se uita la pieptul ei cu ochii mari şi gura căscată. Îmbrăcase tricoul acela strîmt pentru a-i atrage atenţia, dar aşa ceva era ridicol! Oare n-a văzut niciodată....

Se uită şi ea la tricou şi realiză că de fapt el se uita la inscripţia de pe el.

– Ce e?

– Asta, şopti el şi ridică mîna indicîndu-i pieptul. De unde ai asta?

– De la şcoala Regina Jane, rosti ea. E un mic internat public – pentru tine particular – cam la patru kilometri de Priory House. Este astronomic de scump şi nu ştiu pe nimeni din Margate, care să fi fost vreodată acolo. Gladys Arnold lucrează acolo.

– Stacy avea un tricou ca acesta, şopti Jace.

– Oricine care locuieşte pe o rază de şaizeci de kilometri, are aşa ceva. Şcoala orgnizează colecte de fonduri şi vinde lucruri cu această inscripţie pe ele. Obişnuiam să cumpărăm obiecte de la ei pînă..... Jace continua să o privească cu ochi mari. Doar nu crezi că Stacy a fost acolo, nu-i aşa? întrebă ea. A putut să cumpere tricoul dintr-o mulţime de locuri. Se vindeau şi în cîteva magazine din Londra.

– Nu ştiu, rosti Jace, dar e un indiciu. Trebuie să ne întoarcem. Trebuie să aflăm dacă a fost la şcoala aceea. Trebuie să.... Se opri şi se pregăti de călătoria de întoarcere pe drumul pe care veniseră, dar de două ori mai repede.

Pentru moment Nigh rămase unde era.

– Prea mult pentru o zi romantică pierdută, rosti ea apoi îşi ridică rucsacul şi fugi după el.

Le luă doar patruzeci şi cinci de minute pentru a ajunge la poale şi din nou în maşină, apoi Jace conduse spre Margate cît mai repede putu.

– Întoarce aici, rosti Nigh şi Jace luă curba aşa de brusc, încît Nigh trebui să se apuce de mînerul de deasupra geamului. Bănuiesc că vrei să vezi şcoala Regina Jane.

– Da, rosti Jace, ceea ce era tot ce spusese pe tot drumul înapoi.

– Întoarce pe drumul acesta desfundat, îl îndrumă ea şi el îi urmă instrucţiunile. Cînd ajunseră într-o fundătură, opri maşina, coborî şi se uită la o casă şi la terenul ce o înconjura.

Nigh stătea lîngă el. Şcoala era o enormă casă veche victoriană, destul de drăguţă, cu peluze bine tunse, care formau două terenuri diferite de joacă. Se aflau acolo fete de şcoală elementară alergînd după mingi sau cu crose de hochei, toate purtînd culorile şcolii, verde cu alb.

– Deci, cum o să aflu dacă Stacy a fost aici? întrebă Jace.

– Bănuiesc că trebuie să ne ducem înăuntru şi să-i întrebăm. Sînt sigură că au registre. Dar....

El o privi.

– ....dar trebuie că au auzit că o Stacy Evans a murit într-o bodegă la nici douăzeci de kilometri de şcoala lor şi dacă n-au spus nimic atunci, înseamnă că nu vor dori nici acum să se implice.

– Şi eu gîndesc la fel, rosti ea.

– Poate că am putea încerca pe Internet. Trebuie că au o asociaţie a foştilor elevi.

– Au, dar e ermetică. Trebuie să fii chiar tu un fost elev, pentru a intra în baza lor de date. Jace o privi gîndindu-se să o întrebe de unde ştia asta. Nigh

ridică din umeri. Uneori, continuă ea, fetele binevoiau să vină în Margate, pentru a vedea cum trăiesc sătenii. La rîndul lor, localnicii au vrut întotdeauna să ştie, care e fiică de duce, sau de conte, aşa că obişnuiau să se uite după ele. Şcoala a aflat asta şi a sigilat registrele pentru străini. Acum fetelor arareori li se permite să meargă la Margate, de asta n-ai văzut tu inscripţia prin oraş. A intervenit o distanţă mult mai mare, între ele şi noi.

– Atunci cum să aflăm? întrebă Jace. Eşti ziaristă. Cum vedem dacă Stacy a urmat această şcoală?

– În afară de a intra cu forţa în biroul cu registre, n-am nici o idee. Cînd văzu faţa lui Jace, făcu un pas înapoi. Am glumit. Nu poţi să pătrunzi în şcoală. Poate că dacă ar fi în vacanţă, ai putea să o faci, dar acum locuiesc acolo trei sute de fete.

Jace o privi o clipă, apoi se înapoie la maşină. Nigh era în spatele lui. După ce urcară, ea îl întrebă ce intenţionează să facă.

– Să contactez nişte oameni, cu numele Clive şi Gladys.

Nigh rămase cu gura căscată.

– Intenţionezi să-l rogi pe Clive să te ajute? E poliţist! Cînd expresia lui Jace nu se schimbă, ea începu să se supere. Nu poţi face asta! Categoric nu poţi face asta! Şi mai ales nu se poate ca un poliţist ca el să te ajute.

– Ştii ceva despre trecutul lui Clive Sefton?

Nigh ştia totul despre trecutul furtunos al tînărului. Fusese arestat de aşa de multe ori, încît devenise o glumă. Droguri. Jocuri de noroc.

– Nu poţi face asta, repetă Nigh, dar de data aceasta vocea ei era mai slabă.

Jace dădu maşina înapoi, întoarse şi se îndreptă spre Priory House. Douăzeci de minute mai tîrziu cînd au ajuns, îi sună pe Clive şi pe Gladys şi îi invită la cină, împreună cu Mick. Apoi îi porunci doamnei Browne să pregătească un festin, după care se îndreptă spre duş.

Nigh urcă în dormitorul ei şi cugetă, dacă să se urce sau nu în Mini-ul ei şi să plece acsă. În profesiunea ei, văzuse de prea multe ori ce consecinţe are un comportament ilegal. Pe de altă parte, văzuse şi ce consecinţe are un comportament legal. Una peste alta, nu ştia ce era mai rău.

Făcu o baie, apoi se îmbrăcă cu pantaloni simpli negri şi un pulover de caşmir roz. Cina se servea într-o oră.

– Nu pot să cercetez anuarele fără mandat, rosti Clive cu gura plină.

– De ce naiba e aşa de secretă şcoala asta? întrebă Jace înfigînd furculiţa în altă felie de friptură de vită. Publicul are un acces mai mare la deţinuţi, decît la fetele astea. Ai crede că Margate e o văgăună a păcatelor şi virtutea fetelor trebuie protejată. În timp ce vorbea, capetele lui Nigh, Clive, Gladys şi Mick coborau din ce în ce mai jos. Cînd Jace termină, nasurile aproape le atingeau farfuriile. Bine, continuă Jace. Să lăsăm asta. Ce s-a întîmplat, de şcoala a căpătat aşa o ură împotriva satului Margate?

– O atracţie reciprocă, rosti Nigh.

– Asta e bună! interveni Clive. Atracţie reciprocă. Va trebui să-mi amintesc asta.

Gladys se uită la Jace.

– Acum patru ani, un tînăr localnic a lăsat gravidă fiica unui duce. S-a iscat puţin tărăboi, dar povestea a fost muşamalizată. Ducele a ameninţat că-i sună pe părinţii fiecărei eleve, dacă ceea ce el numea „spelunca Margate" nu va fi interzisă pentru totdeauna celor din şcoală.

Jace dădu din cap.

– Deci îmi închipui că fiicei nu i s-a permis să se mărite cu puştiul din Margate. Asta îi făcu pe ceilalţi să rîdă. Tot ce vreau să ştiu este, dacă Stacy Evans a urmat această şcoală sau nu.

– Îţi cer iertare, domnule, începu Gladys, dar eu cred că vrei să ştii şi numele colegelor ei. Dacă tînăra doamnă a urmat şcoala, ai putea să le suni şi să le întrebi pe cine a cunoscut ea.

Jace îi zîmbi, apoi se uită la Mick.

– E cazul să o păstrezi bine, rosti el.

Mick îşi puse mîna peste a lui Gladys şi rosti.

– Asta şi intenţionez.

Cu o oră înainte, Jace îi dăduse liber doamnei Browne, o urmărise părăsind bucătăria şi ducîndu-se în apartamentul ei, apoi le povesti pe scurt lui Gladys şi lui Mick despre Stacy, care fusese logodnica lui şi despre care credea că a fost ucisă. Le-a spus că aceasta s-a întîlnit cu cineva la Priory House în noaptea dinaintea morţii şi el voia să afle cine a fost acela.

– Gladys? întrebă Jace. Ai cheile de la şcoală?

– Nu de la biroul cu registre, rosti ea repede şi fermă.

– Dar ai chei de la intrarea în clădire?

Atît Night cît şi Clive strigară în acelaşi timp:

– Nu!

– Nu pot să te ajut cu nimic, dacă e vorba să forţezi intrarea, rosti Clive. Regret, domnule Montgomery, dar nu pot să-mi risc tot viitorul pentru asta. Dacă ar fi prins alt poliţist făcînd aşa ceva, ar fi iertat, dar pe mine nu. Nu, cu trecutul meu.

Jace se lăsă pe spate în scaun.

– Sînt deschis sugestiilor.

– În regulă, rosti Clive, apoi se aplecă în faţă şi-şi scăzu vocea. Cred că am un plan.

– Domnule Montgomery, torcea directoarea şcolii Regina Jane, cred că pot să-ţi primesc nepoata.

– Familia noastră nu trimite de obicei copiii la internat, dar Charlotte vrea să vină, aşa că cine sîntem noi să o oprim. Copila vrea să joace hochei pe iarbă.

– O, bine, înseamnă că e sportivă.

– Da, e o adevărată microbistă.

Femeia îşi menţinu zîmbetul, chiar auzindu-i jargonul. Îi înmînă un teanc gros de hîrtii.

– Ai acolo broşura noastră de publicitate şi cererea de înscriere.

– Mulţumesc foarte mult, rosti el luînd hîrtiile.

În următoarea secundă, un vuiet de alarmă umplu camera şi urechile lor.

– Ce naiba? rosti femeia. Nu cred că e o urgenţă adevărată, strigă ea pentru a acoperi zgomotul, dar trebuie să merg să-mi văd elevele. Se îndreptă repede spre uşă şi aşteptă nerăbdătoare, ca şi el să părăsească biroul.

Jace îşi agăţă mîneca în scaun, apoi se necăji să o desprindă, după care călcă pe şiretul de la pantof.

Femeia privea neliniştită fetele, care începuseră să se adune în holul central. Zdrăngănea nerăbdătoare cheile în mînă.

– Regret din suflet, strigă Jace ridicîndu-se şi îndreptîndu-se spre ea. Dar imediat scăpă din mînă hîrtiile şi se lăsă în genunchi, pentru a le aduna.

– Domnule Montgomery! ţipă ea. Trebuie să mă duc la fete! Îi aruncă o privire scîrbită, apoi ieşi în fugă din cameră.

Cu o mişcare rapidă, Jace luă anuarul 1994 de pe rafturile cu registre de lîngă uşă şi îl strecură sub haină. Noaptea trecută reflectase profund şi ajunsese la concluzia că singurul an în care Stacy a putut să meargă la şcoala aceasta era 1993-94. Mama ei murise în vara lui 1993 şi tatăl ei s-a însurat imediat cu o femeie, doar cu cîţiva ani mai mare decît fiica lui. Jace bănuia că mama ei vitregă a expediat-o într-un internat englezesc, pentru a se descotorosi de ea. Jace ştia că Stacy absolvise o şcoală în California, aşa că dacă s-a dus la şcoala Regina Jane, nu a rămas tot anul.

Alarma continua să sune în timp ce părăsea biroul, cu hîrtiile date de directoare în mînă. Ea se afla la cîţiva paşi de uşa biroului, îndrumîndu-le pe elevele

care ieşeau una după alta din clădire. Jace făcu un adevărat spectacol răsucind buşonul uşii, pentru a se încuia în urma lui, iar ea dădu din cap indicînd că e de acord.

Jace părăsi clădirea zîmbind – în timp ce în jur fetele ţipau şi vociferau:

– Aşa ceva ca tine există în Margate?

– Acuma îmi dau seama de ce nu ni se permite să mergem în sat, dacă asta se găseşte pe acolo.

Jace avea faţa roşie, în timp ce se urca în maşină. Îi dădu anuarul lui Nigh, apoi ieşi din parcare.

– Cînd eram eu tînăr, fetele nu erau aşa.

– Ba erau. Fetele întotdeauna au fost aşa, rosti ea răsfoind registrul. Bingo! Stacy Elizabeth Evans. Jace se opri o clipă, pentru a se uita la fotografia din anuar, apoi conduse spre Priory House cu un zîmbet pe figură. Acum, tot ce avem de făcut, adăugă Nigh, e să aflăm cu cine s-a întîlnit şi vom şti cine i-a trimis invitaţia. Se lăsă pe spate în scaun. Jace?

– Ştiu, răspunse el. Eşti gata să mă întrebi dacă sînt pregătit pentru ceea ce s-ar putea să aflu. Am auzit asta de atîtea ori de la unchiul Frank. Ar trebui să-l cunoşti. Voi doi semănaţi.

– O consider un compliment.

– Ar trebui. E un miliardar făcut prin el însuşi.

– Ohooo! Frank Montgomery *acela.*

Jace rîse, în timp ce trăgea pe aleea de acces în Priory House. Era duminică, ziua liberă a doamnei Browne şi plecase acolo unde se ducea duminicile, lăsîndu-i singuri în casă. Planul lui Clive de a intra în posesia anuarului fusese aşa de simplu, încît Jace

n-a fost prea sigur că va funcţiona. Gladys mergea adesea la şcoală duminica pentru a termina de curăţat, aşa că a fost uşor să declanşeze alarma la momentul dinainte stabilit. Restul i-a aparţinut lui Jace.

Odată ce se aflară în casă, Jace şi Nigh se aplecară asupra anuarului, cu capetele aproape atingîndu-se. El era hotărît să nu o lase, pe ea sau pe oricine altcineva, să vadă cît era de şocat şi îndurerat, pentru că femeia pe care o iubise atît de mult nu i-a spus că a fost la un internat din Anglia. Poate că asta a însemnat doar cîteva luni, totuşi stătuse destul de mult, pentru a se îndrăgosti de cineva. Tot ce a avut individul de făcut, cu atîţia ani mai tîrziu, a fost să-i trimită o carte poştală ilustrată cu data întîlnirii şi ea s-a şi conformat. Şi pentru a-l revedea, i-a cerut omului cu care intenţiona să se căsătorească să o ia cu el în Anglia şi a înscenat o ceartă, pentru a avea o scuză pentru plecarea ei de lîngă el.

– Vezi pe cineva cunoscut? o întrebă pe Nigh.

– Mai mulţi, dar numai din coloanele mondene ale ziarelor. Hai să intrăm pe înet.

O oră mai tîrziu, cercetaseră o mulţime de persoane, dar cum le puteau contacta pe aceste tinere, pentru a le pune întrebări?

– Nu poţi să tastezi pur şi simplu Chatsworth şi să întrebi despre colega de cameră a uneia dintre fiicele casei, rosti Nigh.

– De ce nu? Aminteşte-ţi că sînt american şi că am luptat în război, pentru a înlătura sistemul vostru de clase.

– Mai slăbeşte-mă! rosti Nigh. Ar putea cineva să o sune pe sora ta să-i pună întrebări?

– În primul rînd, nu vor da niciodată de ea. Are trei copii şi nici o clipă de.... Ea îl privi cu ochii îngustaţi. El rîse. Îţi înţeleg punctul de vedere, dar am o idee. Există o femeie pe care o cunosc şi care poate pătrunde şi la Regină dacă vrea.

– Ha! Numai o persoană de rang înalt poate să intre la Regină.

– Dar n-avem nevoie chiar de Regină, nu-i aşa? interveni Jace. Avem nevoie de cineva care poate ajunge la aceste englezoaice bogate şi există o femeie, în care am o încredere mai mare decît în oricare alta de pe lume.

– Cine e?

– Mama mea.

Nigh rîse.

– Şi ai să laşi totul în seama ei?

– Fiecare bucăţică. Crezi că Gladys a cumpărat şi un copiator în culori?

– Din ceea ce a spus doamna Parsons, Gladys a cumpărat toate aparatele cunoscute, dar nu de la ea. Ceea ce înseamnă că a obţinut totul la jumătatea preţului cerut.

– Hai să copiem paginile astea şi să i le trimitem mamei. O să-şi croiască drum în casele lor cu ajutorul farmecului ei

19

Jace şi Nigh petrecură ziua prefăcîndu-se că nu sînt nervoşi. Jucară scrabble – Nigh cîştigă – şi se plimbară prin grădină, Nigh dîndu-şi cu părerea despre ce ar face ea cu grădina, dacă ar fi casa ei.

– Îţi place casa asta, nu-i aşa? Dacă ai avea de ales, ai locui aici, ce zici?

– Nu, răspunse ea cinstit. Casa e rece, curentoasă şi plină de fantome. Şi nu vorbesc doar despre Ann Stuart. Cred că spiritul mamei mele se află aici şi poate că şi al tatălui meu. Sau ne aflăm aici doar eu şi amintirile mele. O trecu un fior. Nu, nu mi-ar plăcea să locuiesc în casa asta. Mai e încă ceva, dar nu ştiu ce anume.

– Cred că fantoma blestematei aceleia de doamnă-tîlhar. Eu cred că a locuit aici şi mai cred că e şi ea prezentă aici.

– Poate că ai dreptate. Să nu mai încercăm aparatele?

Toată ziua au controlat faxul, pentru răspunsul pe care-l aşteptau, ca şi e-mail-ul lui Jace. Mama lui i-a expediat rezultatul fiecărui pas făcut, pe cine a sunat

şi ce a găsit. Pînă la urmă, n-a apărut nimic despre persoana cu care se întîlnea Stacy în afara şcolii.

Au aflat totuşi că Stacy fusese o elevă foarte, foarte nefericită şi interiorizată.

– Bunuiesc că acesta e motivul pentru care nu mi-a spus că a petrecut cîtva dintr-un an într-o şcoală-internat, observă Jace. Făcea tot ce putea, să înţeleagă de ce avusese ea un asemenea secret faţă de el.

Cu trei ore înainte, doamna Montgomery îl sunase pe Jace şi i-a spus ce a aflat de la femeia care fusese directoarea şcolii, în perioada cînd se afla Stacy acolo. Cînd aceasta a intrat la internat, era o fiinţă traumatizată de curînd. Mama ei murise doar cu cîteva luni înainte de începerea cursurilor şi fusese trimisă să stea cu tatăl ei, un om pe care îl văzuse foarte rar, şi care tocmai se căsătorise din nou. Omul nu avea timp să aibă grijă de afacerile lui vaste şi de două femei cu multe nevoi. Noua lui soţie cîştigă şi Stacy fu trimisă la o şcoală din altă ţară.

– Una dintre fetele cu care am vorbit, le spusese doamna Montgomery, mi-a zis că nimeni nu ştia prea multe despre Stacy. Petrecuse cele cîteva luni cît a stat acolo doar în camera ei.

– Dar a existat un bărbat.... începu Jace.

– Ajung şi acolo, dragă, rosti mama lui, dar trebuie să ai răbdare. În primul rînd, vreau să ştiu cine e acolo, cu tine. Pot să-i aud răsuflarea prin telefon.

Nigh sări ca arsă, departe de aparat.

– E băiatul grădinarului, Mick, rosti Jace.

– Niciodată n-ai ştiut să minţi prea bine. Cine e?

– Ai un pix?

– Sigur.

– Uită-te pe Internet la N.A.Smythe. Pe litere S-M-Y-T-H-E. O să vezi acolo totul despre ea. Locuieşte aici în Margate, atunci cînd nu umblă prin lume şi mă ajută cu.... ei bine, cu orice am nevoie să fiu ajutat.

– Pari mult mai bine decît erai, cînd ai plecat, aşa că spune-i mulţumesc din partea mea.

– Am să-i transmit, rosti Jace zîmbindu-i lui Nigh. Acum, spune-mi ce altceva ai mai aflat.

– Cam la trei luni după ce a sosit la internat, una dintre fetele cu care am vorbit mi-a spus că Stacy s-a schimbat. Era tot atît de secretoasă şi de izolată de restul fetelor, ca întotdeauna, dar au văzut-o din cînd în cînd zâmbind. Una dintre fete a spus că avea impresia că uneori Stacy nu fusese în camera ei toată noaptea.

Jace ridică din sprîncene spre Nigh, deoarece ştia că putea să audă.

Nigh dădu din cap, da, aceasta era posibil prin î94.

– Se furişa afară pentru a se întîlni cu cineva? o întrebă Jace pe mama lui.

– Aşa cred ele. Cred că securitatea şcolii era destul de ineficientă la vremea aceea, de aceea anul următor directoarea a fost concediată şi angajată cea de acum. E îngăduitoare?

– Securitatea aeroportului poate învăţa de la ea, răspunse Jace. O să continui să suni, să afli tot ce poţi? Am nevoie de numele bărbatului cu care se vedea.

– Jace, dulceaţă, am să te întreb din nou. Eşti sigur că vrei să afla toate aceste informaţii? S-ar putea să afli unele lucruri despre Stacy, care să nu-ţi placă.

– Sînt sigur. De fapt, cu cît aflu mai multe, cu atît mă simt mai bine.

– Nu sînt sigură că sînt de acord cu asta. O! Dumnezeule! Tocmai am scanat-o pe N.A.Smythe a ta. E frumoasă! Şi pare inteligentă. Bună treabă!

– Mami, rosti Jace rîzînd şi fiind stînjenit totodată.

– De unde vine „N.A."?

– Nightingale Augusta.

– S-ar potrivi de minune în familia noastră. Bine, trebuie să închid. Te sun cînd ştiu mai multe. Sau poate trimit un fax cu un nume. Te iubesc.

– Şi eu, mami, rosti blînd Jace apoi închise.

Telefonul n-a mai sunat pînă la 13,30, imediat după prînz. Era mama lui care căsca. Fusese la telefon, lîngă fax şi pe Internet toată noaptea, avînd în vedere diferenţa de fus orar faţă de Anglia.

– Am un nume şi o adresă, rosti mama lui fără nici o introducere, trebuie să te duci acasă la ea la ora patru, la ceai. Numele ei e Carol Heatherington şi a fost colegă de cameră cu Stacy.

– Colegă de cameră! Jace se uită triumfător la Nigh. Ţi-a dat şi un nume?

– Nu. Carol vrea să vorbească personal cu tine, deoarece se simte foarte prost în legătură cu Stacy. Era plecată din ţară cînd a murit, altfel şi-ar fi oferit serviciile.

– Ştie că Stacy nu s-a sinucis?

– Nu, din contră. Carol crede că Stacy s-a sinucis şi crede că ştie şi de ce.

– Ţi-a spus ea asta?

– Da, Jace, dragule. Te-am avertizat că s-ar putea să descoperi fapte pe care n-ai vrea să le ştii. Acum trebuie să pleci. I-am spus lui Carol că o să aduci o prietenă cu tine.

– Da, rosti el încă zguduit de faptul că cineva care a cunoscut-o pe Stacy crede că s-a sinucis.

– Ştiu că ai părerile tale, dar sugerez să asculţi ceea ce are de spus această tînără. Ascultă *cu adevărat.*

– Da, e în regulă, sigur, mami, rosti Jace cu indiferenţă. Ar fi mai bine să plec. Te sun cînd mă întorc.

– Fă-o cam peste douăsprezece ore. Am nevoie de somn.

– Mulţumesc pentru tot, mami. Te iubesc.

Doamna Montgomery căscă de-i trosniră fălcile.

– Şi eu. Toate cele bune lui Nightingale.

– Nigh, sublinie el. I-am prescurtat numele, e Nigh.

– Abia aştept să o cunosc. Şi închise telefonul.

Nigh se uită la Jace. Auzise destul din conversaţie, pentru a şti despre ce era vorba.

– Cred că trebuie să ne îmbrăcăm cu cele mai bune haine şi să ne ducem la ceai, rosti ea. Se uită la adresa pe care şi-o notase Jace. Ne va lua cam două ore să ajungem.

Tăcut, Jace acceptă dînd din cap, apoi urcă să se schimbe. Nu voia să-şi lase timp de gîndire privind cele aflate. Realitatea că Stacy avusese o viaţă despre care el nu ştia nimic ajunsese să-l afecteze.

Ştia că de acum înainte, ceea ce va mai descoperi, îi va fi greu să audă. O parte din el voia să se oprească din cercetări, dar cea mai mare parte ştia că trebuia să meargă mai departe.

– V-am rugat să veniţi astăzi aici, mai ales pentru a atenua din propria-mi vină, zise Carol Heatherington. Era tînără, nu prea frumoasă, dar avea pielea aceea de englezoaică fără cusur şi o prestanţă pe care numai banii o pot da cuiva. Avea o casă frumoasă chiar lîngă rîu, înconjurată de treizeci de acri de pămînt. Soţul ei pleca în fiecare zi la Londra, lăsînd-o cu caii, cîinii şi un copil. Părea mulţumită pe deplin de viaţa ei. Carol turnă ceaiul în ceşti Herend. Mi-e teamă că nu am fost prea amabilă cu Stacy, cînd era la şcoală, continuă ea. I-am rugat să fiu repartizată în cameră cu cea mai bună prietenă a mea şi în loc de asta, am fost pusă cu această americancă furioasă şi ursuză. Mi-e teamă că mi-am vărsat toată dezamăgirea asupra ei.

Jace se strîmbă şi trebui să-şi încleştеze gura, pentru a nu spune ce gîndea despre cineva care fusese lipsit de amabilitate faţă de o fată care tocmai îşi pierduse mama.

Nigh luă ceaşca de ceai.

– Toţi sîntem cam ticăloşi la vîrsta aceasta, rosti ea calmă.

– Ironia este că în ultimii ani am descoperit că aşa numita cea mai bună prietenă a mea îl rugase pe bunicul ei să o sune pe directoarea şcolii şi să-i ceară să

nu fiu colega ei de cameră. Mi-am revărsat furia pe Stacy, cînd ar fi trebuit să fiu supărată pe cumnata mea.

– Cumnata ta?

Carol zîmbi.

– M-am măritat cu fratele ei, ceea ce era exact ceea ce nu voia ea să fac.

– Stacy s-a întîlnit cu cineva în anul acela? Probabil cu un bărbat? întrebă Jace.

– Da, rosti Carol. Pe atunci – pare să fie aşa mult de atunci, nu-i aşa? – încă ni se permitea să mergem la Margate în weekend-uri. Toate fetele mergeam, în cîrd. Mi-e teamă că eram înspăimîntător de snoabe. Mergeam în grupuri mici, fiecare aparţinînd unui grup sau altuia.

– Dar Stacy nu făcea parte din grup, rosti Jace.

– Nu. Era americancă şi.... Nu-mi scuz acţunile, dar sincer, Stacy n-a făcut niciodată efortul de a ni se alătura. Uneori o rugam să meargă cu noi, dar întotdeauna refuza. Nu era de ajutor nici faptul că spunea că urăşte Anglia şi că tatăl ei o să trimită după ea în cîteva zile. Noi toate consideram că şcoala-internat e o situaţie perfect normală, dar cred că Stacy o privea ca pe o pedeapsă. Cred că avea impresia că era o închisoare şi că datoria ei era să încerce să evadeze.

– Împreună cu cineva? întrebă Nigh.

– Da. Cel puţin aşa cred eu. Stacy era o fiinţă foarte secretoasă. Tu puteai să-i vorbeşti, iar ea îţi spunea doar ce voia ea să ştii. Niciodată n-a făcut vreo confidenţă. Ţi se pare posibil? îl întrebă ea pe Jace.

– N-aş fi spus asta, dar descopăr că era foarte posibil. Cu toate că eram logodiţi şi gata să ne

căsătorim, n-am ştiut că a petrecut un an într-o şcoală-internat englezească.

– Cred că Stacy se gîndea la asta, aşa cum crede multă lume despre o perioadă petrecută în închisoare. Era prea stînjenită ca să vorbească despre ea. Îmi dau seama că a ţinut-o în mare secret. Sînt curioasă ce s-a întîmplat cu tatăl şi tînăra lui soţie.

– Stacy v-a vorbit despre ei? întrebă Jace.

– Doar în modul cel mai sarcastic. Obişnuia să ne facă să rîdem cu umorul ei negru. Odată o fetiţă, cam de doisprezece ani, a venit în sufragerie şi toate ne întrebam cine o fi. Atunci Stacy a spus: „E noua soţie a tatălui meu."

– Asta i se potriveşte, rosti Jace privind în depărtare o clipă. Ai spus că îţi închipui că Stacy s-a sinucis şi asta din vina ta.

– Am fost urmărită de gîndul la Stacy, de cînd am auzit de moartea ei. Aş vrea să fi fost mai amabilă cu ea, să fi făcut mai mare efort, pentru a o include în reuniunile noastre.

– De ce crezi că s-a sinucis? întrebă Nigh încercînd să o aducă pe femeie pe calea pe care aveau ei nevoie să o cunoască.

– Din cauza lui Tony, desigur.

– Tony? întrebă Nigh.

– Tony Vine. El e bărbatul de care era îndrăgostită. Cel puţin aşa cred, că era îndrăgostită de el.

Nigh-şi Jace se priviră unul pe altul.

– Poţi să ne spui tot ce ştii despre domnul Vine?

Carol luă o gură de ceai.

– Prima oară cînd l-am văzut, eram în Margate, cu o duzină de alte fete. Era într-o sîmbătă după-amiază şi am crezut că Stacy a rămas la şcoală. O întrebasem dacă nu vrea să vină cu noi, dar mi-a răspuns că trebuie să înveţe pentru examenul de chimie. Cîteva ore mai tîrziu, mă aflam împreună cu fetele într-o piaţă stradală, organizată în ziua aceea. Mă uitam la nişte obiecte de pe tarabe, cînd am ridicat ochii şi am văzut că prietenele mele plecaseră. Nu le-am văzut nicăieri şi mi-e teamă că am intat în panică. Am început să alerg înapoi, spre şcoală, dar cînd am trecut de o stradă laterală am zărit o strălucire de roşu aprins. M-am oprit. Curiozitatea a depăşit teama de a nu mai fi cu grupul meu de prietene.

– Era Stacy? întrebă Nigh.

– Aşa am crezut. Avea o eşarfă frumoasă de mătase roşie – toate eram invidioase pe îmbrăcămintea ei americană – şi am crezut că văd eşarfa dînd colţul. M-am uitat să văd dacă nu mă vede cineva, apoi am intrat pe strada aceea îngustă, spre locul unde văzusem eşarfa. Cînd am ajuns la ceea ce părea un garaj, am zărit din nou eşarfa şi m-am ascuns după colţ. Era Stacy încolăcită pe un tînăr. O, scuză-mă,i se adresă ea lui Jace.

– Nu, e în regulă. Aş vrea să aud totul.

Carol puse jos cana cu ceai.

– Trebuie să înţelegi că cea mai mare parte dintre noi fetele eram virgine. Vorbeam despre sex tot timpul şi o făceam presupunînd că avem experienţa sexuală a unei femei de stradă, dar de fapt nu ştiam nimic. Însă Stacy se afla acolo, americanca liniştită

care păstra totul în ea, încolăcită pe un bărbat, într-un fel în care cea mai mare parte dintre noi fetele nu ne-am fi imaginat niciodată. Ţinea unul dintre picioare ridicat pe talia lui şi.....

Se opri, după ce îi văzu faţa lui Jace.

– I-ai văzut în Margate, rosti Nigh. Ştii unde se mai întîlneau? Şi cum ai aflat cine e el?

– Mi-a fost teamă că o să mă vadă, aşa că am plecat şi m-am întors în piaţă. Curiozitatea era mai puternică decăt orice altceva, prin urmare am vrut să văd dacă pot să aflu mai multe despre bărbatul cu care era Stacy.

– Un bărbat? întrebă Nigh. Nu un băiat?

– O, nu! Era cam de treizeci de ani şi noi aveam atunci doar şaisprezece. Cred că Stacy avea şaptesprezece.

– Un bărbat de treizeci de ani, rosti Jace încet.

– I-ai mai văzut? întrebă Nigh.

– În ziua aceea, nu. M-am întors la şcoală şi am găsit-o pe Stacy ghemuită în patul ei, cu cartea de chimie în braţe. N-ai fi ghicit niciodată că a fost plecată din şcoală, şi în mod cert nu încolăcită pe un bărbat cu aproape de două ori vîrsta ei. Carol luă o îmbucătură dintr-un sandvici cu castraveţi. După aceasta, pot să vă spun că am început să o urmăresc pe Stacy. Nu am lăsat-o să ştie şi nici n-am făcut vreo aluzie despre ceea ce vedeam, dar o urmăream.

– Şi ce ai văzut? întrebă Jace.

– Secrete şi minciuni, răspunse Carol. Era o mare mincinoasă. Iartă-mă. Vreau să spun că nu sînt lipsită de respect faţă de memoria ei, dar am văzut-o

minţind chiar şi faţă de directoare şi nici măcar n-a clipit.

– Despre ce mintea?

– Unde fusese şi ce făcuse. Stacy obişnuia să se strecoare afară din cameră noaptea. Am fost întotdeuana o mare somnoroasă, aşa că mi-era greu să stau trează să mă uit să văd ce face, dar trei nopţi am reuşit. A aşteptat să adorm, apoi a ieşit din cameră în vîrful picioarelor. De două ori m-am uitat pe fereastră şi am văzut-o alergînd peste peluză. Se ferea de felinarele de afară, dar eu am putut să o văd.

– Ştii unde se ducea?

– Spre dealul din spate. Într-o zi am urcat dealul şi am dat peste un drum plin de gunoaie. Am văzut acolo ambalaje de bomboane şi nişte doze de apă minerală, aruncate la marginea pădurii.

– Crezi că Stacy s-a întîlnit cu omul acela, în vîrful dealului? întrebă Jace.

– Sînt sigură. Era un urcuş abrupt, dar putea fi făcut. Eu l-am făcut. În a doua noapte, în care am putut să stau trează pentru a vedea ce face Stacy, am crezut că aud zgomotul unei motociclete. Cred că a aşteptat-o pe motocicletă şi au plecat mai departe împreună

– Şi cînd s-a întors? întrebă Nigh.

– Cînd mă trezeam dimineaţa, era întotdeauna acolo. Stacy părea că niciodată nu avea nevoie de mult somn, zise ea privindu-l pe Jace pentru confirmare.

– Aşa e. Insomnia a fost problema ei, rosti el. De aceea avea la ea somnifere întotdeauna.

– N-am văzut-o niciodată căscînd, zise Carol. N-am văzut-o niciodată arătînd somnoroasă la cursuri. Dacă eu nu dorm opt ore bune, nouă dacă se poate, sînt total incoerentă în timpul zilei. Stacy nu.

– Deci, de ce crezi că moartea ei a fost sinucidere? întrebă Jace.

Carol îl privi.

– Trebuie să mă scuz pentru această afirmaţie. Am spus-o înainte de a cunoaşte toate faptele. Nu ştiam nimic despre tine, sau că Stacy a fost logodită cu altcineva decît cu Tony Vine. Tot ce ştiam era ceea ce am văzut în ziare şi pe acestea nu le-am văzut decît după cîteva luni. Am crezut că Stacy s-a înapoiat la Margate pentru a relua legătura cu Tony. După toţi aceşti ani, intenţiona în sfîrşit să fie cu el, dar poate că el a respins-o. Stacy a fost întotdeauna o fiinţă temperamentală şi pot să-mi imaginez că, odată ce a iubit pe cineva, îl va iubi pentru totdeauna. Am putut vedea asta, pentru că s-a întors la el şi atunci a descoperit că e însurat cu altcineva, deci a devenit extrem de nefericită.

– Cine e Tony Vine? întrebă Nigh. Sau n-ai aflat cine e?

– Cam la o lună, după ce i-am văzut împreună pe el şi pe Stacy, l-am zărit coborînd strada din Margate. Era un bărbat foarte frumos, dar nu genul meu.

– Ce înţelegi prin asta? întebă Nigh. Carol ridică din umeri.

– Totul în legătură cu el era prea..... izbitor. Tatăl meu urăşte hainele noi. Dacă pune pe el un costum nou, îşi petrece ziua călărind şi făcînd tot ce poate

pentru a-l strica. Cu asta am fost obişnuită, aşa că Tony a fost un şoc pentru mine. Era ceva în legătură cu el, care.... te rog să nu crezi că sînt melodramatică, părea ceva periculos. Părea un om periculos.

– Un bărbat de treizeci de ani cu o fată de şaptesprezece? rosti Jace. Ar fi trebuit să fie închis.

– Oricum, rosti Carol, am întrebat pe cineva cine e. Cred că era o femeie dintr-o ceainărie şi care mi-a spus „E Tony Vine" şi felul în care a spus-o m-a făcut să cred că toată lumea din oraş îl cunoaştea.

– Ştii unde se află acum, sau ce s-a întîmplat cu el? întrebă Nigh.

Carol se ridică, se îndreptă spre un birou antic din spatele sofalei şi luă o coală de hîrtie dintr-un sertar.

– Acum aproximativ un an mă aflam la Londra şi am văzut pe stradă un bărbat. Ştiam că îl cunosc, dar nu-mi dădeam seama unde l-am mai văzut. În noaptea aceea mi-am amintit că era bărbatul pentru care Stacy obişnuia să se furişeze afară şi cu care se întîlnea. Tony Vine. Nu era mult de cînd auzisem de moartea ei în Margate, aşa că mi-am notat numele clădirii de unde l-am văzut ieşind. Îi dădu hîrtia lui Jace, care se uită la ea, apoi i-o trecu lui Nigh. Mi-a părut foarte rău să aud de Stacy, i se adresă apoi Carol lui Jace. Cînd am auzit, m-am gîndit: s-a sinucis din cauza acelui teribil Tony Vine. Cînd eram la şcoală, a existat o clipă cînd m-am gîndit să mă duc la directoare şi să-i vorbesc despre Stacy. Îmi era frică şi eram îngrijorată pentru ea, dar apoi, tatăl ei a venit la şcoală, a luat-o şi a dus-o înapoi în California

şi n-am mai auzit niciodată de ea. Pînă cînd mi s-a spus de moartea ei tragică.

După aceasta se aşternu liniştea şi o vreme nimeni nu mai rosti un cuvînt.

– Cred că ţi-am răpit suficient timp, rosti Jace ridicîndu-se. Nu pot să-ţi mulţumesc destul pentru ajutor.

Carol şi Nigh se ridicară la rîndul lor.

– Singura mea dorinţă este să nu fi fost aşa pasivă cînd eram fete, rosti Carol.

Nigh luă mîna femeii.

– Nu cred că ceva din toate astea sînt din vina ta.

– Iar eu nu cred că Stacy s-a sinucis, rosti Jace.

– Dar dacă nu s-a sinucis, ochii lui Carol se deschiseră mari, crezi că Tony a ucis-o?

– Dacă n-a făcut-o el, cred că ştie cine altcineva. Mulţumesc foarte mult pentru tot. Nu pot să-ţi spun cît de mult m-ai ajutat.

Au mai schimbat cîteva amabilităţi, apoi au părăsit casa şi s-au urcat în maşina lui Jace. Pentru o clipă, acesta se lăsă pe spetaza scaunului, cu ochii închişi. Nigh nu-l deranjă. Ştia ce simte. Erau o mulţime de informaţii de asimilat. Secrete şi minciuni. Carol spusese că Stacy era plină de ele. Nigh nu-i va spune niciodată lui Jace, dar era de acord cu asta. Stacy nu-i spusese omului cu care era pe cale să se mărite, despre anul petrecut la o şcoală-internat din Anglia şi nici despre un bărbat de care probabil fusese îndrăgostită. În circumstanţe normale, aceasta ar fi fost de înţeles, dar Stacy se pare că a continuat să fie îndrăgostită de acest Tony Vine mulţi ani mai tîrziu. L-a iubit aşa de mult, încît a trecut printr-o

mulţime de necazuri, pentru a merge să-l vadă, chiar înainte de căsătoria ei. Tot ce a avut el de făcut a fost să trimită fotografia cu cîteva cuvinte mîzgălite pe verso, şi Stacy şi-a periclitat viitorul cu Jace, pentru a-l întîlni.

Ce s-a întîmplat la întîlnirea aceea? se întreba Nigh. I-a spus lui Tony că el a fost întotdeauna unicul? Că voia să se mărite cu el, cu nimeni altcineva? Că l-ar fi azvîrlit la gunoi pe Jace, dacă Tony ar fi vrut să o primească înapoi?

Şi oare Tony a spus nu? I-a spus oare că avea deja o soţie şi copii şi pe ea nu o voia? De aceea Stacy s-a dus la bodega aceea şi a înghiţit un flacon de somnifere?

Nigh îl privi pe Jace, în timp ce acesta pornea maşina, şi se întrebă la ce se gîndeşte. În mintea ei de ziarist, devenea din ce în ce mai clar că Stacy s-a sinucis.

Nigh făcu un bilanţ a tot ce ştia. Cînd Stacy fusese fată, era dornică să obţină dragostea tatălui ei. Era singura rudă pe care o avea, iar acesta a ales-o pe noua lui soţie în locul fiicei lui. Din amabila descriere a lui Carol, Tony Vine părea marfă ieftină. Fetele nu primeau aprobarea părinţilor să se mărite cu oameni care purtau costume sclipitoare şi-şi dădeau întîlnire cu fete de şcoală.

Nigh se uită la Jace şi se întrebă dacă nu cumva Stacy a fost de acord să se mărite cu el, doar pentru că era genul de om, pe care un tată l-ar fi aprobat. Jace era tot ceea ce un tată ar fi visat pentru fiica lui.

– Mă compari cu Tony Vine? întrebă Jace.

Ea nu vru să-l mintă.

– Da.

– Ai început să crezi că Stacy s-a sinucis, din cauză că prietenul ei din timpul şcolii i-a spus că nu o mai vrea, nu-i aşa?

– Da, afirmă Nigh temîndu-se de ceea ce va avea el de spus în continuare.

– Bine, rosti Jace zîmbind. Dacă tu crezi asta, atunci vei fi şi mai curioasă să afli adevărul.

Cînd au ajuns la Margate, Nigh zise:

– Bănuiesc că ar fi mai bine să mă duc acasă la mine.

– Dar lucrurile tale sînt la Priory House, rosti Jace.

– Pot să le iau mai tîrziu. Mai am încă o periuţă de dinţi şi o cămaşă de noapte, aşa că totul va fi în regulă.

– Dacă asta e ceea ce vrei să faci.... rosti el.

– Nu e ceea ce vreau să fac, dar..... Temperamentul scoase ce era mai bun din ea. Tu şi cu mine practic am locuit împreună de la prima întîlnire. Sînt sigură că tot satul nu vorbeşte despre nimic altceva. Şi cea mai rea problemă este că, nici un fapt la care se gîndesc ei nu e adevărat. Tu şi cu mine sîntem doar prieteni şi lucrăm împreună. Asta e tot.

Jace băgă maşina în curte la Priory House şi opri motorul.

– Prieteni? Asta crezi tu că sîntem?

Coborînd din maşină, chicotea. Nigh stătea pe locul pasagerului şi se încrunta la el, apoi zîmbi şi ea, coborî din maşină şi intră în casă. Intră pe uşa din faţă, nu pe cea de la bucătărie.

Petrecură o seară liniştită „acasă", aşa cum începuse Nigh să o considere. Ca doi vechi însurăţei – cu excepţia că, de fiecare dată cînd Jace se apropjia de ea, inima ei începea să bată nebuneşte. Refuză să-l lase să vadă ce simţea, deoarece părea că el nu avea aceleaşi sentimente. Oare era interesat de ea, în acelaşi fel în care era ea interesată de el? Pulsul lui nu părea să se accelereze, cînd braţul i se atingea de al ei. Respiraţia nu părea să i se oprească, atunci cînd faţa ei se apropia de a lui.

Vorbiră ocolit despre viitorul lor, ceea ce o făcea fericită şi în acelaşi timp o înnebunea. Voia să ştie dacă el intenţiona cu adevărat să o includă în viitorul lui. Şi mai voia să ştie ce plănuia să facă, după ce va afla totul despre Stacy. Va scoate Priory House la vînzare şi va părăsi Anglia pentru totdeauna? Dar spusese că îi place Anglia. „În ciuda tuturor greşelilor ei" explicase el în general.

Cu cît se gîndea mai mult, cu atît mai puţin putea să-şi imagineze.

Doamna Browne aduse cina la masă şi Jace şi Nigh mîncară, fiecare pierdut în propriile gînduri.

După cină se duseră în salon şi şezură acolo în tăcere.

– N-am aflat de ce ni s-au arătat Ann şi Danny, rosti Nigh.

Jace şedea într-un fotoliu privind focul.

– Mi-e teamă că nici nu vom afla vreodată, afirmă el. Cred că am să merg mîine la Londra.

Lui Nigh îi veni să strige: „Fără mine?", dar nu spuse nimic. Era hotărîrea lui. Fără îndoială îi era jenă, că ea a auzit aşa de multe despre fosta lui logodnică. Căscă.

– Iar eu cred că mă duc să mă culc, rosti ea. Cum el nu spuse nimic, se ridică şi se îndreptă spre uşă. Dar cînd trecu pe lîngă scaunul lui, o prinse de mijloc, apoi îi ţinu dosul mîinii lipit de obrazul lui.

– Regret că nu sînt o companie prea plăcută. De cînd a murit Stacy, n-am fost eu însumi. Însă vreau să ştii că, eşti prima persoană care a reuşit să mă facă să cred că viaţa ar merita trăită. Continuînd să-i ţină mîna, ridică ochii spre ea. Promit că atunci cînd voi rezolva totul, am să mă revanşez pentru timpul pierdut.

Ea îi zîmbi, apoi îşi retrase mîna şi se uită la foc. Simţindu-se pe de o parte fericită şi pe de alta frustrată, părăsi camera şi urcă la etaj în dormitorul doamnei. Fusese aprins focul şi în încăpere era cald şi confortabil. Dar nu aşa de cald şi nici aşa de confortabil, cum ar fi putut să fie,se gîndi ea privind patul gol.

Făcu o baie, îşi puse cămaşa de noapte şi se băgă în pat. Nu stinse lumina pînă cînd nu îl auzi pe Jace urcînd scările, pentru a merge la culcare. O umbră se văzu pe sub uşă şi ea îşi reţinu respiraţia.

Cînd umbra trecu mai departe, Nigh înjură, stinse lumina, dădu un pumn pernei şi se pregăti să doarmă. În ciuda supărării ei pe Jace Montgomery, adormi în cîteva minute.

20

Pe Nigh o trezi muzica. Nu era prea tare, dar putea să o audă parcă venind de departe. La început fu dezorientată, neştiind exact unde se află. Cînd se deşteptă mai bine, ascultă. Nu părea că vine de jos, ci chiar de dincolo de uşa ei. Se trezise Jace şi a pus muzică? Muzica marilor orchestre, după armonii.

Coborî din pat şi se duse la uşă deschizînd-o. Jace tocmai ieşea din dormitorul lui. Era în jeanşi, un pulover greu de lînă şi o pereche de ghete de piele. Îşi duse un deget la buze, pentru ca ea să rămînă liniştită. Muzica provenea din camera de creton, camera Annei. Camera bîntuită.

Prima reacţie a lui Nigh fu să se întoarcă imediat în dormitor şi să se ascundă sub pat. Sau şi mai bine, poate că era exact momentul să urce în maşină şi să plece acasă.

Dar următorul gest al lui Jace hotărî pentru ea. Îi făcu semn să se întoarcă în camera ei, să închidă uşa şi să se vîre în pat. Fără îndoială, credea că e prea laşă pentru a face faţă la indiferent ce se întîmpla în camera Annei.

Dar tocmai lipsa lui de încredere îi dădu curaj. Îi făcu la rîndul ei semn să o aştepte ca să-şi pună ceva pe ea. Era destul de rău să te confrunţi cu fantomele, dar sub nici o formă nu putea să facă asta în cămaşă de noapte. Fugi înapoi în camera ei şi îmbrăcă ceva asemănător cu ce purta el: jeanşi, un pulover gros şi ghete. Patru minute mai tîrziu, se afla înapoi în hol şi mergea în vîrful picioarelor în spatele lui Jace, spre camera Annei.

Uşa de la odaie era deschisă şi luminile erau aprinse. Nu aşa lăsaseră ei camera. Jace o împinse pe Nigh în spatele lui, în timp ce se uita înăuntru, de jur împrejur, dar nu era nimeni, nici mort nici viu.

Nigh îşi adună destul curaj, pentru a se da la o parte cu un pas din spatele lui şi a se uita la rîndul ei în cameră. Totuşi, nici unul nu vorbi.

Imediat ce se aflară înăuntru, văzură că uşa mascată spre tunel era deschisă şi muzica provenea de acolo.

Din nou, Jace o împinse pe Nigh în spatele lui, în timp ce cerceta cu privirea firida întunecată a casei scării. Apoi arătă în jos, spre tunel. Muzica nu venea din camera secretă de deasupra, ci chiar din tunel.

Nigh îi atinse braţul şi îl întrebă cu un gest: cine mai ştie de pasaj şi cine poate să pună muzică înăuntru, la ora două dimineaţa. Jace ridică din umeri, făcînd-o să înţeleagă că habar n-avea.

Înaintă spre casa scării, intenţionînd să o ia înainte, dar ea îl apucă de braţ şi scutură cu putere din cap. Nu-i plăcea ce se petrecea. Putea să fie Hatch, care era sigură că ştia de tunel şi care a lăsat

tranzistorul să cînte, totuşi nu prea credea. Adevăratul ei gînd era: ce dracu' a mai pus la cale Danny Longstreet?

Cînd Jace dădu din cap, făcînd-o să înţeleagă că intră în tunel, indiferent ce spune ea, ridică un deget la el: aşteaptă o clipă.

Se duse la şemineul din camera Annei şi luă două lumînări de pe poliţă şi chibriturile. Jace îi zîmbi şi schiţă pe muteşte: bună fată! Dacă ar fi putut să vorbească, Nigh ar fi întrebat dacă nu intenţionează să-i arunce şi un os.

Jace scăpără chibritul şi aprinse ambele lumînări, dîndu-i ei una, apoi începură coborîrea prin vechiul pasaj. Nigh, cam la zece centimetri în spatele lui, încerca să acţioneze cu curaj, deşi nu se simţea deloc aşa.

Muzica era foarte tare. Indiferent cine o pusese, folosise un tranzistor demodat. Acum cînta Woody Herman, o melodie de jazz care o ducea cu gîndul la un swing, cînd băieţii aruncă fetele în aer şi apoi le prind făcîndu-le să alunece pe podea printre picioarele lor.

Zîmbi imaginii, apoi îşi aminti unde se aflau şi ce făceau. Îl apucă pe Jace de spatele puloverului şi-l urmă, în timp ce el îşi continua curios drumul.

Cînd ajunseră la mijloc, văzură că pe pămînt se afla un aparat mare. Aplecîndu-se, Jace opri muzica. Liniştea ce coborî aproape îi asurzi.

Se întoarse spre ea şi îi făcu semn să rămînă pe loc.

Oare ce-şi închipuia, că va rămîne acolo fără el? Ştia că frica ei e prostească. Petrecuse o mare parte

din copilărie în acest loc străvechi şi îi era familiar, ca propria ei cameră. Dar pe atunci, o parte din siguranţa ei se datora faptului că era sigură că nimeni nu ştia că se află acolo. Cum ar fi putut un răufăcător să o atace, dacă nu ştia unde se afla?

Dar ce au văzut şi auzit în această noapte – muzica urlînd, luminile strălucitoare, uşa secretă deschisă – o înfricoşau. Nu se îndoia că Danny Longstreet făcuse asta.

Probabil că s-a distrat grozav de gluma lui, cînd a stat lîngă ea pe bancă şi au discutat, în plină zi. Şi mai ştia că el e în Margate, deoarece îl văzuse.

Din nou, Jace îi făcu semn să rămînă unde e, şi din nou ea clătină din cap împotrivindu-se. Ştia că el dorea să controleze şi restul tunelului, să controleze intrarea dinspre curte, dar ea nu voia să rămînă singură acolo. Cineva fusese în tunel şi asta de curînd. Cînd s-au dus la culcare, luminile nu erau aprinse în camera Annei şi nici nu cînta muzica.

Jace zîmbi, într-un fel care era sigură că intenţiona să o facă să se relaxeze, dar nu reuşi. Apoi el dădu din cap. Da, putea să meargă cu el.

O apucă ferm de mînă, apoi făcu un pas mai departe de uriaşul tranzistor, ce se afla la picioarele lor.

Însă acel singur pas fu tot ce a putut să facă, deoarece în următoarea secundă auziră nişte bubuituri, aşa cum Nigh mai auzise de două ori în viaţa ei. Bombe!

– La pămînt! strigă ea. Aruncă-te la pămînt!

Bubuiturile au provenit din ambele capete ale tunelului, aşa că nu putură să alerge în nici o direcţie.

Jace înţelese. O apucă pe Nigh şi o ascunse sub el, apoi se aplecă peste trupul ei şi se prăvăliră amîndoi pe pămîntul tare şi rece.

Sub el, Nigh îşi duse mîinile la urechi şi Jace făcu la fel. Nu spera să mai trăiască nici un minut. Vechiul tunel se va prăbuşi, din cauza bombelor puse la ambele capete ale pasajului. Dacă grinzile în cădere nu-i vor lovi, atunci pereţii de pămînt o vor face.

Rămase lîngă Jace, în timp ce zgomotul îi alunga orice alt gînd. Praf, sfărîmături, lemne, murdărie adunată timp de sute de ani căzură pe pămînt şi amenînţau să-i strivească.

Cele două explozii s-au petrecut rapid, dar lor li se păru că au durat o veşnicie. Jace o ţinu pe Nigh sub el, aşa încît să nu o acopere prea mult praf. Stătură astfel mult timp, minute pline de groază, aşeptîndu-se ca în fiecare secundă tavanul de deasupra capetelor lor să cadă peste ei. Dar nu se întîmplă acest lucru.

Cînd zgomotul încetă şi chiar şi ecoul se liniştise, Jace se dădu la o parte de pe ea.

– Eşti bine?

Nigh nu putu decît să dea din cap. Urechile încă îi mai zbîrnîiau.

Lumînările se stinseseră şi se aflau în întuneric total. Îl simţi pe Jace răscolind în jur, pipăind pămîntul, căutînd. Cînd găsi o lumînare, scoase cutia cu chibrituri din buzunar şi o aprinse.

Nigh stătea pe jos, lîngă aparatul de radio şi îl privea pe Jace cum se îndrepta spre ceea ce mai rămăsese din tunel. Ambele capete se prăbuşiseră. Ceea ce mai exista era un spaţiu de aproximativ trei

metri în dreapta şi alţi patru metri jumătate, sau cam atît, în stînga. Asta însemna că, prăbuşiţi între ei şi lume, erau metri întregi de dărîmături.

Îl privi pe Jace cum examina împrejurimile. Se uită la mormanele de resturi, împinse unele deoparte, apoi se opri cînd anticele grinzi de deasupra capetelor lor începură să trosnească. Ridică lumînarea şi se uită la baricadele astfel create, iar Nigh urmări lumina. Vechile grinzi în sfîrşit cedaseră. Erau îndoite şi cam la trei metri de locul unde stătea ea, putea să vadă o crăpătură proaspătă.

– Deci, cine ştie de acest tunel? întrebă Jace părînd că nu e o problemă de importanţă vitală.

– Mai multă lume decît ştiam eu, răspunse ea. În orice caz, cel care a pus radioul aici a ştiut.

Jace se uită la ea.

– Sînt sigur că jumătate din sat a auzit exploziile şi probabil vor aduce..... cum le spui tu? Maşinării de săpat.

– JCB-uri.

– Corect. Excavatoare. Vor aduce excavatoare JCB chiar acum. Crezi că Hatch le va permite să treacă peste pajiştea lui? Parcă îl aud spunînd că proprietarii vin şi pleacă, dar pajiştile rămîn pentru totdeauna.

Ea nu zîmbi la gluma lui. Fusese în astfel de situaţii şi ştia că poate fi şi mai rău. Nu vor reuşi să scape vii. După toate probabilităţile, va trece o săptămînă înainte ca cineva să-şi dea seama că au dispărut. Sătenii ştiau că Jace şi Nigh plecau adesea în altă parte şi rămîneau acolo zile întregi.

– Nu cred că trebuie să ne minţim unul pe altul, nu-i aşa? rosti ea cu blîndeţe. Nu o să le lipsim şi dacă totuşi aşa se va întîmpla, nu vor avea habar unde să ne caute.

Pentru o clipă Jace nu se uită la ea, apoi se întoarse încet.

– E vina mea, rosti cu voce gravă. Am ştiut că e periculos. Stacy a fost ucisă şi tot asasinul ei a făcut şi asta. Trebuia să te protejez. Trebuia..... Ea ridică privirea şi descoperi lacrimi în ochii lui. Îşi desfăcu mîinile şi el îi căzu în braţe, iar ea îl ţinu strîns. Regret, continuă el iar şi iar. Iartă-mă. Am vrut aşa de mult să împart totul cu tine, încît n-am mai fost prudent. Ar fi trebuit să te protejez.

Ea îl mîngîie pe cap şi îi şopti să tacă ţinîndu-l strîns lipit de ea.

– Indiferent ce se întîmplă, sînt fericită că-mi vorbeşti despre..... despre tine însuţi, rosti ea. Dar de ce...?

– Pentru că te iubesc, răspunse el, ca şi cum ar fi fost un fapt cunoscut de omenirea întreagă.

– Ce?!? Se trase de lîngă el şi-l privi în faţă. Ce ai spus?

Jace se ridică, se sprijini cu spatele de dărîmăturile reci de lîngă ea şi se şterse la ochi.

– Iartă-mă. Am încercat să-mi reţin emoţiile, dar uneori.....

– Sînt englezoaică, aşa că nu încerca să-mi vorbeşti mie despre emoţii reţinute. Vreau să aud partea aceea cu iubirea.

El o privi de parcă avea impresia că nu e zdravănă.

– M-am îndrăgostit de tine, din prima clipă în care te-am întîlnit. Am crezut că ştii asta.

– Scuză-mi prostia, dar nu, n-am ştiut.

– Hmmm! rosti surprins. M-am dus acasă la tine – casa mea de fapt – gata să te dau în judecată, dar am sfîrşit prin a te invita să stai cu mine. Dădu din mînă. Mai mult sau mai puţin.

Nigh ar fi vrut să audă ce avea de spus. Ar fi vrut să se certe cu el, să facă orice pe lume, decît să se gîndească la locul unde se aflau şi de unde nu vor reuşi niciodată să iasă. Oare mai întîi nu-i va ucide lipsa de oxigen?

– În regulă, rosti ea calmîndu-se. Nu era nici un motiv să anticipeze ceva, dacă nu era necesar. Mai bine să economisească aerul. Atunci de ce nu m-ai atins?

Jace se uita la peretele de pămînt înconjurător. Ridică lumînarea şi merse de-a lungul pasajului.

– Nu auzi nimic?

– Nu, şi vreau un răspuns la întrebarea mea.

– Ai să rîzi de mine, rosti el.

– Nu cred că ceva de pe lumea asta m-ar putea face să rîd în acest moment.

– Timp de un an după moartea lui Stacy mi-a fost foarte frică să vorbesc cu o femeie, dacă nu era rudă cu mine. Mi-a fost frică că voi spune ceva, care ar putea să o facă, să o determine...

– Să se sinucidă?

– Nu, nu am fost niciodată atît de rău. Eram sigur că Stacy a avut secrete şi îmi era frică că era ceva în

neregulă la mine, că nu a avut încredere să mi le dezvăluie.

Inspecta fiecare latură a tunelului.

– Toţi avem secrete, rosti Nigh. Iar lui Stacy i s-au întîmplat o mulţime de lucruri îngrozitoare, în trecut. Supravieţuise morţii mamei ei şi abandonului tatălui ei, toate în acelaşi an. A fost o doamnă puternică.

Jace îşi întoarse privirea spre ea.

– Încep să cred că aşa a fost.

– Aşa că ce spui de atingere? Noi doi atingîndune, despre asta ce zici?

Jace se aplecă să se uite la grămada de dărîmături, de la capătul tunelului dinspre curte.

– A sosit şi al doilea an după moartea lui Stacy şi eu n-am atins nici o femeie, un fel de jurămînt faţă de spiritul lui Stacy, că nu o voi face pînă nu voi afla adevărul despre moartea ei. Rău sau bun. Intenţionam să aflu totul despre ea.

I-au luat lui Nigh cîteva clipe pentru a înţelege ce a vrut să spună, apoi zîmbi. Făcuse un jurămînt de castitate. Nu ştia de ce ideea îi plăcea aşa de mult, dar aşa era. Se întrebă cîţi bărbaţi erau în stare să iubească atît de mult, încît să renunţe la sex.

Cu mulţi ani înainte, Nigh se afla într-un loc oribil, înconjurată de bărbaţi, aşa cum fusese întotdeauna, şi aşteptau să relateze telespectatorilor americani, în trei minute, totul despre oroarea la care erau martori. Unul dintre bărbaţi – care o privea lacom de zile întregi – o întrebă ce voia ea de la un bărbat. Cunoscînd cît de egoist şi desfrînat era, se repezi:

– Vreau un bărbat capabil de iubire. A fost o declaraţie spontană, dar mai tîrziu s-a gîndit la ea şi ştia că acesta era adevărul. Un bărbat în stare de o dragoste adevărată, profundă.

Îl privi pe Jace, în timp ce punea lumînarea jos şi începea să sape printre dărîmături. Ştia că era un act inutil, dar îi plăcea că totuşi încerca ceva. Era un om care iubise aşa de profund, încît fusese împoriva tuturor celor care-i spuneau ce gîndesc, rămînînd credincios convingerilor sale. N-a crezut că Stacy s-a sinucis şi a vrut să dovedească faptul că n-a făcut-o. Nu a acceptat nici o acuzaţie falsă împotriva ei, sau a lui.

– Cred că trebuie să stai jos, rosti Nigh blînd.

El se întoarse spre ea şi o privi, ca şi cum intenţiona să facă o declaraţie veselă, despre scăparea lor evidentă de acolo, dar deodată păru că-şi schimbă hotărîrea.

– Da, trebuie să păstrăm oxigenul.

Se aşeză alături de ea şi o prinse în braţe, cu capul pe pieptul lui. O lumînare era aproape terminată şi cealaltă nu va mai dura mult. De altfel, nici aerul nu va mai dura.

O ţinu strîns mîngîindu-i părul şi nu mai vorbiră. Nigh se gîndea să-i spună că şi ea îl iubea, dar ştia că e perfect conştient de asta. Au fost nedespărţiţi, din prima zi în care s-au cunoscut. Dacă ar fi scăpat şi ar fi fugit de el în ziua aceea, acum nu mai erau împreună.

Nu ştiu că plînge, pînă cînd nu-i simţi cămaşa udă sub obrazul ei.

– Şşşşt, rosti ei mîngîindu-i obrazul. Fii cuminte. E nevoie să stăm liniştiţi şi tăcuţi şi să respirăm cît mai uşor posibil.

Ea dădu din cap. Nu era de nici un folos să facă altceva. Furia ar fi fost inutilă. N-aveau nevoie să vorbească.

Nu ştiu cît de mult a stat aşa, cu trupul lipit de al lui, simţindu-i căldura şi cu obrazul pe inima lui, ascultîndu-i ritmul ferm, înainte de a adormi.

Şi nu ştiu cît de mult a durat, înainte ca Jace să o trezească.

– Linişte, rosti răguşit şi ea simţea cît de greu respira. Nu mai rămăsese mult aer în tunel. Ascultă! Încercă să ridice capul, dar părea un efort prea mare. Îl aşeză înapoi pe pieptul lui. Auzi? o mai întrebă el.

Nu auzea nimic.

Cu efort, Jace o dădu deoparte, apoi se ridică folosindu-se de peretele rece de pămînt, pentru a-şi menţine echilibrul. După care îşi lipi urechea de perete.

– Ce auzi? şopti Nigh, apoi inspiră adînc de cîteva ori, după oxigen.

– Nu ştiu. Se duse de partea cealaltă a tunelului şi-şi lipi şi acolo urechea de perete. Poate că nimic, adăugă el apoi arătă cu degetul. Indiferent ce auzea, venea din spre peretele de care era rezemată Nigh.

Aplecîndu-se încet, Jace o ajută să se ridice, ambii gîfîind după aer. Apoi o ajută să plece de lîngă perete, spre capătul lui, cît de departe posibil de locul unde stătuseră.

Acum şi ea putu să audă şi ridică ochii mari spre Jace.

– Ce e? întrebă ea.

El inspiră.

– Un motor, reuşi să pronunţe, apoi o trase jos, să stea alături de el pe pămînt, cu braţele lui mari înconjurînd-o protector.

Aşteptară, ascultînd orice sunet, apoi începură să simtă. Simţeau un huruit puternic, o vibraţie provenind din perete. Nigh bănui o altă explozie, sau una din grinzile vechi ale tavanului căzînd şi trăgînd tavanul după ea, dar avea capul prea ameţit de lipsa oxigenului pentru a o mai interesa. Îşi puse capul pe braţul lui Jace şi încercă să aţipească.

Cînd cuva mare a excavatorului se înfipse în tavan, nu era pregătită pentru asta, dar Jace era. Îşi dăduse seama ce se întîmplă şi ştia că atunci cînd se va face o gaură în tunel, tavanul se va prăbuşi. Trebuia să fie gata!

Deci, cînd cuva pătrunse tavanul, el se uită în sus încercînd să intre în acţiune, dar era prea lipsit de aer, pentru a se putea mişca. Însă nu trebuia să fie îngrijorat. Prin gaura făcută, o duzină de feţe se uitau în jos, apoi se puseră pe treabă. Înainte ca gaura să fie complet lărgită, doi bărbaţi săriră în tunel şi fu coborîtă o scară. Un om voinic o ridică pe Nigh pe umăr, apoi Jace fu împins în sus pe trepte, cu cel de al doilea om în spatele lui.

Cîteva secunde după ce au ajuns sus, ceea ce rămăsese din tunel se prăbuşi, înghiţind scara şi aproape înghiţindu-l şi pe ultimul om, care însă fu tras afară de ceilalţi.

O ambulanţă îi aştepta şi Jace şi Nigh fură urcaţi în ea şi li se puseră pe faţă măşti de oxigen. Nigh era întinsă pe patul ambulanţei, în timp ce Jace şedea alături, ţinându-şi masca pe faţă. Un bărbat în uniformă de asistent la urgenţe îi privea pe amîndoi.

– Sînteţi bine? îl întrebă pe Jace şi acesta dădu din cap.

Jace îşi luă masca de pe faţă o clipă.

– Cine ne-a găsit? gîfîi el.

– Un bătrîn cu numele Hatch. De cînd staţi acolo jos?

Jace se uită pe fereastra ambulanţei. Era ziuă, dar nu ştia cît e ceasul.

– De azi noapte de la două, răspunse el.

Asistentul zîmbi îngăduitor.

– Nu e posibil. Nu puteaţi să trăiţi aşa de mult, afirmă el coborînd din ambulanţă şi închizînd uşa. Cîteva minute mai tîrziu îşi începură drumul spre spital.

21

Nigh se trezi încet, îngrozită de ce ar putea să vadă. Ultimul lucru pe care şi-l mai amintea era că se afla în braţele lui Jace, conştientă că nu se va mai trezi niciodată. Se întreba dacă nu cumva deschizînd ochii va vedea Paradisul.

Dar cînd într-adevăr îi deschise, zîmbi de ceea ce crezuse. Stînd într-un scaun, părînd adormit, cu o pătură pe el, se afla Jace. Pentru o clipă îl privi, zîmbind la vederea lui şi încet începu să-şi amintească cum au fost salvaţi. Cuva excavatorului intrînd prin tavan, apoi lumina orbitoare a soarelui urmată de o rafală de aer dătător de viaţă. Oameni sărind în tunel, cu frînghii înfăşurate în jurul mijlocului, apoi cineva aruncînd-o pe un umăr puternic şi cărînd-o sus. Îşi aminti cum s-a uitat înapoi şi l-a văzut pe Jace dîndu-se jos de pe scară, în iarbă şi în soare. În urma lui, cu un zgomot uriaş, se prăbuşea ce mai rămăsese din tunel. Se auziră strigăte, cînd un om fu tras afară de sub tavanul ce cădea, apoi urale, cînd toată lumea fu în siguranţă.

După aceasta, nu-şi amintea prea multe, cu excepţia faptului că stătea întinsă, cu o mască pe faţă şi respirînd din nou.

Jace deschisese ochii şi se uita la ea.

– Bună, rosti el.

– Bună.

Schimbară zîmbete, neavînd nevoie de cuvinte. Cumva, supravieţuiseră imposibilului.

Se ridică în pat şi Jace se duse să o ajute mutînd perna, apoi dîndu-i să bea apă. În braţ avea o perfuzie.

– Spune-mi tot, rosti ea.

– Nu pot, afirmă el sărutînd-o pe frunte. Trebuie să plec la Londra.

– La Londra? Îl apucă de braţ. Te duci să-l vezi pe Tony Vine, nu-i aşa?

– Da. Nu te uita aşa la mine. A devenit ceva serios. Trebuie să aflu cine a ucis-o pe Stacy.

Nigh realiză că, pentru prima oară, îi rostise numele fără patos, fără accente de agonie în glas, fără regrete. Se agăţă şi mai strîns de braţul lui.

– Nu poţi să mergi fără mine.

– Trebuie să stai aici încă o zi, pentru ca medicii să te ţină sub control.

– Bănuiesc că ţie nu ţi-au spus acelaşi lucru.

Jace îi aruncă un zîmbet strîmb.

– Mda, mi-au spus şi mie asta, dar eu trebuie să plec. Şi trebuie să plec singur.

– Am să le spun unde te-ai dus, ameninţă ea.

Îi puse mîna pe obraz.

– Nigh, fetiţo, nu pot să te las să mergi cu mine. Imediat ce am sosit aici, noaptea trecută, l-am sunat pe unchiul meu şi el a aflat unele lucruri. Colega de cameră a lui Stacy, Carol, a avut mai multă dreptate decît şi-a închipuit, despre tipul acela Vine. E şeful unei bande englezeşti de crimă organizată. Nimeni n-a putut dovedi nimic, dar e amestecat în nişte treburi cu adevărat rele, cum ar fi drogurile.

– Aşa că tu intenţionezi să te duci să-l vezi şi să-l acuzi că ţi-a ucis logodnica. Îţi doreşti moartea?

– Nu mă duc să-l acuz de nimic. Vreau doar să ştiu ce s-a întîmplat.

– Jace, rosti ea înfigîndu-şi unghiile în braţul lui, trebuie să laşi asta în seama poliţiei.

Faţa lui Jace se întoarse dură spre ea.

– Crezi că nu mi-ar plăcea să fac aşa? Am vorbit deja cu ei în dimineaţa asta şi le-am povestit despre explozii. Dar nu m-au crezut. Au spus că ceea ce am auzit a fost prăbuşirea tunelului vechi de trei sute de ani şi că ar trebui să fiu recunoscător că mai sînt încă în viaţă.

– Le-ai spus despre tranzistorul care cînta, uşile deschise şi luminile aprinse?

– Sigur că da, dar au replicat că probabil a fost fantoma de la Priory House, doamna-tîlhar. Toţi şi-au închipuit că e o glumă bună.

– De unde ştii că omul acesta, Tony Vine, se va întîlni cu tine?

– Am contactat un serviciu de mesagerie din Londra, care i-a transmis o notiţă la adresa pe care ne-a dat-o Carol. Tot ce am făcut a fost să-i amintesc numele lui Stacy şi a fost de acord să mă vadă.

Nigh se sprijini de perne.

– Nu poţi să mergi fără mine. Fac parte din toate astea.

– Cît sînt eu la Londra, tu rămîi cu Hatch şi cu Mick.

– Astă noapte am auzit pe cineva spunînd că Hatch ştia unde să fim căutaţi. Cum de ştia unde sîntem?

Jace privi în lături.

– Poţi să-l întrebi, cînd îl vezi. Va fi aici într-o oră – dacă poate să treacă prin tot.

– Ce vrea să însemne asta?

Jace se strîmbă.

– Afară sînt aproximativ o duzină de reporteri, aşteptînd să apară unul dintre noi. Cineva din sat le-a spus că tunelul secret al Lady-ei Grace a fost descoperit şi că ea s-a răzbunat, atrăgîndu-ne pe tine şi pe mine înăuntru. Povestea e cap de afiş în toată Anglia.

– Şi tu plănuieşti să mă laşi aici, să mă ocup singură de ei.

Jace păru surprins.

– Eşti şi tu reporter, ai uitat? De obicei bagi microfonul sub nasul cuiva.

– Nu iau interviuri celebrităţilor şi în mod sigur nu scriu despre fantoma locală.

– Dar aşa ne-am întîlnit! rosti el exasperat. Şi nu poţi să afirmi sincer că n-ai urmărit niciodată pe nimeni cu un microfon cerîndu-i să-ţi spună ce nici nu era treaba ta?

– Nu. Vreau să spun că n-am făcut aşa cum insinuezi tu. Am făcut reportaje despre ceea ce oamenii ... Îşi privi mîinile.

– Despre ce ai făcut reportaje?

– Despre ceea ce oamenii aveau dreptul să ştie, afirmă ea. Ei, acum eşti fericit?

– Nu. Ai făcut-o pentru oameni, aşa că acum poţi să-ţi primeşti răsplata. Trebuie să plec.

Nigh se răsuci şi coborî din pat, dar perfuzia o trase înapoi.

– Dacă te duci la Londra fără mine, am să...

– Ce ai să? întrebă Jace din ce în ce mai furios.

– Am să...îşi. ridică privirea. După ce ne căsătorim, am să-ţi amintesc asta tot restul vieţii noastre împreună. Aşa am să te fac să regreţi, că nu m-ai luat cu tine şi m-ai lăsat să fac faţă singură reporterilor, încît vei blestema ziua în care ai făcut-o. Am să....

– Ai cîştigat, rosti el retezîndu-i-o. Unde îţi sînt hainele?

– N-am idee, dar bănuiesc că în dulap.

În timp ce-i aducea hainele, ea inspiră adînc o dată, apoi îşi smulse perfuzia din braţ. Era gata să-i spună lui Jace să se întoarcă cu spatele în timp ce se îmbrăca, dar apoi îi adresă un zîmbet mic şi se dezbrăcă complet în faţa lui. O privea fascinat, cuprinzînd cu privirea fiecare centimetru din trupul ei.

– Eşti de acord cu ce vezi? întrebă ea.

– Nigh, rosti el blajin, apoi traversă camera dintr-un singur pas, îi luă corpul gol în braţe şi o sărută. Era bine să ştie că o dorea, era bine să ştie că n-a fost doar imaginaţia ei cînd i-a spus că o iubeşte.

– Londra, şopti ea în timp ce mîinile lui alunecau pe spatele ei gol. Tony Vine. Încetă să-i mai mîngîie trupul şi ea fu conştientă că, dacă nu voiau să ajungă

să o facă pe patul de spital, trebuia să-l determine să se oprească. Jurămînt de castitate, rosti ea tare. Ţi-l aminteşti pe Lancelot?

Zîmbind, Jace se depărtă, apoi se întoarse cu spatele, în timp ce ea se îmbrăca.

– Vreau să reuşim să ne rezolvăm treburile repede.

Nigh rîse.

– Şi eu. Îi luă doar cîteva minute să-şi pună îmbrăcămintea pe ea. Îşi făgădui să-i dea foc imediat ce va putea, deoarece mirosea a tunel. Era mucegăită şi murdară şi ultima oară cînd fusese îmbrăcată aşa, stătuse faţă în faţă cu moartea. Deci, cum reuşim să ieşim de aici fără să fim văzuţi? întrebă ea.

– Urmează-mă, rosti el, apoi o luă de mînă, o conduse spre uşă şi se uită dacă holul era liber. Ia două buchete de flori, mai zise el arătînd spre vazele din camera ei.

Ea nici măcar nu observase florile.

– Ohooo, cine le-a trimis?

– Nu ştiu, răspunse el. Dar vor fi acoperirea noastră. Sîntem în căutarea unor bolnavi, să le facem o vizită.

– Să sperăm că nu sînt prea bolnavi, rosti ea. De acord.

Zece minute mai tîrziu, ieşiseră din spital şi se îndreptau spre parcare. Jace îşi scoase cheile din buzunar şi se duse la maşina lui.

– Cum a ajuns asta aici?

– Mick.

Şi în timp ce urca, se interesă:

– Tot nu mi-ai spus de unde a ştiut Hatch unde sîntem.

– I-a spus Danny.

– Vai de mine, se minună Nigh cu ochii larg deschişi. Ann era cu el?

– Ai cumva o soră?

– Nu. Înseamnă că Ann era cu el.

– Mick spune că era cu o tînără care semăna cu tine.

Nigh îşi ţinu privirea aţintită pe drum.

– A ştiut cineva că sînt fantome?

– Mick nu, dar eu cred că Hatch a ştiut, deşi n-am vorbit cu el. Mick zice că un om i-a spus lui Hatch unde sîntem, el l-a trezit pe Mick şi împreună i-au trezit pe toţi ceilalţi.

– Dar Mick i-a văzut pe bărbatul şi pe femeia aceea? întrebă Nigh.

– Da. De fapt a fost cam aşa. Hatch i-a arătat un tip care stătea retras spunîndu-i că el e cel care i-a dezvăluit locul unde eram noi în tunel. L-am întrebat pe Mick cine era, pentru a putea să-i mulţumesc, dar el a spus că era prea ruşinos pentru a ieşi din tufişuri. Nu a lăsat nici măcar echipa de salvare să-i mulţumească.

– Bănuiesc că Mick ţi l-a descris.

– O, da. Pînă la cizmele de călărie purtate de Danny.

– Şi despre Ann ce spunea?

– Mick zicea că omul vorbea cu o femeie într-o rochie lungă. Bănuieşte că era cămaşa ei de noapte, cu excepţia faptului că era încinsă cu o centură.

– A, rosti Nigh dînd din cap, apoi se uită la el. A vorbit cu ea? Asta înseamnă că Ann şi cu Danny sînt iar împreună. Ce minunat! El bîntuia prin Tolben Hali şi Ann era aici. Deci acum pot să rămînă împreună pentru totdeauna şi să trăiască fericiţi. Sau să se ducă spre „lumina cea albă", sau oriunde.

– Ăsta a fost şi primul meu gînd, afirmă Jace.

– Dar....?

– I-am pus lui Mick nişte întrebări despre ei. I-am spus că sînt nişte prieteni de-ai mei din alt sat şi că le-am făcut cunoscută intenţia mea de a explora tunelul şi teama de prăbuşire. I-am spus că s-au certat foarte tare şi că mă întreb dacă arătau ca şi cum s-ar fi împăcat.

– Şi ce a răspuns Mick?

– Mi-a zis că păreau trişti, dar el şi-a închipuit că sînt îngrijoraţi că tu şi cu mine o să murim, pînă o să reuşească să ne găsească. A durat o vreme pînă au adus un JCB şi a mai durat o vreme pînă şi-au dat seama de unde să înceapă să sape.

– Bănuiesc că le-a spus Danny. La urma urmei, el a putut să intre şi să iasă prin pereţi şi a văzut unde sîntem.

– Mick zice că Hatch s-a băgat printre tufe şi l-a întrebat pe om de cîteva ori, înainte de a permite excavatoristului să înceapă săpăturile.

Nigh clipi.

– Mă întreb ce părere are bătrînul Hatch despre asta? Să se ducă să-i pună întrebări unei fantome şi totul la lumina zilei!

– Mick spune că, în tot acest timp, Hatch continua să ia înghiţituri zdravene dintr-o sticlă, pe care o ducea cu el.

Nigh rîse.

– Ştiu cum se simţea. Am vorbit şi eu cu Danny înainte şi dacă ar trebui să o mai fac din nou, aş vrea şi eu ceva din băutura lui Hatch.

– Eu mai curînd aş face faţă unei armate de fantome, decît să mai iau o înghiţitură din băutura lui, rosti Jace făcînd-o pe Nigh să rîdă din nou.

El îşi întoarse privirea de la drum şi se uită la ea.

– E bine să fii viu, nu-i aşa?

– Splendid, afirmă ea. Realmente minunat. Apropo, am nevoie de nişte mîncare şi de nişte haine curate. Nu vreau să mă întîlnesc cu gangsterul ăla în jeanşi şi pulover.

– Nevestele sînt foarte costisitoare, nu-i aşa? întrebă solemn Jace.

Nigh inspiră adînc.

– Da, şi totul începe cu un inel. Sînt scumpe diamantele roz?

– Foarte, oftă Jace.

– Perfect, rosti ea rîzînd.

Era după-amiază tîrziu cînd fură gata să meargă să se întîlnească cu Tony Vine. Fuseseră într-una din galeriile londoneze din elegantul district Mayfair şi cumpăraseră îmbrăcăminte nouă. Apoi au luat o cameră la Claridge's, au făcut baie şi s-au îmbrăcat. Au fost foarte politicoşi, respectîndu-şi unul altuia intimitatea şi nefăcînd nici un comentariu în legătură

cu singurul pat din cameră. Un pat mare, ce părea confortabil şi ocupa cea mai mare parte a încăperii.

La 15,30 erau gata de plecare.

Coborîră cu liftul în tăcere şi cînd au trecut prin faţa recepţiei, un om i-a înmînat lui Jace un plic mare. L-a deschis în taxi, l-a citit şi apoi s-a uitat la Nigh.

– Tony Vine se afla în spital, cînd a murit Stacy. Ezită. Se pare că a încercat şi el să se sinucidă, în noaptea în care a murit ea.

Ea îi luă hîrtia şi o citi. Era de la unchiul lui, Frank Montgomery, şi conţinea o fotocopie a raportului spitalului de lîngă Margate. Nigh se uită la Jace neîncrezătoare.

– O dublă sinucidere? Un pact?

– Nu aşa se întîmplă cînd oamenii se sinucid împreună? întrebă el sec. Dar în acest caz, Tony a supravieţuit, în timp ce Stacy a murit.

Cînd taxiul opri, Nigh era încruntată. Nimic din toate astea nu avea sens. Ajunseră în faţa unei clădiri foarte moderne, cu geamurile încadrate în oţel, rece pe cît de rece putea să fie oţelul.

– Încîntător, rosti Nigh dar Jace nu-i răspunse. Faţa lui era o mască rigidă, pe care nu o putea descifra.

Un bărbat îmbrăcat cu un costum larg – pentru a-şi ascunde pistolul? se întrebă Nigh – îi întîmpină în hol şi îi conduse sus cu un ascensor, ce avea doar două butoane, pentru hol şi pentru apartamentul luxos de pe acoperiş.

În timp ce urcau, n-au scos nici o vorbă. Apartamentul era exact aşa cum Nigh şi-l imaginase: totul era din marmoră albă, doar cu cîteva tuşe de culoare,

în mod evident puse acolo de un designer foarte scump, căruia nu-i păsa cine locuieşte acolo, doar să arate bine locul.

Trecură pe lîngă alţi doi bărbaţi încruntaţi, înainte de a intra cu toţii într-o cameră mică, rotundă, ce părea că planează deasupra Londrei. Masa era pusă pentru ceai. Oamenii părăsiră încăperea imediat şi pentru o clipă Nigh şi Jace rămaseră singuri.

– Frumoasă veselă, şopti Nigh, dar Jace nu vorbi. Ochii lui erau fixaţi pe uşa din partea opusă a camerei. După un minut, aceasta se deschise şi intră un om de vreo patruzeci de ani, dar care arăta de cincizeci. Era tras la faţă, ca şi cum tot ce făcuse în viaţă era gravat acolo. Sub ochi avea pungi uriaşe. Îmbrăcămintea lui era aşa cum o descrisese Carol: lucioasă. Era scumpă şi făcută pentru trupul lui masiv, dar ceva în legătură cu ea părea ieftin. Omul se potriveşte cu îmbrăcămintea,se gîndi Nigh.

Amabil, le făcu semn spre scaune şi le spuse să se aşeze. Vocea lui era aspră, dar politicoasă.

– Pot să torn? întrebă Nigh. Jace se aşezase, dar rămăsese ţeapăn.

– Deci tu eşti individul cu care intenţiona Stacy să se mărite, rosti Tony Vine studiindu-l pe Jace de sus pînă jos. Şi acum, vrei să discutăm despre ea.

– Vreau să aud ce ai de spus, rosti Jace şi era aşa multă furie în vocea lui, încît Nigh ar fi dorit să-i dea un şut pe sub masă.

– Ceai, domnule Vine? întrebă ea tare.

– Tony, te rog, rosti el zîmbind, în timp ce lua cana şi timp de o secundă ea putu să vadă farmecul pe

care acest bărbat îl emanase cîndva. Nu era frumos, dar era ceva interesant la el. Şi la urma urmei, puterea era un afrodisiac, nu-i aşa? E în regulă, continuă el. Am să vă vorbesc despre noaptea aceea. I-o datorez lui Stacy. Dar vă spun de la bun început că, nu a fost vina mea că s-a sinucis. Nu am nimic de a face cu asta. Se uită la faţa lipsită de expresie a lui Jace, apoi din nou la Nigh. Cînd am văzut-o ultima dată, viaţa mea era la pămînt. Nigh îi zîmbi şi îi întinse o farfurie plină de mici sandviciuri. Tony îl privi pe Jace. Ştiu că ai fost logodit cu ea şi pari genul de om cu care trebuia ea să se mărite, dar pot să-ţi spun totodată că nu am timp să-mi îndulcesc povestirea, din cauza ta. Vei putea să suporţi?

– Pot suporta orice poţi să-mi împărtăşeşti, rosti Jace cu ochii strălucind.

– Ce spui de o prăjitură, Tony? întrebă Nigh pentru a atenua ostilitatea făţişă a lui Jace.

– Eşti o doamnă adevărată, nu-i aşa?

– Cerule, nu, afirmă Nigh. Sînt reporter.

Asta îl făcu pe Tony să rîdă, aşa de tare încît aproape se înăbuşi.

– Îmi placi, afirmă el. Ţi-ar plăcea să ieşi cîndva cu mine?

– Regret, rosti ea. Sînt rezervată. Nu spuse de către cine, dar el îl privi pe Jace, apoi se uită în altă parte.

– Am pălăvrăgit destul. Hai să ne ocupăm de treabă. Am întîlnit-o pe Stacy Evans cînd eram egali. Mda, ştiu că eu eram bărbat şi ea elevă, dar era mult mai matură decît anii ei şi, ei bine, eu n-am crescut

pînă cînd n-a trebuit s-o fac. Oricum, ne potriveam foarte bine. Şi, în afară de asta, ea se revolta împotriva bogatului ei tată, care o abandonase pentru muierea lui, iar eu eram nebun de furie împotriva grangurilor din casa mare.

– Priory House, sublinie Jace.

– Da, aia. Stace şi cu mine ne-am întîlnit la Margate. Se strecura în birt şi se purta ca şi cum era destul de mare pentru a bea. Îl prostise pe barman, dar pe mine nu. Hai să zicem că atracţia dintre noi a fost spontană. Era nesătulă! îi zîmbi Tony amintirii. Nigh întinse mîna peste masă şi o puse peste a lui Jace. Casa era goală pe vremea aceea, ca de obicei, şi am făcut dragoste în fiecare cameră, continuă Tony.

– Şi nimeni n-a ştiut de asta? întrebă Jace, tonul lui insinuînd că Tony minte.

Acesta nu o luă ca pe o ofensă.

– N-am spus asta. Nana a ştiut şi voia să mă însor cu Stacy.

– Nana? întrebă Nigh.

– Toată lumea o ştie sub numele doamna Browne, dar pentru mine va rămîne întotdeauna Nana.

Nigh putea să simtă cum ceva din tensiune îl părăsea pe Jace. Era interesat de această nouă întorsătură a istoriei.

– Deci, bunica ta voia să te însori cu Stacy? întrebă Nigh.

– N-a spus-o niciodată în aşa de multe vorbe, dar eu ştiam ce vrea. Stacy era o fată voluntară, iar familia ei era bogată. Fusesem deja implicat într-o

mulţime de lucruri care nu-i plăceau lui Nana, chiar şi pe atunci. Cred că ea îşi închipuia că o femeie ca Stacy ar putea să mă ducă pe drumul cel bun.Trăsăturile lui Tony deveniră visătoare. Vreau să vă spun că Stacy a fost dragostea vieţii mele. N-am simţit niciodată pentru nimeni, ceea ce am simţit pentru ea. Am adorat-o, felul în care arăta şi cum mirosea. Felul cum vorbea. Era tot ce văzusem eu la oamenii bogaţi, care obişnuiau să locuiască la Priory House, şi cum eu nu voi putea să fiu niciodată. N-am trecut niciodată peste faptul că mă iubea, pe mine, un Tony Vine obişnuit, un gunoi.

– Era îndrăgostită de tine? întrebă Nigh.

– O, da. În mod sigur era. Se uită la cana cu ceai. Nu ştiu ce s-ar fi întîmplat dacă tatăl ei nu şi-ar fi schimbat hotărîrea şi n-ar fi luat-o acasă. Tony oftă. Ea voia să rămînă cu mine. Voia să abandoneze şcoala şi să trăiască cu mine, dar eu i-am spus să plece acasă. I-am promis să-i scriu, dar n-am făcut-o niciodată.

– Dar de ce ai trimis-o de lîngă tine? nu se putu abţine Nigh să întrebe.

– Mîndria. Ea nu şi-a dat seama, dar eu ştiam că bogatul ei tată îmi va arunca doar o privire şi.... Tony ridică din umeri.

– Ai mai văzut-o vreodată, după ce a plecat? întrebă blînd Nigh.

– Nu, ani de zile. Aşa cum am spus, în mai 2002 viaţa mea era la pămînt. În cel mai jos punct. Aveam necazuri serioase cu nişte imbecili din Liverpool. Ridică din umeri. Pariasem la curse şi pierdusem tot.

Mă urmăreau. Şi eu m-am refugiat în singurul loc, unde ştiam că voi fi în siguranţă, Priory House. Nana m-a hrănit şi m-a îngrijit, iar eu m-am ascuns prin camere, dormind dintr-un pat în altul. Dar mă plictiseam. Plictiseală de moarte. Aveam internet şi dintr-un impuls am scanat numele lui Stacy. Am aflat că e pe cale să se mărite cu un tip bogat şi m-am întrebat cum ar fi să o mai văd o dată. Casa era de vînzare şi Nana obişnuia să mă ascundă în vechiul tunel, cînd agentul imobiliar aducea cumpărători pentru a vedea locul. Obişnuiam să urc în camera din turn, făceam zgomote ca o fantomă şi îi speriam. Oricum, am decupat fotografia dintr-o broşură de publicitate şi i-am trimis o notă.

– Din nou a noastră. Împreună pentru totdeauna. Ne vedem acolo pe 11 mai 2002, rosti liniştit Jace.

– Văd că ai găsit notiţa, rosti Tony zîmbind. Nu mă aşteptam să vină, dar a făcut-o. Răsucindu-se în scaun, privi Londra prin fereastră. Dar nu mai era aceeaşi. Nu mai eram egali. Ea era o doamnă, eu eram....

– Un gangster, rosti Jace.

Ochii lui Tony scînteiară de furie, apoi zîmbi.

– În comparaţie cu ea, tu eşti gangsterul. Jace dădu din cap, ca şi cum ar fi spus touche. Era..... Tony făcu o pauză, ca şi cum încerca să găsească cuvintele potrivite. A simţit o repulsie faţă de mine. Rînji. A încercat să o ascundă, dar am văzut-o acolo, într-o scurtă strălucire a ochilor ei. Am văzut-o, ea ştia că am văzut-o şi că ăsta era sfîrşitul. Şi în toţi anii aceia mă gîndisem cum ar putea să fie şi bănuiesc că

şi ea, deoarece şi-a abandonat planurile de căsătorie pentru a veni la mine.

– Ce aţi făcut? întrebă Nigh.

– Am rămas treji toată noaptea şi am vorbit, rosti Tony şi zîmbi aducîndu-şi aminte. Am golit o sticlă cu vin şi am vorbit, ca nişte prieteni, nu ca nişte iubiţi. Ştii, cred că se simţea uşurată că nu mă mai iubea.

– Dar tu nu te simţeai aşa, ce spui? întrebă Nigh.

– Aş putea să spun că plîngeam în sinea mea. Mă simţeam mizerabil. Ea era aşa frumoasă şi elegantă, în timp ce femeile cu care avusesem eu de a face..... Tony se opri o clipă pentru a se calma. Continuam să-mi amintesc că eu am fost cel care a respins-o. Ea spusese că ar trăi şi deasupra unui garaj, alături de mine, pentru că mă iubea mult, dar eu am spus nu. Tony inspiră adînc Aşa cum am spus, eram prea mîndru ca să fiu de acord să rămînă. M-am certat cu ea şi i-am spus că nu vreau nimic de la mila ei. Am spus toate lucrurile pe care ştiam că le urăşte.

– Exact asta mi-a făcut ea mie, rosti Jace.

– Da, mi-a povestit. Se simţea cu adevărat prost, pentru ceea ce-ţi făcuse şi spera că va putea să te determine să o ierţi. Dar mai spunea şi că n-ar putea să-i ceară nimic logodnicului ei, dacă el îşi va da seama că şi-a petrecut noaptea cu fostul ei prieten.

– Şi-a petrecut noaptea, îngînă Jace.

– Da, şi-a petrecut noaptea cu mine, dar nu aşa cum îţi închipui tu. Nimeni nu şi-a scos hainele. Am băut şi am discutat. Şi m-am gîndit, cum ar fi fost viaţa mea, dacă n-aş fi avut păcătoasa aia de mîndrie. Mai rău, în noaptea aceea, cu cît beam mai

mult, cu atît o doream mai mult. Îmi spuneam că încă mai sîntem tineri. Mai e încă timp. Tony se uită la Jace. Dar ea a început să vorbească despre tine.

– Ce a spus? întrebă Jace şi părea că se aşteaptă la ce e mai rău.

– Că e nebună după tine, că voia să trăiască cu tine pentu totdeauna şi să aibă o sută de copii şi....

– Ce?!? îl întrerupse Jace. Voia să aibă copii cu mine?

– Da, sigur că da. Tony se uită afară, la Londra. Adu-ţi aminte că ţi-am spus că, atunci cînd am făcut-o să plece din Margate, m-am certat cu ea. I-am spus că nu vreau să am copii. Asta a făcut-o să plîngă şi.... şi mi-a plăcut. Eram încîntat că am putut să o fac să plîngă, pentru că şi eu plîngeam în sinea mea.

– I-ai spus că nu vrei copii şi ea a plîns, sublinie Jace. Deci *voia* copii. Eşti sigur de asta?

– Erai gata să te însori cu ea şi nu ştii asta despre ea? întrebă Tony privindu-l şi un surîs batjocoritor îi curbă buza superioară

– Am crezut că ştiu totul despre ea, pînă în noaptea aceea cînd s-a certat cu mine. Mi-a spus că nu vrea copii.

– Şi asta te-a dărîmat?

– Complet, total şi absolut, afirmă Jace.

Tony îi aruncă un mic zîmbet.

– Ea ţi-a făcut ţie, ceea ce i-am făcut eu ei, nu-i aşa? Asta înseamnă că am învăţat-o ceva. Purta ceva din mine în fiinţa ei.

– Ce altceva ţi-a mai spus despre noi? întrebă Jace. Nu din interes senzual, e doar ce am nevoie să ştiu.

Tony se juca cu inelul greu de aur, de pe degetul mic al mîinii lui stîngi.

– Senzual. N-am primit o atare educaţie, încît să folosesc astfel de cuvinte. Ştii ce am visat să fac? Ştii cartea aia, în care un băiat de la grajduri pleacă şi se întoarce cîţiva ani mai tîrziu, ca un domn bogat?

– *La răscruce de vînturi*, preciză Nigh. Heathcliff.

– Ăsta era. În şcoală a trebuit să o citesc. Fetele erau toate moarte după ea, dar noi băieţii am urît-o – sau aşa s-ar spune. Oricum, cînd i-am spus lui Stacy că totul s-a terminat, aveam în minte că într-o zi mă voi întoarce şi o voi lua din nou la mine. Am să fac avere şi am să mă îmbrac în smoching. Zîmbi. Am făcut avere. De fapt, am adunat o adevărată bogăţie, dar am pierdut cea mai mare parte din bani. Şi niciodată nu m-am îmbrăcat în smoching.

– Deci aţi stat de vorbă toată noaptea, rosti Nigh.

– Şi am băut. Nu uita băutura. Mă îmbătasem bine în noaptea aceea, iar Stacy era aşa frumoasă. Cred că am agresat-o puţin.

– I-ai rupt rochia şi i-ai zgîriat umărul, rosti Jace.

– Aşa am făcut? Nu-mi amintesc. Ştiu că a ieşit din casă în fugă şi s-a urcat în maşină. A fost ultima oară cînd am văzut-o. Mai tîrziu, după ce am aflat ce a făcut, am ştiut că aveam multe să-mi reproşez. Şi ea băuse destul în noaptea aceea şi eu am lăsat-o să plece cu maşina. Eram încîntat că s-a oprit în sat şi a luat o cameră la bodegă. Dacă ar fi murit într-un accident de maşină, nu mi-aş fi iertat-o niciodată.

Figura lui Jace demonstra furia lui crescîndă.

– Cînd ai auzit de ea, de ce nu te-ai dus la poliţie?

– Nu contează de ce a făcut cineva ceva, contează că a făcut-o, rosti Tony devenind şi el furios.

Jace nu bătu în retragere.

– Toată lumea a crezut că eu am fost cauza pentru care s-a sinucis.

Tony îl privi.

– Trebuie să fi fost o ceartă infernală între voi. Eu niciodată n-am spus ceva aşa de rău unei femei, încît să se sinucidă. Nigh îşi puse din nou mîna pe braţul lui Jace, încercînd să-l calmeze. Poate că n-ar fi trebuit să vină la mine în noaptea aceea, continuă Tony ridicîndu-se. Poate că ea şi cu mine ar fi trebuit.....

– Încetaţi! interveni Nigh ridicîndu-se la rîndul ei şi privindu-i pe cei doi bărbaţi. Stacy nu merită aşa ceva! Staţi jos şi purtaţi-vă ca nişte fiinţe umane. În silă, cei doi bărbaţi se aşezară, dar nu se uitau unul la altul sau la Nigh. Tony, mai zise ea, ştim deja că, atunci cînd Stacy a murit, tu erai în spital. Se pare că şi tu ai încercat să te sinucizi. Eşti aşa bun, te rog, să ne spui *adevărul* în legătură cu cele întîmplate? Tony părea că ar face orice, numai să nu le spună ce s-a întîmplat în acea noapte oribilă. Pentru Stacy! îl rugă ea.

Tony trase adînc aer în piept.

– Bine. Am încercat să mă sinucid. Asta e ceea ce vreţi să auziţi? Am spus că viaţa mea era la pămînt. Nişte ticăloşi mă urmăreau să le dau banii şi eu nu-i

aveam. Dar şi mai rău, cînd am văzut-o pe Stacy în noaptea aceea, am văzut şi ce ar fi putut să fie al meu. Dar o alungasem. O privi pe Nigh peste masă. Eram beat, distrus şi deprimat, aşa că am luat un pumn de pastile. Le-am înghiţit cu whiskey.

– Cine te-a găsit şi te-a salvat? întrebă încet Nigh.

– Nana, draga mea bunică, răspunse Tony cu un zîmbet mic. M-a găsit şi m-a dus la spital.

– I-ai spus că Stacy te-a respins? întrebă Jace.

– Dacă îmi aduc bine aminte, i-am spus că lui Stacy i s-a făcut rău văzîndu-mă.

– Şi altceva?

– Ce vrei de la mine? întrebă Tony. Tu ai cîştigat-o, eu am pierdut-o.

– Nu, rosti Nigh. Toată lumea a pierdut.

– Ei bine, am minţit. Am minţit-o teribil pe propria mea bunică. I-am spus că

Stacy a rupt-o cu mine, cînd eram copii şi din nou acum cînd am crescut. I-am spus o mulţime de lucruri, care făceau din mine un om bun şi din Stacy o fiinţă rea, dar dacă nu poţi să-ţi minţi propria bunică, atunci pe cine poţi să minţi?

Nigh se uită la Jace, cum orice urmă de culoare îi pierise din obraz.

– Pe nimeni, domnule Vine. Nu poţi minţi pe nimeni, rosti el apoi se ridică. Trebuie să plecăm. Cu asta se întoarse şi părăsi încăperea.

Nigh îi prezentă lui Tony nişte mulţumiri rapide şi se grăbi să-l urmeze. Îl prinse la lift.

– Ţi-ai dat seama, nu-i aşa? întrebă ea.

– Da, răspunse Jace. Tu?

– Perfect. Şi acum ce facem?

– Ne ducem la Scotland Yard.

Nigh scoase un suspin de uşurare. Îi fusese frică că Jace intenţiona să încerce să se ocupe de aceasta personal.

22

Nigh se uita cum poliţia o ridica pe doamna Browne, cu cătuşe la mîini. Cînd fu confruntată cu poliţia, îşi recunoscu cu uşurinţă vinovăţia. Spuse că Stacy Evens a meritat să moară, deoarece i-a sfărîmat inima nepotului ei, Tony, nu o dată, ci de două ori.

Înainte de a fi luată de acolo, Jace a întrebat dacă poate vorbi cu ea şi poliţia a fost de acord – atîta timp cît puteau să înregistreze convorbirea. Jace o duse în salonul principal şi o tratã ca pe un oaspete de onoare, servindu-i ceaiul şi chiar împingînd spre ea otomana, pentru a-şi odihni picioarele.

Doamna Browne nu regreta ce a făcut. Era gata să admită că, dacă ar fi trebuit să o mai facă o dată, ar fi făcut-o. Şi i-a spus lui Jace că, dacă ar fi avut idee că a venit aici după dragul ei Tony, ar fi încercat să-l ucidă şi pe el, mai devreme.

– Fără supărare! rosti ea.

– Nu mă supăr, răspunse Jace. Tu ai aruncat în aer tunelul, nu-i aşa?

– O, da. Am descoperit la tine adresa lui Tony de la Londra, aşa că mi-am dat seama de tot şi că

trebuie să mori. Am învăţat despre bombe de pe Internet şi le-am confecţionat în bucătărie. Dar nu s-a prăbuşit tot tunelul. Grinzile alea bătrîne au fost grozave. Ştiau cum să construiască pe vremuri.

– Poţi să-mi vorbeşti despre Stacy?

– O tîrfuliţă obişnuită, asta era. Foarte asemănătoare cu Nightingale aia, care se agaţă aşa de tine. Pe vremea mea, femeile aveau morală. Aveau mîndrie. Aveau.....

– Ce spui despre noaptea în care a murit Stacy?

Figura doamnei Browne se crispă plină de ură.

– Ştii ce i-a făcut lui Tony al meu? Cînd l-am găsit, era pe jumătate mort. S-a jucat cu el, ca pisica cu şoarecele. Aproape l-a ucis, cu purtarea ei plină de cruzime. S-a întors în viaţa lui, doar pentru a-i spune că nu va vrea niciodată pe cineva ca el. Poţi să-ţi imaginezi prin ce am trecut, cînd l-am dus pe Tony al meu la spital? A trebuit să văd cum îi pompează totul afară din stomac.

– Daci ai ucis-o pe Stacy, pentru ce i-a făcut nepotului tău, rosti Jace calm.

– Asta am făcut. Şi a meritat cu vîrf şi îndesat.

– Dar cum ai făcut? Camera ei de la birt era încuiată pe dinăuntru.

– Toţi sînteţi aşa deştepţi, dar nu vă daţi seama de cele mai simple lucruri. Am urcat pe scara din spate şi am bătut la uşă. Nici nu ştiai că există şi o scară de serviciu, nu-i aşa? Înfipta aia de Emma Carew nu vrea să ştie lumea că mai are o scară în spate. Voia doar scara cea nouă, pe care toată lumea să o vadă şi să o admire. Eu însă obişnuiam să fac curat în

bodega aia şi o cunoşteam bine. Am urcat pe scara din spate şi am bătut la uşa lui Stacy.

– Şi ea ţi-a deschis.

– Era beată. Tony al meu nu băuse nimic de peste un an, dar a apărut ea şi s-a apucat din nou de băutură. I-am spus că vreau să vorbesc cu ea, deci să mă lase să intru. Adusesem cu mine o sticlă de vin şi ştiam că ea are pilule de dormit, aşa că m-am întors cu spatele la ea, le-am desfăcut şi le-am turnat în vin, apoi am rugat-o să bea cu mine.

– Şi Stacy, întotdeauna politicoasă, a băut cu tine.

Doamna Browne ridică din umeri.

– Dacă să distrugi viaţa unui tînăr decent poate fi numită politeţe, atunci aşa a fost.

– Stacy era în viaţă cînd ai plecat, pentru că a încuiat uşa în urma ta.

– Şi a agăţat de clanţă atenţionarea Nu Deranjaţi, zîmbi doamna Browne. Azi l-ai văzut pe Tony al meu?

– Da, l-am văzut, rosti încet Jace.

– Şi cum se simte?

– Foarte bine şi îţi transmite toată dragostea lui, rosti Jace, apoi se ridică şi părăsi încăperea. Auzise tot ce a putut să audă şi stătuse cu doamna Browne cît a putut să suporte.

– E a voastră, îi spuse el inspectorului, apoi ieşi afară să o găsească pe Nigh. Chinul ultimilor trei ani se sfîrşise.

23

Nigh n-ar fi mărturisit-o niciodară, dar îi lipsea bucătăria doamnei Browne. În loc de uriaşa friptură de vită cu legume, doar semipreparate cu curry şi orez, o combinaţie de bucătărie chinezească şi indiană.

După ce au stat de vorbă cu Tony şi după ce Jace a luat legătura cu un inspector de la Scotland Yard, au venit înapoi la Margate. Nimeni nu şi-a închipuit că doamna Browne ar putea scăpa, aşa că poliţia a aşteptat pînă dimineaţa, ca să vină la Margate şi să o aresteze.

Jace nu suportase să stea sub acelaşi acoperiş cu femeia, aşa că s-au dus la căsuţa lui Nigh. Dar Jace n-a dormit prea mult. Aceasta, de trei ori, cînd s-a trezit, l-a văzut stînd la fereastră şi privind afară în noapte. Ar fi vrut să meargă la el şi să-l mîngîie, dar n-a făcut-o. Bănuia că are nevoie să fie singur.

Aşa că, acum erau singuri în casa cea mare, care nu fusese niciodată aşa mare şi pustie. Ştia că Jace o va scoate în curînd la vînzare.

Cînd el a intrat înăuntru, încă mai arăta ca şi cum întreaga greutate a omenirii îi apăsa pe umeri.

– Hatch va umple tunelul şi va planta o mulţime de flori, rosti Jace. Sau poate viitorul proprietar va dori să-l refacă.

Ea îi puse în faţă o farfurie şi îi dădu o lingură să. Distrat, începu să-şi-o umple.

– Ce mai ştii de Danny şi de Ann? întrebă Nigh aşezîndu-se vizavi de el. Se pare că Jace nu ştia ce vrea să spună. Fantomele? Îţi aminteşti? Eu am vorbit cu Danny Longstreet şi tu ai determinat-o pe Ann Stuart să treacă prin tine? Îţi aminteşti de ei? Cele două fantome, care ne-au salvat viaţa.

– Da, îmi amintesc, afirmă el. Ce e cu ele?

– Ce li se va întîmpla?

Jace o privi consternat.

– Nu ştiu. Nu sînt cleric. Poate ar trebui să-l întrebi pe vicar. Poate el ar putea....

– Ascultă, rosti ea exasperată. Nimeni nu face nimic fără motiv. Cele două spirite au avut la dispoziţie peste un secol, pentru a le apărea oamenilor, dar n-au făcut-o.

– Nu e adevărat. Danny a fost văzut la Tolben Hali de mulţi oameni, iar Ann a fost văzută pe aici de o mulţime de lume.

– Cei mai mulţi copii, rosti Nigh. Şi nimeni nu i-a văzut împreună. Şi n-am auzit niciodată să fi salvat viaţa cuiva, pînă acum. Sînt sigură că au existat accidente în casa asta, dar Ann n-a intervenit niciodată. Cu noi însă a făcut-o.

– Poate că le-a plăcut de noi. Eşti rudă cu Ann, nu-i aşa?

– Poate, acceptă Nigh punîndu-şi mîncare în farfurie. Poate. Dar continui să mă gîndesc că mai e şi altceva. Mick spune că cele două persoane din tufiş păreau triste. Acum că sînt în sfîrşit împreună, de ce nu-şi sar în braţe unul altuia?

– Poate că nu pot, rosti Jace. Nu cred să fi auzit vreodată de nişte fantome în concubinaj.

Nigh îl privi cu gura căscată.

– Cum!?! întrebă ea.

– Asta e. Nu pot. Şi nu vor părăsi pămîntul, pînă nu vor putea.

– Ce să poată?

Nigh luă o gură plină de mîncare. Pentru o femeie e în regulă dacă moare virgină, dacă pentru asta e ridicată în slăvi. Gîndeşte-te la statul vostru, Virginia. Numit aşa după o regină virgină, e adevărat?

– Adevărat, rosti Jace ezitant.

– Şi toate martirele alea virgine. Erau cunoscute ca virgine. Dar s-a crezut că, deoarece Ann Stuart a fost logodită cu un bărbat aşa grosolan ca Danny Longstreet, înseamnă că nu mai era virgină. Am făcut o remarcă faţă de Danny că Ann ar fi făcut sex înainte de căsătorie şi aproape că m-a decapitat. A fost ferm cînd mi-a spus că Ann era virgină.

Jace continua să o privească confuz.

– Unde baţi?

– Nu sînt sigură, dar cred că Danny şi Ann aşteaptă ceva.

– Ce anume? întrebă Jace. Şi te rog să nu-mi spui că e vorba de exorcism. Nu vreau să trec prin aşa ceva.

– Cred că vor să facă dragoste, afirmă Nigh. Prin noi. Jace se opri cu furculiţa în aer. Are logică, continuă ea. Ai fost cast timp de trei ani, iar în ce mă priveşte a trecut aşa de mult de cînd n-am mai făcut sex, încît aş fi putut să devin din nou virgină.

Jace se întinse peste masă şi îi luă mîna.

– Să mergem.

Ea se îndepărtă.

– Cînd eram de şaisprezece ani, proprietarul de atunci al lui Priory House m-a lăsat să cotrobăi prin pod, pentru a putea să scriu ceva despre istoria ei. Era acolo un cufăr ce conţinea rochia de mireasă care cred că i-a aparţinut Annei.

– Am crezut că tatăl ei a ars tot.

– Aşa a crezut şi el, că i-a distrus amintirea. Vreau să găsesc rochia aceea şi.... Îşi privi mîinile.

Jace înconjură masa şi îngenunchie în faţa ei.

– Domnişoară Nightingale Augusta Smythe, vrei să te măriţi cu mine? întrebă el.

Nigh nu se aştepta la o cerere în căstorie, dar îşi reveni repede din şoc.

– Da, rosti ea apoi îşi aruncă braţele în jurul gîtului lui, însă el se trase înapoi. După care îi întinse o cutiuţă albastră. Ea o deschise şi văzu cel mai frumos diamant roz, şlefuit sub formă de smarald, pe care-l văzuse vreodată. De unde? Cum? Cînd? întrebă ea dintr-o suflare.

El doar zîmbea.

– Să nu ne ducem în pod, să vedem dacă putem găsi vechea rochie de mireasă? Avem datoria să ne facem treaba, faţă de nişte prieteni foarte dragi.

EPILOG

Nigh a plîns cînd Ann şi Danny au apărut pentru ultima oară. Nu se mai vedea tristeţe pe feţele lor. Ţinîndu-se de mînă, au plecat mai departe prin zid, spre..... Nigh nu avea idee unde se duc spiritele fericite. Probabil în Rai.

Ea şi Jace îşi petrecuseră prima noapte împreună, cu trupurile locuite de ei, dar nu le-a păsat. Dacă n-ar fi fost Ann şi Danny, încă s-ar mai fi aflat în tunel. Noaptea n-a fost deloc stranie, cu excepţia faptului că Nigh s-a simţit într-adevăr virgină. Dacă ar fi fost doar ea însăşi, ar fi sărit în pat de bucurie, dar descoperi că îi era ruşine şi aştepta cu curiozitate ca dorinţa fierbinte, ce o ameninţa, să o devoreze total.

Era minunat să facă sex, parcă nu citise niciodată un roman de dragoste şi nu atinsese niciodată un bărbat. Totul era nou şi minunat pentru ea.

După care descoperi că e şocată, apoi încîntată, de ceea ce făcea Jace. A manifestat delicateţe şi entuziasm, tandreţe şi o lipsă de rafinament plină de haz. Noaptea a fost plină de toate acestea.

Dar a existat şi tristeţe. Putea să simtă iubirea lui Ann penru Danny şi a lui pentru ea, dar putea să simtă şi că ei realizau că e prima şi ultima oară cînd experimentau dragostea trupească. Aşteptaseră aşa de mult, aşa de mult timp!

Faptul că Jace a fost de o mare dăruire în legătură cu tot, a făcut-o pe Nigh să-l iubească şi mai mult.

– Următorul act ne aparţine numai nouă, rosti el a doua zi dimineaţă, după ce i-au văzut pe Ann şi pe Danny depărtîndu-se în zbor, mînă în mînă şi zîmbind.

– Te deranjează dacă vînd casa asta imediat? întreb Jace. Pur şi simplu nu mai pot să o suport.

– Sînt bucuroasă, rosti ea. Şi unde vrei să mergem?

– Lîngă Cambridge sau Oxford, din cauza bibliotecilor, rosti el coborînd din pat. Rochia de mireasă era întinsă la picioarele patului.

– Atunci, Cambridge să fie, rosti ea privindu-şi inelul. Cît e de cînd ţi-am spus că te iubesc?

Jace rămase o clipă mut.

– De fapt nu mi-ai spus niciodată.

Nigh se gîndi profund.

– Poate că nu. De ce nu vii aici, să mă laşi să-ţi spun?

– De ce nu? rosti el şi se urcă înapoi în pat, lîngă ea.

SFÎRŞIT